

Alchimistul

PAULO COELHO
(ALQUIMISTA, 1988)

Prefață

Este important să spunem câteva lucruri despre faptul că *Alchimistul* este o carte simbolică, diferită de *Jurnalul unui magician*, care n-a fost o lucrare de ficțiune.

Unsprezece ani de viață am dedicat Alchimiei. Simpla idee de a transforma metalele în aur sau de a descoperi Elixirul tinereții fără bătrânețe era prea fascinantă ca să treacă neobservată de orice novice în ale magiei. Mărturisesc că Elixirul tinereții fără bătrânețe mă seducea cel mai tare: înainte de a înțelege și simți prezența lui Dumnezeu, ideea că totul se va sfârși într-o bună zi mă aducea la disperare. Astfel, aflând despre posibilitatea de a obține un lichid în stare să-mi prelungească pentru mulți ani existența, am hotărât să mă dedic trup și suflet fabricării lui.

Era o perioadă de mari transformări sociale — începutul anilor '70 — și încă nu existau publicații serioase cu privire la Alchimie. Am început, la fel ca unul dintre personajele cărții, să cheltui puținii bani pe care îi aveam pe cumpărarea unor cărți din străinătate, și-mi dedicam multe ore din zi studiului simbologiei lor complicate. Am căutat două-trei persoane serioase din Rio de Janeiro care se dedicaseră în mod serios Marii Opere, dar acestea au refuzat să mă primească. I-am cunoscut și pe alții care își spuneau alchimiști, își aveau laboratorul propriu și promiteau să mă învețe tainele Artei în schimbul unei adevărate averi; azi înțeleg că aceștia nu știau nimic din ceea ce pretindeau să mă învețe.

Dar cu toată stăruința mea, rezultatele au fost zero absolut. Nu se întâmpla nimic din ceea ce manualele de Alchimie afirmă în limbajul lor complicat. Era un șir nesfârșit de simboluri, de dragoni, de lei, sori, luni și argint viu, iar eu aveam mereu impresia că mergeam pe un drum greșit, pentru că limbajul simbolic permite o cantitate uriașă de erori. În 1973, disperat de absența oricărui progres, am comis un act de o iresponsabilitate supremă. În acel timp eram angajat la Secretariatul pentru Educație din Mato Grosso, pentru a ține cursuri de teatru în acel stat, așa că am hotărât să-mi folosesc studenții la niște ateliere de teatru care aveau ca temă Tabla de Smarald. Aceasta, împreună cu unele incursiuni ale mele în zonele mocirloase ale magiei, au făcut ca în anul următor să pot simți pe propria piele adevărul proverbului: „După faptă, și răsplată”. Totul în jurul meu s-a prăbușit complet.

Mi-am petrecut următorii șase ani din viață într-o atitudine destul de sceptică în ceea ce privește tot ce era legat de mistică. În acest exil spiritual am învățat multe lucruri importante: că acceptăm un adevăr numai după ce l-am negat din tot sufletul, că nu trebuie să fugim de propriul nostru destin și că mâna lui Dumnezeu este infinit de generoasă, în pofida severității ei.

În 1981, am făcut cunoștință cu RAM, organizația ocultă unde mi-am găsit și un Maestru, care avea să mă readucă pe drumul ce-mi era scris. Și în timp ce el mă pregătea în învățătura mea, m-am apucat din nou să studiez Alchimia pe cont propriu, într-o noapte, când stăteam de vorbă după o epuizantă sesiune de telepatie, am întrebat de ce limbajul alchimiștilor era atât de vag și de complicat.

— Sunt trei tipuri de alchimiști, spuse Maestrul meu. Aceia care sunt imprecizi pentru că nu știu ce vorbesc; aceia care sunt imprecizi pentru că știu ce vorbesc, dar știu și că limbajul Alchimiei este un limbaj adresat inimii și nu rațiunii.

— Și al treilea tip? am întrebat.

— Aceia care nu au auzit niciodată vorbindu-se despre Alchimie, dar care au reușit, prin experiența lor, să descopere Piatra Filosofală.

Așa s-a hotărât Maestrul meu — care aparținea celui de-al doilea tip — să-mi predea lecții de Alchimie. Am descoperit că limbajul simbolic, care mă irita și mă descumpănea atât, era unicul mod de a atinge Sufletul Lumii, sau ceea ce Jung a denumit „inconștientul colectiv”. Am descoperit Legenda personală și Semnele lui Dumnezeu, adevăruri pe care raționamentul meu intelectual refuza să le accepte din cauza simplității. Am descoperit că a ajunge la Marea Operă nu este misiunea unor aleși, ci a tuturor ființelor omenești de pe fața Pământului. Sigur că nu totdeauna vedem Marea Operă sub forma unui ou sau a unui flacon cu lichid, dar toți putem — fără umbră de îndoială — să ne cufundăm în Sufletul Lumii.

De aceea *Alchimistul* este și un text simbolic. De-a lungul paginilor sale, în afară de faptul că am transmis tot ce am învățat despre aceasta, am încercat să aduc un omagiu marilor scriitori care au reușit să ajungă la Limbajul Universal: Hemingway, Blake, Borges (care a folosit și el istoria persană într-una din povestirile lui), Malba Tahan și alții.

Pentru a completa această lungă prefață și a ilustra ceea ce Maestrul meu voia să spună cu al treilea tip de alchimiști, merită să amintim o întâmplare pe care el însuși mi-a povestit-o în laboratorul lui.

Sfânta Maria, cu pruncul Iisus în brațe, s-a hotărât să vină pe Pământ ca să viziteze o mănăstire. Mândri foarte, călugării au făcut un șir lung și fiecare s-a înfățișat în fața Sfintei Fecioare pentru a I se închina. Unul a declamat poeme frumoase, altul I-a arătat miniaturile sale pentru Biblie, al treilea I-a recitat numele tuturor sfinților. Și așa unul după altul, fiecare călugăr și-a adus omagiul Maicii Domnului și Pruncului Iisus.

Dar ultimul din șir era cel mai umil călugăr din mănăstire, care niciodată nu învățase înțeleptele scrieri ale epocii. Părinții lui fuseseră oameni simpli care lucrau la un vechi circ din împrejurimi și tot ce-l putuseră învăța era să arunce mingi în sus și să facă câteva jonglerii.

Când a venit rândul acestuia, ceilalți călugări au vrut să pună capăt închinăciunilor, pentru că fostul scamator nu avea nimic important de spus și putea strica imaginea mănăstirii. Dar călugărul simțea, în adâncul sufletului, o dorință arzătoare să dăruiască ceva lui Iisus și Sfintei Fecioare.

Rușinat, simțind privirea muștrătoare a fraților lui, a scos câteva portocale din sutană și a început să le arunce în sus și să jongleze cu ele, așa cum știa el.

Și doar în acel moment Pruncul Iisus a zâmbit și a început a bate din palme în brațele Sfintei Marii. Și Maica Domnului numai lui i-a întins brațele, lăsându-l să-l atingă pe Prunc.

AUTORUL

Și pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei. Și ea avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui. Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se, a zis: Doamne! au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute. Și răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești. Dar un lucru trebuie: căci Maria partea cea bună a ales, care nu se va lua de la ea.
LUCA, 10: 38-42

Prolog

Alchimistul luă o carte pe care o adusese cineva din caravană. Tomul era fără copertă, dar reuși să-i identifice autorul: Oscar Wilde. În timp ce-i răsfoia paginile, găsi o povestire despre Narcis.

Alchimistul cunoștea legenda lui Narcis, frumosul băiat care-și contempla zilnic propria frumusețe într-un lac. Era atât de fascinat de el însuși că într-o bună zi a căzut în lac și a murit înecat. În locul acela, a apărut o floare care s-a numit narcisă.

Dar nu așa își încheia Oscar Wilde povestirea. El spunea că atunci când a murit Narcis, au venit naiadele – zeițele izvoarelor și ale pădurii – și au văzut lacul transformat dintr-unul cu apă dulce, într-un ulcior cu lacrimi sărate.

– De ce plângi? au întrebat naiadele.

– Plâng pentru Narcis, răspunse lacul.

– Ah, nu-i de mirare că plângi pentru Narcis, continuară ele. La urma urmelor, deși noi am alergat mereu după el prin pădure, tu erai singurul care puteai să-i contempli de aproape frumusețea.

– Dar Narcis era frumos? întrebă lacul.

– Cine altul poate ști mai bine decât tine? răspunseră, surprinse, naiadele. La urma urmelor, doar pe marginile tale se apleca el în fiecare zi.

Lacul rămase tăcut o vreme. Într-un târziu, zise:

– Îl plâng pe Narcis, dar niciodată n-am știut că el era frumos. Îl plâng pe Narcis pentru că de fiecare dată când se apleca deasupra apelor mele, eu puteam să văd reflectată, în fundul ochilor lui, propria-mi frumusețe.

“Ce povestire frumoasă”, spuse Alchimistul.

Partea întâi

Băiatul se numea Santiago. Se întuneca tocmai când ajunse cu turma lui în fața unei vechi biserici părăsite. Acoperișul se prăbușise de mult, și în locul unde pe vremuri se afla sacristia creștea acum un sicomor uriaș.

Hotărî să petreacă noaptea aici. Își mână toate oile prin ruinele porții și apoi puse niște scânduri pentru ca acestea să nu fugă în timpul nopții. Nu erau lupi pe acolo, dar odată îi

scăpase una în timpul nopții și a trebuit să-și piardă toată ziua următoare pentru a găsi oaia rătăcită.

Își întinse haina pe jos și se așeză, folosind cartea pe care o terminase de citit drept pernă. Își spuse, înainte de a adormi, că ar trebui să înceapă să citească niște cărți mai groase – durau mai mult până se sfârșeau și erau perne mai confortabile în timpul nopții.

Era încă întuneric când se trezi. Privi în sus și văzu stelele care străluceau prin acoperișul aproape năruit.

“Voiam să mai dorm puțin”, se gândi el. Avusese același vis ca și săptămâna trecută, și iarăși se trezise înainte de sfârșit.

Se ridică și luă o înghițitură de vin. Apoi își luă toiagul și începu să-și trezească oile care încă mai dormeau. Observase că imediat ce se trezea el, cea mai mare parte a animalelor se deșteptau și ele. Ca și cum ar fi existat o energie misterioasă care îi unea viața de aceea a oilor cu care străbătuse pământul de doi ani încoace în căutare de hrană și apă.

– S-au obișnuit atâta cu mine că-mi cunosc obiceiurile, își spuse în șoaptă. Dar stătu o clipă și se gândi că ar fi putut să fie și invers: s-o fi obișnuit el cu orarul oilor.

Dar erau și unele oi care întârziu să se scoale. Băiatul le trezi pe rând cu toiagul, strigând-o pe fiecare pe nume. Totdeauna crezuse că oile sunt în stare să înțeleagă ce vorbește el. De aceea obișnuia uneori să le citească părți din cărțile care îl impresionaseră, sau să vorbească despre singurătatea și bucuria unui cioban pe câmp, ori să comenteze ultimele noutăți pe care le vedea prin orașele pe unde se întâmpla să treacă.

Însă în ultimele două zile avusese o singură grijă: fata negustorului care locuia în orașul unde avea să ajungă peste patru zile. Nu fusese decât o singură dată acolo, anul trecut. Negustorul avea o prăvălie de stofe și țesături și îi plăcea totdeauna să vadă cu ochii lui cum sunt oile tunse, ca să se ferească de hoții. Îi spusese un prieten despre prăvălie, așa că ciobanul își dusese oile acolo.

– Vreau să vând ceva lână, îi spuse negustorului.

Prăvălia era plină de clienți și negustorul îl rugă să aștepte până seara. El se așeză pe caldarâmul din fața magazinului și scoase o carte din desagi.

– Nu știam că ciobanii citesc cărți, se auzi un glas feminin lângă el.

Era o fată ce arăta leit ca acelea din Andaluzia, cu părul negru și neted și ochi ce aminteau vag de vechii cuceritori mauri.

– Asta pentru că oile te învață mai multe decât cărțile, răspunse băiatul.

Au stat de vorbă mai bine de două ore. Ea îi spuse că era fata negustorului, și-i vorbi despre viața din acea așezare unde fiecare zi era la fel cu cealaltă. Ciobănașul îi povesti despre câmpiile Andaluziei, despre ultimele noutăți pe care le văzuse în orașele pe unde trecuse. Era mulțumit că vorbea și cu altcineva, nu numai cu oile.

– Cum ai învățat să citești? întrebă fata la un moment dat.

– Ca toată lumea, răspunse băiatul. La școală.

– Dar dacă știi să citești, cum de ești doar un simplu cioban?

Băiatul bălmăji ceva ca să ocolească răspunsul. Era incredințat că fata nu va înțelege niciodată. Își continuă poveștile de călătorie și ochisorii cei mauri clipeau de frică și mirare. Pe măsură ce trecea timpul, băiatul își dorea să nu se mai sfârșească ziua, să-l vadă tot ocupat pe tatăl fetei care să-i ceară să aștepte trei zile. A înțeles că simțea un lucru pe care nu-l mai simțise: dorința de a rămâne într-un singur loc pentru totdeauna. Lângă fata cea oacheșă zilele n-ar fi fost niciodată la fel una cu cealaltă.

Dar negustorul veni și îi ceru să tundă patru oi. Apoi îi plăti cât îi datora și-i ceru să revină anul următor.

Peste doar patru zile ajungea din nou în orașelul acela. Era agitat și nesigur pe el: poate că fata îl și uitase. Pe acolo treceau mulți ciobani care vindeau lână.

– Nu-i nimic, le spuse flăcăul oilor lui. Și eu cunosc alte fete în alte orașe.

Dar în străfundul inimii știa că are importanță. Și că păstorii, ca și marinarii sau comis-voiajorii, cunoșteau câte un oraș unde se afla cineva în stare să-i facă să uite de bucuria de a călători liberi prin lume.

Se iveau zorile și ciobanul își mână oile în așa fel încât să meargă după soare. „Astea niciodată nu trebuie să ia o hotărâre”, gândi el. „Poate de asta stau mereu lângă mine.”

Aveau nevoie doar de apă și hrană. Câtă vreme băiatul știa cele mai verzi pășuni din Andaluzia, ele îi vor fi credincioase. Chiar dacă zilele erau toate la fel, cu ore nefârșite care se târau între răsăritul și apusul soarelui, chiar dacă ele nu citiseră niciodată o carte în scurta lor viață și nu cunoșteau limba oamenilor care povesteau noutățile de prin sate. Erau mulțumite să găsească apă și hrană, atâta le era de ajuns. În schimb, își ofereau cu mărinimie lână, compania

și — din când în când — carnea.

“Dacă eu acum aș deveni un monstru și m-aș hotărî să le omor una câte una, ele ar vedea abia la urmă că turma a fost exterminată”, gândi băiatul. „Pentru că au încredere în mine și au uitat să se bizuie pe propriile lor instincte. Și asta numai pentru că eu le mân la mâncare și la adăpătoare.”

Băiatul începu să se minuneze de propriile lui gânduri. Poate biserica aceea, cu sicomorul crescut într-însa, să fi fost cu ghinion. Îi inspirase același vis pentru a doua oară, și asta îi dădea o senzație de furie împotriva tovarășelor lui, mereu așa de credincioase. Bău puținul vin care rămăsese de la cina de cu seară și-și strânse haina la mijloc. Știa că peste câteva ore, cu soarele în vârful sulitei căldura va fi așa de mare că nu-și va mai putea duce oile pe câmp. Era ora când toată Spania dormea în timpul verii. Căldura ținea până seara și în toată această vreme el trebuia să-și care după el haina. Dar când se gândea la greutate, imediat îi venea în minte că nu simțise frigul dimineții numai pentru că o avea. „Trebuie să fim mereu pregătiți pentru surprizele vremii”, se gândea el atunci, și se simțea mulțumit cu greutatea hainei.

Haina își avea rostul ei, și băiatul de asemenea. De doi ani pe câmpiile Andaluziei, știa pe dinafară toate așezările din regiune, pentru că aceasta era marea pasiune a vieții lui — să călătorească. Se gândise că de data asta o să-i explice fetei cum de un simplu cioban știa să citească: fusese chiar la seminar, până la șaisprezece ani. Părinții lui voiau ca el să devină preot, și să fie motiv de mândrie pentru o familie de simpli țărani care muncea din greu doar pentru mâncare și apă, ca și oile lui. Învățase latină, spaniolă și teologie. Dar încă de mic visa să cunoască lumea, iar asta era mult mai important decât să-l cunoști pe Dumnezeu sau păcatele oamenilor. Într-o seară, când se afla în vizită la ai săi, își luă inima-n dinți și-i spuse tatălui său că nu voia să fie preot. Voia să călătorească.

— Oameni din toată lumea au trecut prin satul ăsta, fiule, răspunse tatăl. Au venit în căutare de lucruri noi, dar au rămas aceiași. Se duc până pe deal ca să vadă cetatea și sunt de părere că trecutul era mai bun decât prezentul. Sunt bălai sau tuciurii, dar nu-s deosebiți de oamenii din satul nostru.

— Dar eu nu cunosc cetățile din ținuturile de unde vin ei, zise băiatul.

— Oamenii aceștia, după ce ne văd pământurile și femeile, spun că le-ar plăcea să trăiască pentru totdeauna aici, continuă tatăl.

— Vreau să cunosc femeile și ținuturile de unde vin ei, spuse băiatul. Pentru că aceștia nu se așază niciodată pe aici.

— Oamenii aceștia au tot timpul punga plină cu bani, mai spuse tatăl. Dintre ai noștri, numai ciobanii umblă de colo-colo.

— Atunci mă fac cioban.

Tatăl nu mai spuse nimic. A doua zi îi dădu o pungă cu trei monede spaniole vechi de aur.

— Le-am găsit într-o zi pe câmp. Urmau să fie ale bisericii, ca zestre a ta. Cumpără-ți o turmă și bate lumea în lung și-n lat, până ai să înțelegi că cetatea noastră e cea mai însemnată, iar femeile noastre, cele mai frumoase.

Apoi îl binecuvântă. În ochii tatălui, băiatul citi aceeași dorință de a cutreiera lumea. O dorință încă vie, în ciuda zecilor de ani cât încercase să o înăbușe cu apă, mâncare și același culcuș pentru toate nopțile.

Orizontul se coloră în roșu, apoi apăru soarele. Băiatul își aminti de discuția cu taică-său și se simți ușurat; cunoscuse deja multe cetăți și multe femei (dar nici una ca aceea care îl aștepta peste două zile). Avea o haină, o carte pe care o putea schimba pentru alta și o turmă de oi. Totuși, cel mai important era că în fiecare zi își împlinea marele vis al vieții lui — să călătorească. Când va obosi de câmpiile andaluze va putea să-și vândă oile și să se facă marinar. Când se va sătura de mare va fi cunoscut deja multe orașe, multe femei, multe ocazii de a fi fericit.

“Nu știi cum îl caută pe Dumnezeu la seminar”, se gândi el în timp ce privea răsăritul soarelui.

De câte ori putea o lua pe alt drum. Nu mai fusese niciodată pe la acele ruine ale bisericii, deși trecuse de atâtea ori prin apropiere. Lumea era mare și nesfârșită, și dacă s-ar fi lăsat numai un pic condus de oi, ar fi descoperit și mai multe lucruri interesante. „Problema este că ele nu știu că fac drumuri noi în fiecare zi. Nu-și dau seama că pașunile se schimbă, că anotimpurile trec, pentru că sunt ocupate numai cu adăpatul și cu mâncarea.”

“Poate că așa este cu noi toți”, își zise ciobanașul. „Chiar și cu mine, care nu mă mai gândesc la altă femeie de când am văzut-o pe fata negustorului.”

Privi cerul și socoti că pe la prânz ar ajunge la Tarifa. Acolo putea să schimbe cartea pentru una mai groasă, să-și umple carafa cu vin, să se radă și să se tundă; trebuia să se pregătească pentru ca s-o întâlnească pe fată, și nici nu voia să se gândească la posibilitatea ca alt cioban să

fi ajuns înaintea lui cu mai multe oi, și să-i ceară mâna.

“Tocmai posibilitatea să-ți împlinești un vis face viața interesantă”, reflectă el în timp ce iarăși privea cerul și grăbea pasul. Tocmai își adusese aminte că la Tarifa stătea o bătrână care știa să interpreteze visele. Iar el avusese de două ori același vis în acea noapte.

Bătrâna îl conduse pe flăcău într-o încăpere din fundul casei, separată de sufragerie printr-o perdea făcută din fâșii de plastic colorate. Înăuntru avea o masă, o icoană cu Sfânta Inimă a lui Iisus și două scaune.

Bătrâna se așeză și-i ceru și lui să facă la fel. Apoi îi luă mâinile și se rugă în șoaptă.

Părea o rugăciune țigănească. Flăcăul mai întâlnise mulți țigani în drumurile lui; aceștia umblau din loc în loc, dar nu aveau grija oilor. Oamenii spuneau că viața unui țigan era făcută numai ca să-i înșele pe ceilalți. Și mai spuneau că făcuseră înțelegere cu diavolul, și că furau copii ca să-i facă sclavi în misterioasele lor tabere. Când fusese mic, mereu i-a fost groază să nu-l fure țiganii, și aceeași frică veche o simți când țiganca îi luă mâinile.

“Dar are icoana cu Sfânta Inimă a lui Iisus”, gândi el, încercând să se liniștească. Nu voia ca mâna să înceapă a-i tremura, iar bătrâna să-și dea seama că-i e frică. Spuse Tatăl nostru în gând.

— Ce interesant, zise bătrâna fără a-și lua ochii de la mâna băiatului. Apoi tăcu din nou.

Flăcăul deveni nervos. Mâinile începură să-i tremure fără voie, iar bătrâna văzu. Și le trase repede.

— N-am venit ca să-mi ghicești în palmă, spuse, căindu-se că intrase în casa aceea. Chiar se gândi că mai bine-i plătea acum și pleca fără să fi aflat nimic. Dăduse prea multă importanță unui vis care se repetase.

— Ai venit pentru vise, răspuse bătrâna. Visele sunt limbajul Domnului. Și când el vorbește pe Limbajul Lumii, pot să-l interpretez și eu. Dar dacă El vorbește limba sufletului matale, numai tălică poți s-o înțelegi. Da' io îți iau oricum banii.

Încă o hoție, se gândi flăcăul. Dar se hotărî să riște. Un cioban riscă mereu să se-ntâlnească cu lupii sau cu seceta, dar asta face ocupația de păstor mai atractivă.

— Am avut de două ori la rând același vis, începu el. Se făcea că eram pe o pășune cu oile, când a apărut un copil care a început să se joace cu animalele. Mie nu-mi place să se bage cineva pe oile mele, se sperie de străini. Dar copiii totdeauna reușesc să se apropie de animale fără să le sperie. Nu știu de ce. Nu știu cum de cunosc animalele vârsta oamenilor.

— Întoarce-te la vis, îi ceru bătrâna. Am o oală pe foc. Și pe urmă, ai bani puțini, nu-mi pot pierde tot timpul cu tine.

— Copilul s-a mai jucat cu oile încă o vreme, continuă băiatul, ușor intimidat. Și deodată, m-a luat de mână și m-a dus la Piramidele din Egipt.

Se opri puțin pentru ca să vadă dacă bătrâna știa ce sunt acelea piramidele din Egipt. Dar bătrâna rămase liniștită.

— Atunci, la Piramidele din Egipt — și pronunță ultimele trei cuvinte rar, pentru ca bătrâna să le înțeleagă bine — copilul mi-a spus: „Dacă ai să vii până aici, ai să găsești o comoară ascunsă.” Dar când să-mi arate locul exact, m-am trezit. La amândouă visele.

Bătrâna rămase tăcută. Într-un târziu, luă iarăși mâinile flăcăului și le cercetă atent.

— Nu-ți iau nici un ban acuma, zise ea. Da' vreau a zecea parte din comoară dacă o găsești.

Flăcăul râse. De fericire. Vasăzică baba strângea ban pe ban din puținul care-i pica, și asta datorită unui vis care vorbea de comori ascunse! Bătrâna trebuie că era țiganca get-beget, că țiganii sunt proști.

— Atunci spune ce înseamnă visul, îi ceru băiatul.

— Jură mai întâi. Jură că o să-mi dai o zecime din comoara ta în schimbul vorbelor mele.

Băiatul jură. Baba îi ceru să repete jurământul cu ochii la icoana Sfintei Inimi a lui Iisus Cristos.

— E un vis în Limbajul Lumii, spuse ea. Știu să-l interpretez, dar e o tălmăcire foarte grea. De asta cred că merit o parte din ce găsești.

Iar înțelesul e asta: trebuie să mergi până la Piramidele din Egipt. N-am auzit niciodată de ele, dar dacă ți le-a arătat un copil, înseamnă că există. Acolo matale ai să găsești o comoară care te va face bogat.

Flăcăul rămase descumpănit, dar pe urmă se supără. Nu trebuia să o caute pe bătrână pentru atâta lucru. Dar apoi își aminti că nu trebuia să plătească nimic.

— Pentru atâta lucru nu trebuia să-mi pierd timpul, zise.

— De-asta ți-am zis că visul e foarte greu de interpretat. Lucrurile simple sunt cele mai grele, și numai înțelepții reușesc să le vază. Și cum eu nu mi-s o înțeleaptă, trebuie să cunosc alte arte, cum ar fi cititul în palmă.

— Și cum o să ajung eu până-n Egipt?

— Eu doar interpretez vise. Nu știu să le transform în realitate. De-asta trebuie să trăiesc

din ce-mi dau fetele mele.

– Și dacă nu ajung în Egipt?

– Rămân fără plată. N-o să fie prima oară.

Și bătrâna nu mai spuse nimic. Îi ceru băiatului să plece, că pierduse prea mult timp cu el.

Flăcăul plecă dezamăgit și hotărât să nu mai creadă niciodată în vise. Își aminti că avea mai multe de rezolvat. Merse la magazin să cumpere de mâncare, schimbă cartea pe una mai groasă și se așeză pe o bancă în piața principală pentru ca să guste vinul pe care tocmai îl cumpăraseră. Era o zi fierbinte de vară și vinul, printr-una din acele taine de nepătruns, reușea să-l răcorească puțin. Oile le lăsase la intrarea în oraș, la stâna unui prieten. Cunoștea multă lume din părțile acelea, doar de asta îi plăcea să călătorească. Cu prietenii pe care și-i face omul nu trebuie să stea zi de zi. Când vezi aceleași fețe mereu, cum i se întâmpla lui la Seminar, ajungi să-i consideri ca făcând parte din viața ta. Și dacă fac parte din viața noastră, încep să vrea să ne-o și schimbe. Dacă nu ești așa cum vor ei, se supără. Pentru că toți știu exact cum trebuie să trăim noi. Și niciodată n-au habar de cum trebuie să-și trăiască propriile lor vieți. Ca femeia cu visele, care nu știa să le transforme în realitate.

Se hotărî să aștepte să mai coboare soarele spre asfințit înainte de a pleca cu oile spre câmp. Peste trei zile avea să fie alături de fata negustorului.

Începu să citească din cartea pe care i-o dăduse un preot din Tarifa. Era o carte groasă, care vorbea despre o îngropăciune chiar din prima pagină. Pe lângă aceasta, numele personajelor erau îngrozitor de complicate. Dacă într-o bună zi o să scrie o carte, se gândi el, avea să pună un singur personaj, pentru ca cititorii să nu trebuiască să rețină tot felul de nume.

Când reuși să se concentreze puțin asupra lecturii – și era bună, pentru că vorbea despre o înmormântare pe zăpadă, ceea ce îi dădea o senzație de frig sub soarele acela teribil – un bătrân se așeză lângă el și începu să-i vorbească.

– Ce fac ăia acolo? întrebă el, arătând spre oamenii din piață.

– Muncesc, răspunse sec flăcăul și se prefăcu prins din nou de lectură. În realitate, se gândea să tundă oile în fața fetei negustorului, ca să vadă și ea că era în stare să facă lucruri interesante. Își închipuise această scenă de mii de ori; de fiecare dată, fata se minuna când el îi explica că oile trebuie tunse de la coadă spre cap. Și încerca să-și amintească și câteva povestiri frumoase pe care să i le istorisească în timp ce el ar fi tuns oile. Pe cele mai multe le citise în cărți, dar avea să le spună ca și cum le-ar fi trăit cu adevărat. Ea n-o să știe niciodată adevărul fiindcă nu știa să citească.

Dar bătrânul insistă. Îi spuse că era obosit, că-i era sete, și-i ceru o gură de vin băiatului. Acesta îi întinse carafa, doar-doar o tăcea bătrânul.

Dar moșul voia să stea la taclale cu tot dinadinsul. Îl întrebă ce carte citește. Băiatul se gândi să fie aspru și să se mute pe altă bancă, dar taică-său îl învățase să fie respectuos cu bătrânii. Așa că îi întinse bătrânului cartea, din două motive: primul, pentru că nu știa să citească titlul. Iar al doilea, pentru că dacă nici bătrânul nu știa, s-ar fi mutat singur pe altă bancă pentru ca să nu se simtă umilit.

– Hmmm, zise bătrânul, sucind cartea pe toate părțile, ca și cum ar fi fost cine știe ce ciudățenie. E o carte importantă, dar e foarte plicticoasă.

Flăcăul rămase surprins. Și moșul citea, ba chiar citise acea carte. Iar dacă acea carte era plicticoasă, cum spunea el, mai avea timp să o schimbe pe alta.

– E o carte care vorbește despre ce vorbesc cam toate cărțile, continuă bătrânul. Despre neputința oamenilor de a-și alege propriul destin. Și se termină făcând în așa fel încât toată lumea să creadă cea mai gogonată minciună din lume.

– Și care e cea mai mare minciună din lume? întrebă mirat băiatul.

– Păi, asta: într-o anume clipă din existență, pierdem controlul asupra vieții noastre care începe să fie guvernată de soartă. Asta-i cea mai gogonată minciună din lume.

– Cu mine nu s-a întâmplat așa, spuse flăcăul. Au vrut ca eu să fiu preot, dar eu m-am hotărât să mă fac cioban.

– E mai bine așa, zise bătrânul, pentru că-ți place să călătorești.

“Mi-a ghicit gândurile”, își spuse băiatul.

În acest timp, bătrânul răsfoia cartea groasă, fără cea mai mică intenție de a o înapoia. Flăcăul a observat că purta niște haine ciudate: părea arab, ceea ce nu era o raritate prin părțile acelea. Africa se afla la numai câteva ore de Tarifa; și n-aveai decât să străbați Strâmtoarea cea mică cu vaporul. Deseori apăreau arabi în oraș, după cumpărături și spuneau rugăciuni bizare de mai multe ori pe zi.

– De unde sunteți? întrebă.

– Din mai multe locuri.

– Nimeni nu poate fi din mai multe locuri, ripostă flăcăul. Eu sunt păstor și umblu prin multe părți, dar sunt dintr-un singur loc, dintr-un oraș aproape de o cetate veche. Acolo m-am născut.

– Atunci să spunem că m-am născut la Salem.

Băiatul nu știa unde se află Salemul, dar nu vru să întrebe, ca să nu se simtă umilit de propria-i neștiință. A mai rămas o vreme privind piața. Oamenii treceau de colo-colo și păreau foarte ocupați.

– Și cum mai e la Salem? întrebă flăcăul, căutând un punct de orientare.

– Cum a fost întotdeauna.

Nu nimerise. Dar știa că Salemul nu se află în Andaluzia, fiindcă dacă ar fi fost l-ar fi cunoscut.

– Și ce faceți la Salem? insistă el.

– Ce fac eu la Salem? pentru prima oară bătrânul răsese cu poftă. Păi, eu sunt Regele Salemului!

“Oamenii spun lucruri foarte ciudate”, gândi băiatul. „Uneori e mai bine să stai cu oile, care tac și-și caută doar hrană și apă. Sau să stai cu cărțile, care povestesc istorii de necrezut numai atunci când omul vrea să le asculte. Dar când vorbești cu oamenii, spun niște lucruri de nu știi ce să le răspunzi.”

– Numele meu este Melchisedec, spuse bătrânul. Câte oi ai?

– Destule, răspunse flăcăul. Prea voia să afle multe despre viața lui, omul acesta.

– Atunci avem în față o dilemă: nu te pot ajuta dacă chiar crezi că ai oi destule.

Flăcăul se enervă. Doar nu cerea ajutor. Bătrânul îi ceruse și vin, și conversație, și cartea.

– Dă-mi cartea înapoi, zise. Trebuie să-mi caut oile și să plec.

– Dă-mi o zecime din oile tale, spuse bătrânul. Iar eu te învăț cum să ajungi la comoara ascunsă.

Abia atunci își aminti băiatul de vis și dintr-o dată totul se limpezi. Baba nu-i luase nimic, dar bătrânul, care poate era bărbatu-său, urma să stoarcă mult mai mulți bani pentru un pont care nu exista. Pesemne că și moșul era țigan.

Dar înainte ca băiatul să spună vreo vorbă, bătrânul se aplecă, luă un băț și începu să scrie pe nisipul pieței. Când s-a aplecat, a strălucit ceva la gâtul lui, dar așa de tare, că aproape l-a orbit. Dar cu o mișcare neobișnuit de iute pentru vârsta lui, bătrânul își acoperi pieptul cu haina. Vederea băiatului reveni la normal și putu să deslușească ce scria bătrânul pe jos.

În praful pieței centrale din micul oraș, flăcăul citi numele tatălui și al mamei sale. Apoi citi povestea vieții lui până în acel moment, jocurile copilăriei și nopțile reci de la seminar. Citi numele fetei negustorului, pe care el nu-l cunoscuse. Citi lucruri pe care niciodată nu le spusese cuiva, cum ar fi ziua în care a furat pușca tatălui său ca să vâneze cerbi, sau prima și singura lui experiență sexuală.

“Eu sunt Regele Salemului”, spusese bătrânul.

– Dar cum se face că un rege stă de vorbă cu un păstor? întrebă flăcăul, rușinat și peste măsură de uimit.

– Sunt mai multe motive. Dar hai să zicem că cel mai important e că tu ești în stare să-ți împlinești Legenda Personală.

Băiatul nu știa ce este aceea Legendă Personală.

– Este ceea ce tu ai vrut dintotdeauna. Toți oamenii, la adolescență, știu care este Legenda lor Personală. În acest moment al vieții totul este limpede, totul este posibil și oamenii nu se tem să viseze și să dorească tot ce le-ar plăcea să facă în viață. Cu toate acestea, pe măsură ce timpul trece, o forță misterioasă încearcă, încet, încet, să dovedească faptul că Legenda Personală este imposibil de realizat.

Ce spunea bătrânul nu prea avea înțeles pentru băiat. Voia să afle ce erau acele „forțe misterioase”; fata negustorului avea să rămână cu gura căscată auzind toate acestea.

– Sunt forțe care par mârșave, dar care în realitate te învață cum să-ți realizezi Legenda Personală. Îți pregătesc spiritul și voința, pentru că pe lumea asta există un mare adevăr: oricine ai fi și orice ai face, când dorești ceva cu adevărat, vrei pentru că această dorință s-a născut în sufletul Universului. Este misiunea ta pe Pământ.

– Chiar dacă e numai dorința de a călători? Sau de a te căsători cu fata unui negustor de țesături?

– Sau să-ți cauți o comoară. Sufletul Lumii se hrănește cu fericirea oamenilor. Sau cu nefericirea, cu invidia, cu gelozia lor. Împlinirea Legendei Personale este singura îndatorire a oamenilor. Totul este un singur lucru. Și când tu vrei ceva cu adevărat, tot Universul conspiră la realizarea dorinței tale.

Au rămas o vreme în tăcere, privind piața și oamenii. Bătrânul vorbi primul:

– De ce paști oile?

– Pentru că îmi place să călătoresc.

Dar bătrânul îi arată un vânzător de floricele, cu căruciorul lui roșu, care se afla într-un colț al pieței.

– Și acelui vânzător de floricele i-a plăcut să călătorească când era mic. Dar a preferat să-și cumpere un cărucior de floricele și să strângă bani buni, ani de zile. Când o să fie bătrân, o să petreacă o lună în Africa. N-a înțeles niciodată că omul poate totdeauna să-și împlinească visele.

– Trebuia să fi ales să se facă cioban, gândi băiatul cu voce tare.

– S-a gândit la asta, răspunse bătrânul, dar vânzătorii de floricele sunt mai importanți decât ciobanii. Au o casă, pe câtă vreme păstorii dorm sub cerul liber. Oamenii preferă să-și dea fetele după vânzătorii de floricele decât după ciobani.

Băiatul simți o împunsătură în inimă, gândindu-se la fata negustorului. În orașul ei trebuie să fi existat vreun vânzător de floricele.

– În sfârșit, părerea oamenilor despre vânzătorii de floricele și despre ciobani ajunge mai importantă pentru ei decât Legenda Personală.

Bătrânul răsfoi cartea și rămase citind o pagină. Flăcăul așteptă un timp, apoi îl întrerupse în același fel în care o făcuse și el.

– De ce vorbești despre toate lucrurile astea cu mine?

– Pentru că tu încerci să-ți trăiești Legenda Personală. Dar ești pe punctul de a te lăsa păgubaș.

– Întotdeauna apăreți în asemenea momente?

– Nu totdeauna sub forma asta, dar e drept că niciodată nu am lipsit. Uneori apar sub forma unei ieșiri din impas, a unei idei bune. Alteori, într-un moment de răscruce, fac în așa fel încât lucrurile să fie mai simple, și așa mai departe. Dar majoritatea oamenilor nu bagă de seamă.

Bătrânul povesti cum săptămâna trecută fusese obligat să apară unui căutător de pietre scumpe sub forma unei pietre. Omul acela lăsase totul baltă ca să caute smaralde. Cinci ani trudise pe un râu, și spărsese 999999 de bolovani în căutarea unui smarald. Și acum voia să renunțe, și nu lipsea decât o piatră, doar O PIATRĂ, pentru a-și descoperi smaraldul. Cum omul își pusese în joc Legenda Personală, bătrânul se hotărî să intervină. S-a transformat într-o piatră care s-a rostogolit la picioarele căutătorului. Acesta însă, copleșit de mânie și de neîmplinirea celor cinci ani de muncă zadarnică, a aruncat piatra cât colo. Dar a azvârlit-o cu atâta putere, că aceasta s-a lovit de altă piatră care s-a spart, dând la iveală cel mai frumos smarald din lume.

– Oamenii află foarte devreme care e rațiunea lor de a trăi, spuse bătrânul, cu o undă de tristețe în privire. Poate că din cauza asta renunță la ea tot atât de curând. Dar așa e lumea.

Abia atunci și-a amintit băiatul că discuția începuse cu comoara ascunsă.

– Comorile sunt scoase de sub pământ de șuvoaiele de apă și sunt îngropate tot de șuvoaie, spuse bătrânul. Dacă vrei să afli ceva despre comoara ta, trebuie să-mi dai a zecea parte din oile tale.

– Dar nu se poate să-ți dau o zecime din comoară?

Bătrânul îl privi dezamăgit.

– Dacă-mi fâgăduiești ce nu ai încă, o să-ți pierzi dorința de a obține acel lucru.

Atunci băiatul îi spuse că fâgăduise o zecime țigăncii.

– Țigani sunt deștepți, oftă bătrânul. Oricum, e bine să înveți că totul în viață are un preț. Asta este ceea ce încearcă să ne învețe Războinicii Luminii.

Bătrânul înapoie cartea băiatului.

– Măine, tot la ora asta, îmi aduci o zecime din oi. Iar eu te voi învăța cum să capeți comoara ascunsă. Bună seara.

Și dispăru după un colț al pieței.

Băiatul încercă să mai citească din carte, dar nu reuși să se concentreze. Era agitat și încordat, pentru că știa că bătrânul spusese adevărul. Se duse până la vânzătorul de floricele, cumpără un cornet de floricele, gândindu-se dacă trebuia să-i povestească ce zisese bătrânul.

“Uneori e bine să lași lucrurile cum sunt”, se gândi flăcăul și rămase tăcut. Dacă i-ar fi spus ceva, vânzătorul avea să se frământa trei zile cu gândul de a lăsa totul baltă, dar era atât de obișnuit cu căruciorul lui...

Putea să-l cruțe de această suferință. Porni agale fără țintă prin oraș și ajunse în port. Acolo era o clădire mică, și aceasta avea o fereastră de unde oamenii cumpărau bilete. Egiptul era în Africa.

– Doriți ceva? întrebă tipul de la ghișeu.

– Poate mâine, murmură băiatul depărtându-se. Dacă vindea numai o oaie, putea ajunge de partea cealaltă a strâmtoarei. Era o idee care-l înspăimânta.

– Încă un visător, zise funcționarul de la ghișeu ajutorului lui, în timp ce băiatul se

indepărta. N-are bani de călătorie.

La ghișeu, băiatul își aminti de oile lui, și-i fu teamă să se întoarcă la ele. Doi ani petrecuse învățând totul despre arta păstoritului; știa să tundă, să îngrijească de oile gestante, să-și apere animalele de lupi. Cunoștea toate câmpurile și pășunile Andaluziei. Cunoștea prețul exact de vânzare și cumpărare al fiecărui animal pe care-l avea.

Se hotărî să se întoarcă la stâna prietenului lui pe drumul cel mai lung. Și orașul acesta avea o cetate, iar el se hotărî să suie panta pietruită și să se așeze pe unul din zidurile sale. De acolo de sus putea să vadă Africa. Odată cineva îi explicase că pe acolo veniseră maurii, care ocupaseră atâția ani aproape toată Spania. Flăcăul îi disprețuia pe mauri. Ei îi aduseseră pe țigani.

Tot de acolo se putea vedea orașul în întregime, inclusiv piața unde stătuse de vorbă cu bătrânul. „Blestemat ceasul când l-am întâlnit pe moșul ăsta”, gândi el. Se dusesse doar să găsească o femeie pricepută la interpretarea viselor. Nici femeia, nici bătrânul nu dăduseră vreo importanță faptului că el era păstor. Erau oameni singuratici care nu mai credeau în viață și nu înțelegeau că păstorii ajung să fie legați de oile lor. El își știa îndeaproape fiecare animal: știa care schiopătă, care avea să fete peste două luni, și care erau cele mai leneșe. Mai știa și cum să le tundă și cum să le taie. Dacă se hotărâ să plece, ele vor suferi...

Începu să bată vântul. Îl cunoștea, oamenii îi spuneau Levantul, pentru că o dată cu el sosiseră și hoardele de păgâni. Niciodată nu se gândise, până nu cunoscuse Tarifa, că Africa era așa de aproape.

Acesta era un mare pericol: maurii puteau năvăli din nou.

Levantul începu să sufle mai tare. „Sunt între oi și comoară”, își spunea băiatul. Trebuia să aleagă între un lucru cu care se obișnuise și ceva ce i-ar fi plăcut să aibă. Mai era și fata negustorului, dar ea nu avea aceeași importanță ca oile, pentru că nu depindea de el. Poate nici nu-și mai amintea de el. Era sigur că dacă n-ar fi apărut în următoarele două zile, fata nici n-ar fi băgat de seamă: pentru ea, toate zilele erau la fel, și când toate zilele sunt egale înseamnă că oamenii au încetat să vadă lucrurile bune care apar în viața lor de câte ori soarele traversează bolta.

„Mi-am părăsit tatăl, mama, și cetatea, și orașul. S-au obișnuit și ei, și eu. Oile se vor obișnui și ele cu lipsa mea”, se gândi flăcăul.

De sus, din înălțime, privi piața. Vanzătorul de floricele continua să-și vândă marfa... O pereche tânără se așeză pe banca unde stătuse el de vorbă cu bătrânul și se sărutau.

„Vanzătorul de floricele...”, își spuse în sinea lui, și nu mai continuă fraza. Pentru că Levantul se întetise iar, iar el simți vântul biciuindu-i fața. Vântul îi aducea pe mauri, e adevărat, dar aducea și izul deșertului și parfumul femeilor acoperite cu văluri. Aducea sudoarea și visurile bărbaților care într-o bună zi plecaseră în căutarea necunoscutului, a aurului, a aventurilor — și a piramidelor. Flăcăul începu să invidieze libertatea vântului și intui că putea fi ca el. Nimic nu-l împiedica, în afară de el însuși. Oile, fata negustorului, câmpiile Andaluziei erau doar etape ale Legendei sale Personale.

A doua zi băiatul se întâlnește cu bătrânul la amiază. Adusese cu el șase oi.

— Sunt uimit, spuse el. Prietenul meu mi-a cumpărat imediat oile. Zicea că toată viața a visat să se facă păstor și că acela era un semn bun.

— Totdeauna e așa, răspunse bătrânul. Numim asta începutul de bun augur. Dacă te-ai duce să joci pentru prima oară cărți, aproape sigur ai câștiga. Norocul începătorului.

— Și de ce?

— Pentru că viața vrea să-ți trăiești Legenda Personală.

Apoi începu să cerceteze cele șase oi și descoperi că una schiopăta. Băiatul îi spuse că asta nu are nici o importanță, pentru că era cea mai inteligentă și dădea lână destulă.

— Unde e comoara? întrebă.

— Comoara se află în Egipt, aproape de Piramide.

Flăcăul se sperie. Și bătrâna îi spusese același lucru, dar nu-i luase nimic.

— Ca să ajungi la ea, va trebui să urmezi semnele. Dumnezeu a scris în lume drumul pe care fiecare om trebuie să meargă. Trebuie numai să citești ce a scris El pentru tine.

Înainte ca băiatul să apuce să spună ceva, un fluture apărură zburând între el și bătrân. Își aminti de bunicu-său; când era mic, acesta îi spunea că fluturii sunt semn de noroc. Ca și greierii, coșarii, șopârlele și trifoiul cu patru foi.

— Așa este, zise bătrânul, care îi putea citi gândurile. Exact cum te-a învățat bunicul. Astea sunt semne.

Pe urmă, omul își desfăcu haina care îi acoperea pieptul. Băiatul rămase impresionat de ce văzu și-și aminti de strălucirea zărită cu o zi înainte. Bătrânul avea un colan de aur masiv, bătut cu pietre scumpe.

Era într-adevăr un rege. Pesemne că trebuia să umble deghizat, ca să se ferească de hoți.

– la astea, zise bătrânul, scoțând o piatră albă și una neagră ce se aflau prinse în mijlocul colanului de aur. Se numesc Urim și Tumim. Cea neagră înseamnă „da”, iar cea albă înseamnă „nu”. Când nu reușești să deslușești semnele, te ajută ele. Pune-le totdeauna o întrebare la obiect. Dar, în general, încearcă să iei singur hotărârile. Comoara se află la Piramide și asta o știai deja; dar trebuie să plătești cu șase oi pentru că eu te-am ajutat să iei o hotărâre.

Flăcăul a pus pietrele în desagă. De acum încolo doar el avea să hotărască.

– Nu uita că totul este unul și același lucru. Nu uita de limbajul semnelor. Și mai cu seamă, nu uita să mergi până la capătul Legendei tale Personale. Dar mai întâi, mi-ar plăcea să-ți spun o poveste.

“Un negustor oarecare și-a trimis fiul să învețe Taina Fericirii de la cel mai înțelept dintre toți oamenii. Băiatul a umblat patruzeci de zile prin deșert până a ajuns la un frumos castel, în vârful unui munte. Acolo trăia înțeleptul pe care îl căuta.

Însă în loc să întâlnească un sfânt, eroul nostru s-a trezit într-o încăpere unde a văzut o vânzoleala extraordinară: era un du-te vino de negustori, oameni care stăteau de vorbă prin colțuri, o mică orchestră cânta melodii suave, și mai era și o masă plină cu cele mai alese bucate din acea parte a lumii, înțeleptul vorbea cu toată lumea, iar băiatul a trebuit să aștepte două ore până să-i vină și lui rândul.

Înțeleptul ascultă cu atenție motivul vizitei, dar îi spuse că în acel moment nu avea timp să-i explice Taina Fericirii. Îi sugeră băiatului să dea o raită prin palat și să se întoarcă peste vreo două ore.

– Dar până atunci, vreau să te rog ceva, a completat înțeleptul, dând băiatului o linguriță în care picură doi stropi de untdelemn. Cât mergi, poartă această linguriță fără să verși untdelemnul din ea.

Băiatul a început să suie și să coboare scările palatului, cu ochii ațintiți la linguriță. După două ore, s-a prezentat iar în fața înțeleptului.

– Vasăzică, începu înțeleptul, ai văzut tapiseriile persane din sufragerie? Ai văzut grădina care i-a luat Maestrului grădinar zece ani ca s-o creeze? Ai observat frumoasele pergamente din biblioteca mea?

Rușinat, băiatul mărturisi că nu văzuse nimic. Singura lui preocupare fusese să nu verse picăturile de untdelemn pe care i le încredinșase înțeleptul.

– Atunci întoarce-te și cunoaște minunile lumii mele, îi spuse înțeleptul. Nu poți avea încredere într-un om dacă nu-i cunoști casa.

Mai liniștit de această dată, băiatul luă lingurița și reîncepu să se plimbe prin palat, de data aceasta observând toate operele de artă care atârnavă de tavane și pe pereți. A văzut grădinile, munții din jur, gingășia florilor, rafinamentul cu care fiecare operă de artă fusese așezată la locul ei. Întors la înțelept, îi relată amănunțit tot ce văzuse.

– Dar unde sunt cele două picături de untdelemn pe care ți le-am încredințat? a întrebă înțeleptul.

Privind lingurița, băiatul văzu că o vărsase.

– Acesta este singurul sfat pe care ți-l pot da, spuse înțeleptul înțelepților. Taina Fericirii stă în a privi toate minunile lumii și a nu uita niciodată de cele două picături de untdelemn din linguriță.”

Flăcăul rămase tăcut. Înțelese istorioara bătrânului rege. Unui păstor îi place să călătorească, dar nu uită niciodată de oile lui.

Bătrânul îl privi, și cu amândouă mâinile făcu niște gesturi ciudate deasupra capului flăcăului. Apoi luă animalele și-și văzu de drum.

Pe dealul micului oraș Tarifa se ridica un vechi fort construit de mauri, și cine se așeza pe zidurile lui putea zări o piață și o bucată din Africa. Melchisedec, Regele Salemului, s-a așezat pe zidul fortului în seara aceea și a simțit Levantul în obraji. Oile se foiau pe lângă el, cu frică de noul stăpân, și neliniștite de atâtea schimbări. Tot ce voiau ele nu era decât hrană și apă.

Melchisedec privi la vaporeșul care ridica ancora din port. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe băiat, la fel cum niciodată nu l-a mai văzut pe Avraam, după ce a încasat tributul. Dar își îndeplinise misiunea.

Zei nu trebuie să aibă dorințe, pentru că zeii nu au Legendă Personală. Dar Regele Salemului dorea în sinea lui ca flăcăul să izbutească. „Păcat că o să-mi uite repede numele”, se gândi el. „Trebuia să i-l fi repetat de mai multe ori. Când ar fi vorbit despre mine ar fi spus că sunt Melchisedec, Regele Salemului.”

Apoi privi spre cer cu o umbră de căință: „Știu că este deșertăciunea deșertăciunilor, așa cum ai spus Tu, Doamne. Dar și un rege bătrân trebuie câteodată să se simtă mândru de sine.”

“Ce ciudată e Africa”, și-a spus flăcăul.

Ședea într-un soi de bar asemănător altora pe care le întâlnise pe străduțele înguste ale orașului. Niște bărbați fumau o pipă uriașă, care trecea din gură în gură. În puține ore văzuse bărbați care se țineau de mână, femeii cu chipul acoperit, preoți care urcau în niște turnuri înalte și cântau, în timp ce toți, în jurul său, ingenuncheau și se loveau cu fruntea de pământ.

“Treabă de păgâni”, își spuse în sinea lui. Când era copil văzuse mereu în biserica din satul lui o icoană cu Santiago Matamouros, Ucigătorul de mauri, pe cal alb, cu sabia scoasă, și figuri ca ale celor de acum, trântite la picioarele lui. Flăcăul se simțea rău și îngrozitor de singur. Necredincioșii aveau o privire sinistră.

În plus, în graba plecării, uitase un amănunt, unul singur, dar care putea să-l țină departe de comoară pentru mult timp: în acea țară toți vorbeau arăbește.

Stăpânul barului se apropie și flăcăul îi arătă o băutură care fusese servită la altă masă. Era un ceai amar. El ar fi preferat să bea vin. Dar nu trebuia să-l preocupe asta acum. Trebuia să se gândească la comoara lui și la modul de a o căpăta. Vânzarea oilor îi adusese destui bani în buzunar, iar băiatul știa că banul e fermecat – cu el nimeni nu mai este singur, în scurt timp, poate chiar în câteva zile, o să fie lângă Piramide. Un bătrân, cu tot aurul acela pe piept, n-avea de ce să mintă ca să câștige șase oi.

Bătrânul îi pomenise de semne. Cât traversase marea, se gândise la ele. Da, știa despre ce e vorba: cât timp stătuse pe câmpiile Andaluziei, se deprinsese să deslușească pe pământ și pe cer cum era drumul pe care avea să-l urmeze. Învățase că o anume pasăre trăda apropierea unei cobre, și că un anume arbust era semn de apă peste câțiva kilometri. Oile îl învățaseră toate acestea.

“Dacă Dumnezeu conduce așa de bine oile, o să-l conducă și pe om”, reflectă el și se mai liniști. Ceaiul părea mai puțin amar.

– Cine ești dumneata? auzi o voce în spaniolă.

Băiatul simți o mare ușurare. Tocmai se gândea la semne și iată că cineva a și apărut.

– Cum de vorbești spaniola? întrebă.

Noul venit era un tânăr îmbrăcat după moda occidentală, dar culoarea pielii arăta că era probabil de prin partea locului. Era cam de vârsta și înălțimea lui.

– Toată lumea vorbește spaniola aici. Suntem la două ore de Spania.

– Ia loc și comandă ceva, plătesc eu – spuse flăcăul. Și cere niște vin pentru mine. Urăsc ceaiul ăsta.

– Nu există vin pe aici, zise noul venit. Religia nu îngăduie.

Atunci flăcăul îi spuse că trebuie să ajungă la Piramide. Cât p-aci să-i pomenească de comoară, dar se stăpâni și tăcu. Poate îi cerea și arabul o parte ca să-l ducă până acolo. Își aminti ce-i spusese bătrânul despre oferte.

– Aș vrea să mă duci până acolo, dacă poți. Am să te plătesc.

– Păi, ai idee cum se ajunge acolo?

Flăcăul văzu că stăpânul barului sta pe aproape și trăgea cu urechea la discuție. Nu se simțea la largul lui cu prezența aceluia. Dar găsisse o călăuză și nu voia să piardă ocazia.

– Trebuie străbătut tot deșertul Saharei, zise noul venit. Și pentru asta e nevoie de bani. Vreau să știu dacă ai destui bani.

Băiatului i se păru ciudată întrebarea. Dar avea încredere în vorbele bătrânului, iar acesta îi spusese că atunci când vrei un lucru, universul lucrează în favoarea ta.

Scoase toți banii din buzunar și-i arătă nou-venitului. Patronul barului se apropie și el să privească. Cei doi schimbă câteva cuvinte în arabă. Stăpânul barului părea iritat.

– Hai să mergem, zise nou-venitul. Ța nu vrea să continuăm discuția aici.

Băiatul răsufli ușurat. Se ridică să plătească, dar stăpânul îl prinse de braț și începu să vorbească fără pauză. Flăcăul era voinic, dar era în țară străină. Noul său prieten îl îmbrânci pe patron și-l împinse afară pe băiat.

– Voia să-ți ia banii, zise. Tangerul nu este la fel ca restul Africii. Suntem într-un port și în porturi mișună totdeauna hoții.

Putea să aibă încredere în noul lui prieten. Îl ajutase într-o situație critică. Scoase banii din buzunar și-i numără.

– Măine putem ajunge la Piramide, spuse celălalt, luând banii. Dar trebuie să cumpăr două cămile.

O apucară pe străduțele înguste ale Tanger-ului. La fiecare colț erau barăci cu lucruri de vânzare. Ajunseră în sfârșit în mijlocul unei piețe mari. Mii de oameni discutau, vindeau, cumpărau, legume amestecate cu pumnale, covoare lângă fel și fel de pipe.

Dar băiatul nu-l slăbea din ochi pe noul lui prieten. La urma urmelor, acesta avea toți banii lui în mână. Se gândi să-i ceară înapoi, dar își zise că ar fi fost nepoliticos. El nu cunoștea obiceiurile acestor pământuri străine pe unde călca. „E de ajuns să stau cu ochii pe el”, își spuse. Oricum, era mai puternic decât celălalt.

Dintr-o dată, în mijlocul învălmășelii, apărură cea mai frumoasă spadă pe care o văzuse în viața lui. Teaca era argintată, iar garda neagră, bătută cu pietre scumpe. Flăcăul își făgădui că, la întoarcerea din Egipt, o să cumpere spada.

— Întreabă-l pe stăpânul tarabei cât costă, îi spuse prietenului său.

Dar înțelese pe dată că-l pierduse din priviri, cu ochii la spadă. I se făcu inima cât un purice, ca și cum pieptul s-ar fi strâns deasupra. Îi fu frică să privească lângă el, fiindcă știa ce avea să vadă. Ochii au mai rămas câteva momente ficși să privească spada, până ce băiatul își luă inima-n dinți și se întoarse.

Împrejurul lui — piața, oamenii într-un du-te vino strigau și cumpărau covoare amestecate cu alune, salate alături de tăvi de aramă, bărbați ținându-se de mână pe stradă, femei cu vâluri, miros de mâncare străină, dar nicăieri, absolut nicăieri, chipul insoțitorului său.

Băiatul încercă să se mintă spunându-și că se pierduseră în învălmășeală. Se hotărî să rămână pe loc, așteptând ca celălalt să se întoarcă. Apoi, la scurtă vreme, un tip se sui într-unul din turnurile acelea și începu să cânte; toți oamenii au ingenuncheat, au bătut pământul cu frunțile și au cântat. După aceea, ca niște furnici harnice, și-au desfăcut tarabele și au plecat.

Și soarele se pregăti de plecare. Băiatul privi soarele îndelung, până ce dispăru după casele albe care dădeau ocol pieței. Își aminti că dimineața, când acel soare răsărise, el se afla pe alt continent, era păstor, avea șaizeci de oi și o întâlnire cu o fată. Dimineața el știa tot ce avea să se întâmple cât timp umbla pe câmp.

Dar acum, când soarele se ascundea, el era în altă țară, străin în țară străină unde nu putea nici măcar să înțeleagă limba ce se vorbea. Acum nu mai era păstor, și nu mai avea de nici unele, nici măcar bani pentru a se întoarce și a o lua de la capăt.

“Și toate astea între un răsărit și un apus de soare”, gândi băiatul. Și-i fu milă de sine însuși, pentru că uneori lucrurile se schimbă în viață cât ai clipi, înainte ca omul să se poată obișnui cu ideea.

Îi era rușine să plângă. Niciodată nu plânsese în fața oilor lui. Dar acum, piața era pustie iar el era departe de țara lui.

Băiatul începu să plângă. Plângea pentru că Dumnezeu era nedrept și-i răsplătea astfel pe oamenii care credeau în propriile vise.

“Când eram cu oile eram fericit și răspândeam în juru-mi numai fericire. Oamenii mă vedeau că vin și mă primeau bine. Dar acum sunt trist și nefericit. O să mă amărăsc și n-o să mai am încredere în oameni, pentru că un om m-a trădat. O să-i urăsc pe aceia care găsesc comori ascunse, fiindcă eu n-am găsit-o pe a mea. Și totdeauna o să caut să păstrez puținul pe care-l am, pentru că sunt prea mic ca să îmbrățışez lumea.”

Își deschise desaga ca să vadă ce mai avea în ea; poate mai rămăsese vreo bucățică din sandviciul mâncat pe vapor. Dar nu găsi decât cartea cea groasă, haina și cele două pietre pe care i le dăduse bătrânul.

Privind pietrele, simți o imensă ușurare. Dăduse șase oi pentru două pietre prețioase, desprinse dintr-un colan de aur. Putea vinde pietrele și cumpăra biletul de întoarcere.

“Acum am să fiu mai deștept”, gândi băiatul scoțând pietrele din desagă pentru a le ascunde în buzunar. Se afla într-un port și asta era singurul adevăr rostit de omul acela: un port e tot timpul plin de hoți.

Acum înțelegea și disperarea stăpânului barului: încerca să-i spună să nu se încreadă în acel om.

“Sunt și eu ca toți ceilalți oameni: vād lumea așa cum vreau eu să fie, nu așa cum este.”

Privi pietrele îndelung. Le atinse cu grijă pe fiecare, simțindu-le temperatura și suprafața netedă. Ele erau comoara lui. Simpla atingere a pietrelor îl liniști. Îi aminteau de bătrân.

“Când vrei ceva, tot Universul conspiră pentru ca tu să obții ceea ce dorești”, îi spusese bătrânul.

Voia să înțeleagă cum se putea adevări asta. Se afla într-o piață pustie, fără un sfanț în buzunar și fără oi de păzit în acea noapte. Dar pietrele erau dovada că întâlnise un rege, un rege care-i cunoștea povestea, știa tot despre pușca tatălui lui și despre prima lui experiență sexuală.

“Pietrele servesc la ghicit. Se numesc Urim și Tumim.”

Băiatul așeză din nou pietrele în desagă și se hotărî să facă o încercare. Bătrânul îi spusese să pună întrebări clare, pentru că pietrele foloseau numai celui care știe ce vrea.

Atunci băiatul întrebă dacă binecuvântarea bătrânului încă mai stăruia asupra lui.

Soase o piatră. Era „da”.

“O să găsesc comoara?”, a mai întrebat băiatul.

A băgat mâna în desagă și când să ia o piatră, au alunecat amândouă printr-o gaură a sacului. Băiatul nu observase până atunci că ar fi avut desaga ruptă. S-a aplecat să le ia pe Urim și Turim de jos și să le pună la loc. Când le văzu pe jos însă, altă frază îi răsună în urechi.

“Învăț să respecti și să urmezi semnele”, îi spusese bătrânul rege.

Un semn. Băiatul răsese în sinea lui. Apoi culese cele două pietre și le puse la loc în desagă. Nici nu se gândea să coasă gaura — pietrele puteau ieși pe acolo când ar fi vrut. El înțelesese că sunt unele lucruri despre care omul n-ar trebui să întrebe — pentru a nu fugi de soartă. „Am făgăduit să iau singur hotărârile”, își spusese.

Pietrele îi spusese deja că bătrânul se mai afla în preajma lui, și asta îi dădu mai multă încredere. Privi din nou piața pustie și nu mai simți disperarea dinainte. Nu era o lume străină; era o lume nouă.

La urma urmelor, tocmai asta voia și el: să cunoască lumi noi. Chiar dacă n-ar fi ajuns niciodată la Piramide, el a ajuns mult mai departe decât oricare din păstorii pe care-i cunoștea. „Ei, dac-ar ști ei că la numai două ore de călătorie pe mare există lucruri atât de diferite!”

Lumea nouă îi apărea în fața ochilor sub forma unei piețe pustii, dar el văzuse și piața plină de viață, și nu avea s-o mai uite niciodată. Își aminti de spadă — l-a costat foarte scump s-o privească un pic, dar nici nu mai văzuse așa ceva vreodată. Deodată simți că putea privi lumea, fie ca o biată victimă a unui hoț, fie ca un aventurier în căutarea unei comori.

“Sunt un aventurier în căutarea unei comori”, gândi, înainte de a cădea frânt de somn.

Se trezi că-l îmboldește cineva. Adormise în mijlocul pieței, și viața ei era pe punctul de a reîncepe.

Privi în jur, căutându-și oile, dar văzu că se afla într-o altă lume. În loc să se simtă trist, se simți fericit. Nu mai trebuia să caute apă și hrană; putea să caute o comoară. Nu avea un sfânt în buzunar, dar avea încredere în viață. Alesese, în ajun, să fie un aventurier la fel cu personajele cărților pe care îi plăcea să le citească.

Porni prin piață fără grabă. Negustorii își puneau iar tarabele pe picioare; îl ajută pe un cofetar să-și monteze baraca. Avea un zâmbet diferit acel cofetar: era vesel, interesat de viață, gata să înceapă o zi bună de lucru. Era un zâmbet care îi amintea de bătrân, acel rege bătrân și misterios pe care-l cunoscuse.

“Cofetarul ăsta nu face prăjituri pentru că vrea să călătorească sau să se însoare cu fata unui negustor. Cofetarul ăsta face prăjituri fiindcă îi place să le facă”, se gândi băiatul, și observă că avea aceleași puteri ca și bătrânul — știa dacă un om este aproape sau departe de Legenda sa Personală. Doar privind-l. „E ușor, dar eu niciodată nu mi-am dat seama de asta.”

Când au sfârșit de montat baraca, cofetarul i-a întins prima prăjitură pe care o făcuse. Băiatul a mâncat-o satisfăcut, a mulțumit și și-a văzut de drum. Abia după ce s-a depărtat puțin și-a dat seama că baraca fusese ridicată de un om care vorbea araba și altul, spaniola. Și se înțeleseseră perfect.

“Există un limbaj care se află dincolo de cuvinte”, reflectă băiatul. „Mi s-a întâmplat deja asta cu oile, iar acum mi se întâmplă și cu oamenii.”

Învăța tot felul de lucruri noi. Lucruri pe care el le trăise deja, și care totuși erau noi, pentru că trecuseră pe lângă el fără să-și fi dat seama. Nu le observase, pentru că se deprinsese cu ele. „Dacă învăț să deslușesc acest limbaj fără cuvinte, o să descifrez lumea.”

“Totul e un singur lucru”, îi spusese bătrânul.

Se hotărî să umble fără grabă sau teamă pe străzile înguste ale Tangerului: numai așa avea să reușească să vadă semnele. Asta cerea multă răbdare, dar răbdarea era prima virtute pe care o învăța un păstor. Încă o dată înțelese că aplica acelei lumi străine aceleași lecții pe care le învățase de la oile lui.

“Totul e un singur lucru”, îi spusese bătrânul.

Negustorul de Cristaluri văzu zorile și fu cuprins de aceeași teamă care-l încerca în fiecare zi. Era de aproape treizeci de ani în același loc, o prăvălie pe o culme abruptă de deal unde rareori venea câte un cumpărător. Acum era prea târziu să mai schimbe ceva: tot ce învățase în viață era să vândă și să cumpere cristaluri. Au fost vremuri în care multă lume cunoștea prăvălia: negustori arabi, geologi francezi și englezi, soldați germani cu buzunarul mereu doldora. Pe vremea aceea era o adevărată aventură să vinzi cristaluri, iar el se gândea cum avea să se îmbogățească și cum avea să aibă multe femei frumoase la bătrânețe.

Apoi timpul a trecut și, cu el, gloria orașului. Ceuta s-a dezvoltat mai mult decât Tangerul, iar comerțul a luat-o pe alte căi. Vecinii s-au mutat de pe povârniș și n-au rămas decât câteva prăvălii. Nimeni nu mai suia dealul pentru câteva prăvălii.

Negustorul de cristaluri nu avea de ales. Își trăise treizeci de ani din viață cumpărând și vânzând cristaluri, iar acum era prea târziu ca să mai schimbe ceva.

Toată dimineața a stat să privească puținii trecători de pe stradă. Făcea asta de ani de zile, și știa programul fiecărei persoane. Mai lipseau doar câteva minute până la prânz, când un flăcău străin s-a oprit în fața vitrinei lui. Era îmbrăcat ca toți oamenii, dar ochiul experimentat al Negustorului de Cristaluri trase concluzia că nu avea bani. Dar și așa, se hotărî să se întoarcă în prăvălie și să aștepte puțin, până ce băiatul avea să plece.

Pe uşă era un anunţ care spunea că acolo se vorbesc mai multe limbi. Flăcăul văzu un bărbat apărând de după teighea.

– Pot să vă şterg vasele astea dacă doriţi, spuse băiatul. Aşa cum sunt acuma, n-o să le cumpere nimeni.

Bărbatul îl privi şi nu spuse nimic.

– În schimb, dumneavoastră îmi cumpăraţi o farfurie cu mâncare.

Omul continuă să tacă, şi băiatul simţi că trebuie să ia o hotărâre. În desagă se afla haina – nu-i mai trebuia în deşert. Scoase haina şi începu să şteargă vasele de praf. Într-o jumătate de oră ştersese toate vasele din vitrină; în acest timp au şi intrat doi clienţi şi i-au cumpărat omului nişte cristaluri.

Când a isprăvit de curăţat totul, i-a cerut negustorului o farfurie de mâncare.

– Să mergem să mâncăm, a spus Negustorul de Cristaluri.

A atârnat o tăbliţă pe uşă şi s-au dus într-un bar minuscul în susul străzii. Cum s-au aşezat la unica masă existentă, Negustorul a zâmbit:

– Nu trebuia să cureţi nimic, spuse. Legea Coranului te obligă să dai de mâncare cui îi este foame.

– Atunci de ce m-aţi lăsat să fac asta? a întrebat flăcăul.

– Pentru că erau murdare cristalurile. Şi amândoi simţeam nevoia să ne limpezim mintea de gândurile rele.

Când au isprăvit de mâncat, Negustorul se întoarse spre flăcău:

– Aş vrea să lucrezi în prăvălia mea. Azi au intrat doi clienţi cât ai şters vasele, şi asta-i semn bun.

“Oamenii vorbesc mult despre semne”, se gândi păstorul. „Dar nu pricep ce spun. La fel cum ani de zile eu n-am priceput că vorbeam cu oile un limbaj fără cuvinte.”

– Vrei să lucrezi la mine? insistă Negustorul.

– Pot să lucrez până diseară, răspunse băiatul. O să spăl până-n zori chiar toate cristalurile din prăvălie. În schimb, am nevoie de bani ca să ajung mâine în Egipt.

Bătrânul râse din nou.

– Chiar dacă-mi speli cristalurile un an întreg, chiar dacă primeşti un comision bun pentru fiecare cristal vândut, şi tot trebuie să mai ieşi cu împrumut ca să mergi în Egipt. Sunt mii de kilometri de deşert între Tanger şi Piramide.

S-a lăsat o tăcere aşa de adâncă, de părea că tot oraşul a adormit. Nu mai erau bazaruri, discuţiile negustorilor, oamenii care urcau în minarete şi cântau, spadele frumoase cu mâner încrustat. Nu mai exista speranţa şi aventura, regii bătrâni şi Legendele Personale, comoara şi Piramidele. Era ca şi cum lumea toată a rămas stană de piatră pentru că sufletul băiatului amuţise. Nu mai exista durere, nici suferinţă, nici decepţie: doar o privire goală prin mica uşă a cârciumii, şi o dorinţă imensă de moarte, de a se termina cu toate, pentru totdeauna, în chiar clipa aceea.

Negustorul privi mirat la băiat. Părea că toată bucuria pe care o privise în dimineaţa aceea s-a risipit.

– Îţi pot da bani ca să te întorci acasă, fiule, spuse Negustorul de Cristaluri.

Băiatul nu scotea o vorbă. Apoi s-a ridicat, şi-a netezit hainele şi şi-a luat desaga.

– O să muncesc la dumneavoastră, spuse. Şi după altă tăcere nesfârşită, adăugă:

– Am nevoie de bani ca să-mi cumpăr câteva oi.

Partea a doua

De aproape o lună lucra flăcăul pentru Negustorul de Cristaluri, şi nu prea era o treabă care să-l facă fericit. Negustorul îşi trecea ziua bombănind după teighea, cerându-i să aibă grijă de fiecare obiect, să nu cumva să spargă vreunul.

Dar nu pleca, pentru că Negustorul, chiar dacă era un bătrân cârcotaş, nu era necinstit; flăcăul primea un comision frumuşel pentru fiecare bucată vândută şi reuşise deja să strângă ceva bani. În dimineaţa aceea îşi făcuse nişte socoteli: dacă ar fi continuat să muncească tot aşa, i-ar fi trebuit un an întreg ca să poată cumpăra câteva oi.

– Aş vrea să fac o etajeră pentru cristaluri, îi spuse băiatul Negustorului. Ar putea fi aşezată afară şi astfel să-i atragem pe trecătorii din josul străzii.

– N-am avut niciodată tarabă afară, răspunse Negustorul. Oamenii trec şi se lovesc de ea. Cristalurile se sparg.

– Când umblam cu oile pe câmp, ele puteau muri dacă întâlneau vreun şarpe. Dar asta face parte din viaţa oilor şi a ciobanilor.

Negustorul l-a servit pe un client care voia trei pahare de cristal. Vindea mai bine ca

oricând, ca și cum lumea s-ar fi întors în timp, în vremurile când strada era una din principalele atracții ale Tangerului.

– Vânzările au crescut destul de mult, îi zise băiatului după ce ieși clientul. Bani îi ajung să trăiesc mai bine, iar pe tine te vor ajuta în scurt timp să-ți recapeți oile. De ce să ceri mai mult de la viață?

– Pentru că trebuie să urmărim semnele, îi scăpă băiatului, aproape fără voie; și se căi de ce spusese, pentru că Negustorul nu întâlnise niciodată un rege.

“Se numește început de Bun Augur, norocul începătorului. Pentru că viața vrea să-ți trăiești Legenda Personală”, îi spusese bătrânul.

Dar negustorul înțelegea ce voia să spună flăcăul. Simpla lui prezență în prăvălie era un semn, și cu trecerea zilelor, cu banii ce intrau în casă, nu-i părea rău că-l angajase pe spaniol. Chiar dacă băiatul câștiga mai mult decât se cuvenea; cum el totdeauna fusese convins că vânzările n-or să se schimbe, îi oferise un comision mare, iar intuiția îi spunea că în scurt timp puștiul avea să se întoarcă la oile lui.

– De ce voiai să vezi Piramidele? îl întrebă, ca să schimbe vorba de la problema tarabei.

– Am auzit multe despre ele, zise băiatul, evitând să vorbească despre vis. Acum comoara era o amintire dureroasă, și flăcăul evita să se gândească la ea.

– Eu nu cunosc pe nimeni pe aici care să vrea să traverseze deșertul numai ca să vadă Piramidele, spuse Negustorul. Nu sunt decât un munte de pietre. Poți să-ți faci și tu una în băătătură.

– N-ați visat niciodată să călătoriți? a întrebat băiatul, servind încă un client care intrase în prăvălie.

Două zile mai târziu bătrânul încercă să aducă vorba despre etajeră.

– Nu-mi plac schimbările, începu Negustorul. Nici eu, nici tu nu suntem ca Hassan, comerciantul cel bogat. Dacă el dă greș într-o afacere, nu l-ar atinge prea mult. Dar noi doi trebuie să trăim cu greșelile noastre.

“E adevărat”, reflectă băiatul.

– De ce vrei etajera aceea? mai întrebă Negustorul.

– Vreau să mă întorc mai repede la oile mele. Trebuie să profităm când norocul e de partea noastră, și să facem totul ca să-l ajutăm tot așa cum ne ajută și el pe noi. Asta se numește început de Bun Augur. Sau „norocul începătorului”.

Bătrânul rămase o vreme tăcut. Apoi spuse:

– Profetul ne-a dat Coranul și nu ne-a lăsat decât cinci porunci ca să le urmărim în viață. Cea mai importantă e următoarea: există un singur Dumnezeu. Celelalte sunt: să ne rugăm de cinci ori pe zi, să postim în luna Ramadanului, să-i miluim pe săraci.

Se opri. Avea ochii în lacrimi când a pomenit despre Profet. Era un om cucernic și cu tot neastâmpărul lui încerca să-și trăiască viața după rânduiala musulmană.

– Și care este a cincea poruncă? întrebă băiatul.

– Acum două zile mi-ai spus că n-am visat niciodată să călătoresc, răspunse Negustorul. A cincea poruncă pentru oricare musulman este să facă o călătorie. Trebuie să mergem, măcar o dată în viață, în orașul sfânt Mecca. Mecca e mult mai departe decât Piramidele. Când eram tânăr, am ales să strâng puținii bani pe care-i aveam ca să deschid prăvălia asta. Mă gândeam că o să fiu bogat într-o zi și o să merg la Mecca. Am început să câștig, dar nu puteam să las pe nimeni să aibă grijă de cristaluri, pentru că acestea sunt lucruri gingașe. Și-n timpul ăsta, vedeam mulți oameni trecând prin fața prăvăliei, spre Mecca. Unii erau pelerini bogați, care mergeau cu alai de servitori și de cămile, dar cei mai mulți erau mult mai săraci decât mine. Se duceau și se întorceau cu toții mulțumiți, și puneau la ușa caselor lor simbolurile pelerinajului. Unul dintre ei, un cizmar care trăia din cârpăcitul încălțărilor altora, mi-a povestit că-a umblat aproape un an prin deșert, dar era mult mai obosit când trebuia să bată câteva străzi din Tanger ca să cumpere piele.

– De ce nu mergi acum la Mecca? întrebă flăcăul.

– Pentru că Mecca mă ține în viață. Mă face să suport toate zilele astea neschimbate, vasele astea tăcute pe rafturi, prânzul și cina în taverna aia oribilă. Mi-e frică să-mi împlinesc visul, și pe urmă să nu mai am nici un motiv să trăiesc. Tu trăiești cu visul oilor și al Piramidelor. Ești deosebit de mine, pentru că dorești să-ți realizezi visurile. Eu nu vreau decât să visez la Mecca. Mi-am închipuit de mii de ori traversarea deșertului, momentul sosirii în piața unde se află Piatra Sfântă, cele șapte ochiuri pe care trebuie să i le dau înainte de a o atinge. Mi-am închipuit câți oameni ar fi în jurul meu, în fața mea, în discuțiile și rugăciunile pe care le vom împărtăși cu toții. Dar mi-e teamă să nu fie o mare dezamăgire, și atunci prefer doar să visez.

În acea zi, Negustorul îi dădu voie flăcăului să meșterească etajera. Nu toți pot vedea visurile în același fel.

Au mai trecut două luni și taraba a adus mulți clienți în prăvălia de cristaluri. Flăcăul socoti că, încă șase luni dacă ar mai munci, s-ar putea întoarce în Spania, ar putea cumpăra șaizeci de oi și chiar mai mult de șaizeci. În mai puțin de un an și-ar dubla turma și ar putea face negoț cu arabii pentru că acum reușea să vorbească limba aceea ciudată. După dimineața aceea din piață nu se mai folosise de Urim și Turim pentru că Egiptul devenise un vis tot așa de depărtat pentru el cum era orașul Mecca pentru Negustor. Acum băiatul era mulțumit cu munca lui și se gândea mereu la ziua în care avea să debarce la Tarifa ca învingător.

“Încearcă să știi totdeauna ce vrei”, îi spusese bătrânul rege.

Băiatul știa, și pentru asta muncea. Poate comoara lui însemnase tocmai să ajungă pe acel pământ străin, să se întâlnească cu un hoț și să-și dubleze turma fără să fi cheltuit un ban.

Era mândru de el. Învățase lucruri importante, precum comerțul cu cristaluri, limbajul fără cuvinte și semnele. Într-o după-amiază, a văzut un bărbat în susul străzii plângându-se că nu găsea un loc potrivit ca să bea ceva după urcușul acela. Cum băiatul cunoștea limbajul semnelor, îl chemă pe bătrân ca să-i vorbească.

— Hai să vindem ceai oamenilor care suie străduța, îi spuse el.

— Mulți oameni vând ceai pe-aici, a răspuns Negustorul.

— Dar noi putem vinde ceai în pahare de cristal. Așa oamenilor o să le placă ceaiul, dar vor cumpăra și paharele. Pentru că ce-i place omului cel mai mult este frumusețea.

Negustorul îl privi pe flăcău o vreme. Nu i-a răspuns nimic. Dar seara, după ce și-a făcut rugăciunile, și-a închis prăvălia, s-a așezat pe trotuar împreună cu el și l-a poftit să fumeze din narghilea, pipa aceea ciudată pe care o foloseau arabii.

— De fapt, ce vrei să faci? a întrebat bătrânul Negustor de cristaluri.

— V-am mai spus. Trebuie să cumpăr la întoarcere oi. Pentru asta am nevoie de bani.

Bătrânul mai puse niște jăratec în narghilea, apoi trase îndelung din pipă.

— Am prăvălia asta de treizeci de ani. Cunosc cristalul bun, și pe cel prost, și știu toate mărunțișurile negustoriei și prăvăliei. Sunt deprins cu mărimea și cu angaralele ei, așa cum este. Dacă tu o să vinzi ceai în pahare, prăvălia o să crească. Atunci eu o să trebuiască să-mi schimb felul de viață.

— Și nu e bine?

— Sunt obișnuit cu viața mea. Înainte să vii tu, mă gândeam că mi-am pierdut atâta timp stând pe loc, în timp ce prietenii mei se tot schimbau, dădeau faliment sau prosperau. Asta mă făcea foarte trist. Acum știu că nu era chiar așa: prăvălia are exact mărimea pe care eu am vrut totdeauna să o aibă. Nu vreau să mă schimb fiindcă nu știu cum să mă schimb. Sunt deja foarte obișnuit cu mine însumi.

Flăcăul nu știa ce să spună.

Bătrânul continuă:

— Tu ai fost o binecuvântare pentru mine. Și acum înțeleg un lucru: orice binecuvântare care nu e acceptată se schimbă în blestem. Eu nu mai vreau nimic de la viață. Iar tu mă silești să văd bogății și orizonturi pe care nu le-am bănuț niciodată. Acum că le cunosc și-mi cunosc posibilitățile uriașe, mă voi simți mai rău ca înainte. Pentru că știu că pot avea tot și eu nu vreau.

“Bine că nu i-am spus nimic vânzătorului de floricele”, gândi băiatul.

Au continuat să fumeze narghilea până ce soarele s-a ascuns. Vorbeau în arabă, și băiatul era mulțumit de sine, pentru că vorbea araba. Fusese o vreme când el credea că oile îl pot învăța totul despre lume. Dar iată, oile nu știau araba.

“Trebuie să mai fie în lume și alte lucruri pe care oile nu le știu”, și-a spus băiatul, privindu-l pe Negustor în tăcere. „Pentru că ele nu fac altceva decât să caute apă și hrană.”

“Cred că nu ele sunt cele care mă învață: eu sunt cel care învăț.”

— *Maktub*, spuse Negustorul în cele din urmă.

— Ce înseamnă asta?

— Trebuia să te naști arab ca să înțelegi, răspunse el. Dar traducerea ar fi ceva precum: „Așa stă scris.”

Și-n timp ce stingeja jarul din narghilea, îi spuse flăcăului că putea să înceapă să vândă ceai în pahare. Uneori e imposibil să stăvilești șuvoiul vieții.

Oamenii urcau străduța și oboseau. Dar sus pe culme îi întâmpina o prăvălie de cristaluri frumoase cu ceai de mentă răcoritor. Oamenii intrau să bea ceaiul care era servit în minunate pahare de cristal.

Niciodată nu s-a gândit nevastă-mea la așa ceva, își amintea câte unul, și cumpăra câteva pahare, pentru că avea musafiri în seara aceea: invitații lui or să rămână impresionați de frumusețea cupelor. Altcineva încredința că ceaiul era totdeauna mai gustos când era servit în vase de cristal, pentru că păstra mai bine aroma. Un al treilea spunea că în Orient era tradiția să se folosească vase de cristal la ceai, pentru că aveau puteri magice.

În scurt timp se răspândi vestea și o mulțime de oameni suia dealul până sus ca să cunoască prăvălia care făcea ceva nou într-o negustorie așa de veche. S-au mai deschis prăvălii de ceai în cupe de cristal, dar nu erau în vârful dealului, așa că erau tot timpul pustii.

Curând, Negustorul a trebuit să mai angajeze doi oameni. Începu să importe, pe lângă cristaluri, cantități enorme de ceai care erau zilnic consumate de bărbații și femeile însetate de lucruri noi.

Așa s-au scurs șase luni.

Flăcăul se deșteptă înainte de răsăritul soarelui. Trecuseră unsprezece luni și nouă zile de când călcase pentru prima oară pe continentul african.

Se îmbracă cu veșmintele lui arabe de in alb, cumpărate special pentru ziua aceea. Își așează vâlul pe cap, fixându-l cu un inel făcut din piele de cămilă. Își încălță sandalele noi și coborî fără nici un zgomot.

Orașul mai dormea încă. Își făcu un sandviș cu susan și bău un ceai fierbinte din paharul de cristal. Apoi se așeză în pragul ușii, fumând singur din narghilea.

A fumat singur, fără a se gândi la nimic, ascultând doar foșnetul neconținut al vântului care sufla, aducând mireasma deșertului. După ce a isprăvit de fumat, și-a vârât mâna într-unul din buzunarele hainelor și a rămas contemplând ceea ce scosese dinăuntru.

Era un maldăr de bani. Destul cât să cumperi o sută douăzeci de oi, un bilet de întoarcere și o licență de comerț între țara lui și țara unde se afla.

A așteptat răbdător ca bătrânul să se trezească și să deschidă prăvălia. Atunci amândoi or să mai bea un ceai.

– Azi plec, a spus flăcăul. Am bani ca să-mi cumpăr oile. Dumneata ai bani ca să mergi la Mecca.

Bătrânul nu-i răspunse.

– Binecuvântează-mă, îi mai ceru băiatul. Dumneata m-ai ajutat.

Bătrânul continua să pregătească ceaiul în tăcere. După o vreme însă, se întoarse spre băiat.

– Sunt mândru de tine, spuse. Ai adus suflet în prăvălia mea de cristaluri. Dar să știi că eu nu mă duc la Mecca. La fel cum știu că tu n-o să cumperi iar oi.

– Cine ți-a spus asta? întrebă flăcăul speriat.

– *Maktub*, rosti simplu bătrânul Negustor de Cristaluri.

Și-l binecuvântă.

Flăcăul se duse în camera lui și-și strânse toate lucrurile. Erau trei saci mari și plini. Când să iasă, observă că într-un colț al camerei rămăsese vechea lui desagă de păstor. Totul era strâns și el aproape că nu-și mai amintea de ea. Înăuntru se mai aflau aceeași carte și haina. Când scoase haina, cu gând s-o dea vreunui băiat pe stradă, cele două pietre căzură pe jos. Urim și Tumim.

Flăcăul și-a adus aminte de bătrânul rege, și s-a mirat când și-a dat seama de câtă vreme nu se mai gândise la asta. Un an întreg muncise fără preget, gândindu-se numai la cum să facă rost de bani ca să nu se întoarcă cu capul plecat în Spania.

“Nu renunța niciodată la visurile tale”, îi spusese bătrânul rege. „Urmează semnele.”

Flăcăul le ridică pe Urim și Tumim de jos și avu iar senzația aceea că bătrânul ar fi fost pe-aproape. Muncise din greu un an, iar semnele arătau acum că venise momentul să plece.

“O să fiu din nou ce eram înainte”, și-a spus flăcăul. „Iar oile nu m-au învățat să vorbesc araba.”

Cu toate acestea, oile îl învățaseră un lucru mult mai important: că exista un limbaj pe lume pe care îl înțelegeau toți și pe care flăcăul îl folosea în tot acel timp ca să facă să prospere prăvălia. Era limbajul entuziasmului, al lucrurilor făcute cu dragoste și voință, în căutarea unui lucru pe care-l doreai sau în care credeai. Tangerul nu mai era un oraș străin, iar el simți că în același fel cum cucurise acel oraș putea cuceri și lumea.

“Când îți dorești un lucru, tot Universul conspiră la realizarea dorinței tale”, spusese bătrânul rege.

Numai că bătrânul rege nu pomenise nimic despre tâlhării, de deșerturi nesfârșite, de oameni care-și cunosc visele dar nu vor să și le împlinească. Bătrânul rege nu-i spusese că Piramidele nu erau decât un munte de pietre și oricine și-ar fi putut face unul în ograda lui. Și mai uitase să spună că atunci când ai bani ca să-ți cumperi o turmă mai mare decât cea pe care ai avut-o, chiar trebuie să cumperi acea turmă.

Flăcăul luă desaga și o puse lângă ceilalți saci. Coborî scările; bătrânul servea o familie de străini în timp ce alți clienți se aflau în prăvălie bând ceai din paharele de cristal. Era mișcare destulă pentru ceasul acela al dimineții. Din locul unde stătea, văzu pentru prima oară că părul

bătrânului Negustor semăna bine cu părul bătrânului rege. Își aminti de zâmbetul cofetarului, din prima lui zi la Tanger, când nu avea unde se duce nici ce mânca; și acel zâmbet amintea de bătrânul rege.

„Ca și cum ar fi trecut pe aici și ar fi lăsat semne”, reflectă. „Ca și cum fiecare l-ar fi cunoscut pe regele acesta într-un moment al vieții lui. Dar la urma urmelor, el a spus că se arăta tuturor celor care-și trăiesc Legenda Personală.”

Plecă fără a-și lua rămas bun de la Negustorul de Cristaluri. Nu voia să plângă, pentru că oamenii l-ar fi putut vedea. Dar o să-i fie dor de vremea aceea și de toate lucrurile bune pe care le învățase. Avea mai multă încredere în sine și dorea să cucerească lumea.

„Dar mă duc pe câmpurile pe care le cunosc deja, și voi conduce iarăși oile.” Și nu mai fu mulțumit cu hotărârea lui. Muncise un an întreg ca să-și împlinească un vis, iar acest vis își pierdea din importanță cu fiecare minut. Poate pentru că nu era visul lui.

„Cine știe, o fi mai bine să fii ca Negustorul de Cristaluri: să nu mergi niciodată la Mecca și să trăiești din dorința de a o cunoaște.” Dar le strângea pe Urim și Tumim în mână și aceste pietre îi dădeau forța și dorința bătrânului rege. Printr-o coincidență — sau un semn, gândi flăcăul — ajunse chiar la barul unde intrase în prima zi. Nu mai era nici urmă de hoț, iar patronul îi aduse o ceașcă de ceai.

„Oricând voi putea să redevin păstor”, gândi flăcăul. „Am învățat să îngrijesc de oi și n-o să uit niciodată. Dar s-ar putea să nu mai am altă ocazie să ajung la Piramidele din Egipt. Bătrânul avea un colan de aur și-mi știa povestea. Era un rege adevărat, un rege înțelept.”

Se afla la doar două ore de mers pe mare de câmpiile Andaluziei, însă avea un deșert imens între el și Piramide. Dar flăcăul înțelese poate în alt fel aceeași situație: în realitate el era cu două ore mai aproape de comoara lui. În plus, pentru a face aceste două ore de mers, întârziase aproape un an întreg.

„Știi pentru ce vreau să mă întorc la oile mele. Le cunosc deja; nu-ți dau mult de lucru și pot fi iubite. Nu știu dacă deșertul poate fi iubit, dar deșertul ascunde comoara mea. Dacă nu reușesc s-o găesc, voi putea oricând să mă întorc acasă. Dar dintr-o dată, viața mi-a dat bani destui, iar eu am tot timpul la dispoziție; de ce nu?”

Simți o bucurie imensă în acel moment. Oricând putea să redevină păstor. Oricând putea să redevină vânzător de cristaluri. Poate că lumea avea multe alte comori ascunse, dar el avusese un vis repetat și întâlnise un rege. Asta nu i se întâmpla oricui.

Era mulțumit când ieși din bar. Își aminti că unul dintre furnizorii Negustorului aducea cristalurile în caravane care străbăteau deșertul. Tot le mai ținea pe Urim și Tumim în mână; datorită acelor două pietre revenise pe drumul comorii lui.

„Întotdeauna sunt în preajma celor care-și trăiesc Legenda Personală”, îi spusese bătrânul rege.

Nu costa nimic dacă mergea până la depozit ca să afle dacă într-adevăr Piramidele chiar erau așa de departe.

Englezul ședea într-o hardughie mirosind a animale, sudoare și praf. Hărăbaia nu se putea chema depozit, abia dacă era un șopron. „Toată viața m-am chinuit, ca să ajung să trec printr-un loc ca ăsta”, gândi, în timp ce răsfoia distrat o revistă de chimie. „Zece ani de studiu să mă conducă la grajd.”

Dar trebuia să meargă mai departe. Trebuia să creadă în semne. Toată viața lui, toate studiile le dedicase căutării limbajului unic pe care-l vorbea Universul. La început se interesase de esperanto, apoi de religii, și în sfârșit, de Alchimie. Știa să vorbească esperanto, înțelegea perfect felurite religii, dar încă nu devenise Alchimist. Reușise să descifreze lucruri importante, e-adevărat. Dar cercetările lui ajunseseră într-un punct de unde nu mai puteau progresa deloc. Încercase în zadar să intre în contact cu vreun alchimist. Însă alchimiștii erau oameni ciudați care se gândeau numai la ei și aproape totdeauna refuzau să dea o mână de ajutor. Cine știe, poate nu descoperiseră taina Marii Opere — numită Piatra Filozofală — și de aceea se închideau în tăcere.

Cheltuisese deja o parte din averea moștenită de la tatăl lui în căutarea zadarnică a Pietrei Filozofale. Frecventase cele mai bune biblioteci din lume și-și cumpăraseră cărțile cele mai importante și mai rare despre alchimie. Într-una din ele descoperi că în urmă cu mulți ani, un faimos alchimist arab vizitase Europa. Se spunea că număra peste două sute de ani, că descoperise Piatra Filozofală și Elixirul Vieții Lungi. Englezul rămăsese impresionat de povestire. Dar totul ar fi rămas doar o legendă, dacă un prieten de-al lui — când s-a întors dintr-o expediție arheologică din deșert — nu i-ar fi povestit despre un arab inzestrat cu puteri extraordinare.

Locuiește în oaza Al-Fayoum, i-a spus prietenul. Iar oamenii spun că are două sute de ani și că știe să transforme orice metal în aur.

Englezul nu mai putea de bucurie. Renunță imediat la toate obligațiile, își strânse cărțile

cele mai importante și acum stătea aici, în acel depozit semănând cu o hardughie de grajd, în timp ce afară o caravană imensă se pregătea să traverseze Sahara. Caravana trecea prin Al-Fayoum.

“Trebuie să-l cunosc pe blestematul ăsta de Alchimist”, gândi Englezul. Și duhoarea de animale deveni parcă mai ușor de suportat.

Un tânăr arab, încărcat cu o mulțime de cufere, intră în adăpostul unde era Englezul și-l salută.

– Unde mergeți? întrebă tânărul arab.

– În deșert, răspunse Englezul, și-și continuă lectura. Nu avea acum chef de taclale. Trebuia să-și amintească tot ce învățase în zece ani, fiindcă Alchimistul pesemne că avea să-l supună la ceva încercări.

Tânărul arab scoase o carte și începu să citească. Cartea era în spaniolă. „Tot e bine”, gândi Englezul.

Știa spaniola mai bine decât araba, și dacă flăcăul ăsta mergea până la Al-Fayoum, avea cu cine sta de vorbă când nu va mai fi ocupat cu lucruri importante.

“Ce lucru caraghios”, gândi flăcăul pe când încerca încă o dată să citească scena înmormântării cu care începea cartea. „De aproape doi ani vreau s-o citesc și nu reușesc să trec de paginile astea.”

Chiar și fără a fi întrerupt de vreun rege, tot nu izbutea să se concentreze. Încă se mai indoia de hotărârea lui. Dar începuse să înțeleagă un lucru important: deciziile erau abia începutul unui lucru. Când cineva lua o decizie, de fapt se cufunda într-un torent puternic ce-l ducea în locuri pe care nici nu le visase în momentul luării hotărârii.

“Când m-am hotărât să plec în căutarea comorii mele, niciodată nu mi-am închipuit că voi lucra într-o prăvălie de cristaluri”, gândi tânărul, ca pentru a-și confirma raționamentul. „La fel, caravana asta poate fi o decizie de-a mea, dar parcursul ei va fi un mister.”

În fața lui se afla un european care și el citea o carte. Europeanul era antipatic, și-l privise cu dispreț când intrase. Poate chiar ar fi putut deveni prieteni, dar europeanul i-o tăia scurt.

Flăcăul a închis cartea. Nu voia să mai facă nimic din ceea ce îl putea face asemănător europeanului. Scoase pe Urim și pe Tumim din buzunar și începu să se joace cu ele.

Străinul strigă deodată:

– Un Urim și un Tumim!

Flăcăul vâri iute pietrele în buzunar.

– Nu-s de vânzare, zise.

– Nu fac prea mult, răspunse englezul. Sunt cristale de rocă, atâta doar. Sunt milioane de cristale de rocă pe pământ, dar pentru cine se pricepe, acestea sunt Urim și Tumim. Nu știam că există în partea asta a lumii.

– Sunt darul unui rege, spuse flăcăul.

Străinul amuți. Apoi băgă mâna în buzunar și scoase, tremurând, două pietre identice.

– Ai spus ceva despre un rege, zise.

– Și nu credeți că regii stau de vorbă cu ciobanii, replică flăcăul, încercând astfel să încheie discuția.

– Dimpotrivă. Păstorii au fost primii care au recunoscut un rege pe care restul lumii a refuzat să-l cunoască. De aceea este foarte probabil ca regii să stea de vorbă cu ciobanii.

Și completă, de teamă ca băiatul să nu înțeleagă greșit:

– Scrie în Biblie. În aceeași carte care m-a învățat cum să le fac pe acest Urim și acest Tumim. Aceste pietre erau singura formă de ghicit îngăduită de Dumnezeu. Preoții le purtau într-un colan de aur.

Flăcăul era mulțumit că intrase în acel depozit.

– Poate că și ăsta este un semn, spuse Englezul, parcă gândind cu voce tare.

– Cine v-a spus despre semne?

Interesul flăcăului creștea văzând cu ochii.

– Totul în viață este numai semne, a spus Englezul, închizând, de data aceasta, revista pe care o citea. Universul este creat într-o singură limbă pe care toată lumea o înțelege, dar acum a uitat-o. Eu caut acest limbaj universal, pe lângă alte lucruri. De aceea sunt aici. Pentru că trebuie să întălesc un om care cunoaște acest Limbaj universal. Un Alchimist.

Discuția a fost întreruptă de patronul depozitului.

– Aveți noroc, zise arabul cel gras. Astă seară pleacă o caravană spre Al-Fayoum.

– Dar eu merg în Egipt, zise flăcăul.

– Al-Fayoum este în Egipt, îi răspunse stăpânul. Ce fel de arab ești tu?

Flăcăul i-a răspuns că era spaniol. Englezul se bucură: chiar dacă era îmbrăcat arăbește, băiatul era european.

– El numește semnele „noroc”, zise Englezul după ce arabul cel gras ieși. Dacă aș putea, aș scrie o enciclopedie uriașă despre cuvintele „noroc” și „coincidență”. Cu aceste cuvinte se scrie *Limbajul Universal*.

Apoi îi spuse băiatului că nu fusese nici o „coincidență” să-l întâlnească cu Urim și Tumim în mână. Îl întrebă dacă și el mergea în căutarea Alchimistului.

– Eu sunt în căutarea unei comori, răspunse băiatul, dar se căi imediat.

Englezul însă păru că nu a băgat de seamă cuvintele lui.

– Într-un fel, și eu tot asta caut.

– Dar nu știu ce înseamnă Alchimie, completă flăcăul, tocmai când patronul depozitului îi chemă afară.

– Eu sunt Conducătorul Caravanei, spuse un bărbat cu barbă lungă și ochi întunecați. Am drept de viață și de moarte asupra fiecărei persoane pe care o duc. Pentru că deșertul e o femeie capricioasă și uneori îi scoate din minți pe oameni.

Erau aproape două sute de oameni și de două ori mai multe animale: cămile, cai, măgari, păsări. Englezul avea o mulțime de cufere pline cu cărți. Erau femei, copii și mai mulți bărbați cu spada la cingătoare și lungi archebuze agățate pe umăr. Un vacarm îngrozitor umplea locul, iar Conducătorul trebui să repete de mai multe ori pentru ca să audă toți.

– Există multe soiuri de oameni, și dumnezei diferiți în inima fiecăruia. Dar singurul meu Dumnezeu este Allah, și pe El jur că voi face tot ce va fi posibil și tot ce va fi mai bine ca să mai birui o dată deșertul. Acum vreau ca fiecare dintre voi să jure pe Dumnezeul în care crede, în adâncul sufletului lui, că mi se va supune în orice împrejurare. În deșert, nesupunerea înseamnă moarte.

Un murmur scăzut traversă mulțimea. Jurau toți, încet, în fața Dumnezeului lor.

Flăcăul jură pe Iisus Cristos. Englezul rămase tăcut. Murmurul dură mai mult decât un simplu jurământ: oamenii cereau și protecția cerului.

Se auzi un sunet lung de goarnă, și fiecare încălecă pe animalul lui. Flăcăul și Englezul cumpăraseră cămile, așa că s-au suit mai greu. Flăcăului îi era milă de cămila Englezului – era încărcată cu ditamai poverile, cu cărți.

– Nu există coincidențe, repetă Englezul, încercând să continue discuția începută în depozit. Un prieten m-a adus până aici, fiindcă îl cunoștea pe un arab care...

Dar caravana porni la drum, și era imposibil să auzi ce spunea Englezul. Știa însă exact despre ce era vorba: lanțul misterios care unește un lucru cu altul, care-l făcuse să devină păstor, să aibă de două ori același vis, și să ajungă într-un oraș aproape de Africa, și să întâlnească în piață un rege, și să fie tâlhărit pentru ca să cunoască pe negustorul de cristaluri, și...

“Cu cât ajungi mai aproape de vis, cu atât *Legenda Personală* se transformă într-o adevărată rațiune de a trăi”, gândi băiatul.

Caravana își începu drumul spre apus. Călătoreau dimineța, făceau popas când soarele ardea prea tare, și-și reluau drumul pe inserat. Flăcăul vorbea puțin cu Englezul, care-și petrecea mai tot timpul cu cărțile.

Atunci începu să observe în tăcere mersul animalelor și al oamenilor prin deșert. Acum totul era foarte diferit de ziua plecării: în ziua aceea, învâlmășeală și strigăte, plânsete de copii, nechezat de animale, totul se amesteca cu poruncile nervoase ale călăuzelor și negustorilor.

Dar în deșert stăpâneau doar vântul etern, liniștea și copitele animalelor. Chiar și călăuzele vorbeau puțin între ele.

– Am traversat de multe ori nisipurile astea, spuse un cămilar într-o seară. Dar deșertul așa de mare, zarea așa de departe, te fac să te simți mic și să taci.

Flăcăul înțelese ce voia omul acela să spună, chiar dacă nu mai călcuse vreodată printr-un deșert. De câte ori privea marea sau focul, era în stare să stea ore întregi tăcut, fără să se gândească la nimic, cufundat în imensitatea și forța elementelor.

“Am învățat ceva și cu oile și cu cristalurile”, gândi el. „Pot să învăț și cu deșertul. Acesta mi se pare mai bătrân și mai înțelept.”

Vântul nu se oprea niciodată. Flăcăul își aminti de ziua în care a simțit chiar vântul acesta, așezat pe fortificațiile din Tarifa. Poate că acum atinge ușor lâna oilor lui care continuau să caute hrană și apă pe câmpiile Andaluziei.

“Nu mai sunt oile mele”, își zise în sinea lui, și nu simți nici un dor. „Pesemne că s-au obișnuit cu un nou păstor și m-au uitat. Asta e bine. Cine este obișnuit să umble, cum sunt oile, știe că vine o zi când e nevoie să pleci.”

Apoi își aminti de fata negustorului și avu certitudinea că se măritase. Cine știe, cu vreun vânzător de floricele sau cu un păstor care și el știa să-i citească și să-i povestească istorii nemaiauzite; la urma urmelor, doar nu era singurul. Dar îl impresionează presimțirea lui: poate că și

el va învăța într-o zi istoria asta a Limbajului Universal, care cuprinde trecutul și prezentul tuturor oamenilor. „Presimțiri”, cum obișnuia mama lui să spună. Flăcăul începu să înțeleagă că presimțirile sunt cufundări rapide pe care sufletul le făcea în Curentul Universal al vieții, unde istoriile tuturor oamenilor sunt legate între ele și putem afla tot pentru că totul stă scris.

„*Maktub*”, zise flăcăul, amintindu-și de negustorul de cristaluri.

Deșertul era uneori din nisip, alteori din piatră. Când caravana ajungea în dreptul unei pietre, o ocolea; dacă se aflau în fața unei stânci, făceau un ocol mai lung. Dacă nisipul era prea fin pentru copitele cămilelor, căutau un drum cu nisip mai mare. Uneori solul era acoperit de sare, acolo unde trebuie să fi existat vreun lac. Atunci animalele se împotmoleau, iar stăpânii cămilelor coborau și descărcau animalele. Apoi luau poverile chiar ei, în spinare, treceau de partea înșelătoare a drumului și încărcau din nou animalele. Dacă o călăuză se îmbolnăvea sau murea, stăpânii de cămile trăgeau la sorti și alegeau o nouă călăuză.

Și toate acestea se întâmplau cu un singur scop: indiferent de câte ocoluri dădeau, caravana mergea totdeauna spre aceeași direcție. După ce depășeau obstacolele, ea întorcea fruntea din nou către astrul care indica poziția oazei. Când oamenii vedeau acea stea strălucind pe cer în zori, știau că ea arată un loc cu apă, femei, curmale și palmieri. Numai Englezul nu băga de seamă nimic: era mai tot timpul cufundat în lectura cărților lui.

Și flăcăul avea o carte, pe care încercase să o citească în primele zile de călătorie. Dar găsea mult mai interesant să privească la caravană și să asculte vântul. A învățat să-și cunoască mai bine cămila și să prindă drag de ea, așa că a aruncat cartea. Era o povară inutilă, în ciuda faptului că băiatul își crease o superstiție — de câte ori deschidea cartea, întâlnea pe cineva important.

Într-un târziu se împrieteni cu un cămilar care călătorea mereu alături de el. Noaptea, când se opreau în jurul focurilor de tabără, obișnuia să-i povestească aventurile lui de păstor.

Într-una din aceste conversații, stăpânul de cămile a început să vorbească despre viața lui.

— Eu locuiam undeva aproape de Cairo, povesti el. Aveam grădina mea de zarzavat, copiii mei și o viață care nu trebuia să se schimbe până la moarte. Într-un an, când recolta a fost mai bună, ne-am dus cu toții la Mecca și mi-am îndeplinit singura obligație care mai lipsea vieții mele. Puteam să mor în pace, și asta îmi plăcea. Dar într-o zi pământul a început să tremure și Nilul a crescut peste poate. Tot ce gândisem că numai altora li se poate întâmpla, mi s-a întâmplat mie. Vecinii mei s-au speriat că-și vor pierde măslinii în inundație; nevastă-mea s-a temut ca nu cumva fiii noștri să fie luați de ape. Iar eu m-am îngrozit că o să-mi văd distrus tot ce realizasem până atunci. Dar n-am avut de ales. Pământul n-a mai putut fi folosit și a trebuit să caut alt mijloc de trai. Acum sunt stăpân de cămile. Și acum am înțeles cuvântul lui Allah: nimeni nu se sperie de necunoscut, pentru că oricine poate să dobândească orice vrea și îi face trebuință. Ne temem doar să nu pierdem ce avem, fie viețile, fie plantațiile noastre. Dar ne trece frica atunci când înțelegem că istoria noastră și istoria lumii au fost scrise de aceeași Mână.

Uneori caravanele se întâlneau în timpul nopții, întotdeauna una avea lucrul de care cealaltă avea nevoie, ca și cum într-adevăr totul fusese scris de o singură Mână. Cămilarii schimbau informații despre furtunile de nisip, și se strângeau în jurul focurilor, povestind istoriile deșertului.

Alteori veneau oameni misterioși cu capetele ascunse sub glugi; erau beduinii care spionau ruta caravelor și întrebau de drumul ce aveau să-l urmeze. Vindeau pontul tâlharilor și triburilor barbare. Veneau în tăcere și plecau în tăcere, cu veșmintele lor negre ce nu lăseau decât ochii la vedere.

Într-o noapte, cămilarul veni la focul unde stăteau flăcăul și Englezul.

— Sunt zvonuri de război între clanuri, spuse cămilarul.

Au rămas toți trei tăcuți. Flăcăul simți că teama plutea în aer, chiar dacă nimeni nu rostise nici un cuvânt. Încă o dată, înțelegea limbajul fără cuvinte, Limbajul Universal.

După o vreme, Englezul întrebă dacă-i amenința vreun pericol.

— Cine intră în deșert nu se mai poate întoarce, spuse stăpânul de cămile. Și când nu mai ai cale de întoarcere, trebuie să te gândești numai la cel mai bun mod de a merge mai departe. Restul rămâne în grija lui Allah, inclusiv primejdia. Și încheie spunând acel cuvânt misterios: „*Maktub*”.

— Dumneavoastră ar trebui să fiți mai atent la caravane, îi spuse flăcăul Englezului, după ce omul cu cămilele a plecat. Ele fac multe ocoluri, dar țin drumul către același punct.

— Iar tu ar trebui să citești mai mult despre lume, a răspuns Englezul. Cărțile se aseamănă caravelor.

Urișul grup de oameni și animale începu să meargă mai repede. Pe lângă tăcerea din timpul zilei, acum și nopțile — când oamenii se strângeau la taclale în jurul focurilor — începuseră să fie tăcute. Într-o bună zi, Conducătorul Caravanei hotărî că nu se mai puteau aprinde nici

focuri, pentru a nu atrage atenția asupra caravanei.

Călătorii au început să așeze roată animalele, iar ei dormeau toți la mijloc, încercând să se apere cum puteau de frigul nopții. Conducătorul a pus santinele înarmate în jur.

Într-o noapte, Englezul nu reușea să închidă ochii. Îl chemă pe flăcău și începură să se plimbe peste dunele din apropierea taberei. Era o noapte cu lună plină, și flăcăul îi povesti Englezului povestea vieții lui.

Englezul a fost fascinat de felul cum a înflorit prăvălia imediat ce băiatul a început să lucreze acolo.

— Acesta este principiul care urnește toate lucrurile, spuse el. În Alchimie se numește Sufletul Lumii. Când dorești ceva din toată inima, te afli mai aproape de Sufletul Lumii. Este totdeauna o forță pozitivă.

Și mai spuse că acesta nici nu era un har exclusiv al oamenilor: toate lucrurile de pe fața Pământului aveau un suflet, indiferent dacă era mineral, vegetal, animal sau doar un simplu gând.

— Tot ce este pe fața Pământului se transformă neîncetat, pentru că Pământul este viu; și are suflet. Noi suntem parte a acestui Suflet, și rareori știm că el lucrează mereu în favoarea noastră. Dar dumneata trebuie să înțelegi că în prăvălia de cristaluri până și paharele lucrau pentru reușita dumitale.

Flăcăul tăcu o vreme, privind luna și nisipul alb.

— Am văzut caravana traversând deșertul, spuse într-un târziu. Și ea, și deșertul vorbesc aceeași limbă, și de aceea el îi îngăduie să-l traverseze. Îi încearcă fiecare pas, ca să vadă dacă este în perfectă armonie cu el; și dacă este, ea va ajunge până la oază. Dacă unul dintre noi ar veni aici cu mult curaj, dar fără să înțeleagă această limbă, ar muri din prima zi.

Au rămas privind la lună, amândoi.

— Asta este magia semnelor, continuă băiatul. Am văzut cum citesc călăuzele semnele deșertului, și cum vorbește sufletul caravanei cu sufletul deșertului.

După o vreme, îi veni rândul Englezului să vorbească.

— Trebuie să dau mai multă atenție caravanei, spuse într-un târziu.

— Iar eu trebuie să citesc cărțile dumneavoastră, răspunse flăcăul.

Erau niște cărți ciudate. Vorbeau despre argint viu, despre sare, balauri și regi, dar el nu reușea să priceapă nimic. Era însă o idee care părea să se repete în aproape fiecare carte: toate lucrurile erau manifestarea unui singur lucru.

Într-una din cărți descoperi că textul cel mai important de Alchimie avea doar câteva rânduri și fusese scris pe un simplu smarald.

— Este Tabla de Smarald, îi spuse Englezul, mândru că-l poate învăța ceva pe flăcău.

— Dar atunci, la ce bun atâtea cărți?

— Ca să înțelegi aceste câteva rânduri, răspunse Englezul, fără însă a părea prea convins de propriul răspuns.

Cartea care l-a interesat cel mai mult pe flăcău relata istoria alchimiștilor celebri. Erau oameni care își dedicaseră toată viața purificării metalelor în laborator; credeau că atunci când un metal este topit timp de mulți ani la rând, sfârșește prin a se elibera de toate proprietățile lui individuale și în locul lor rămâne numai Sufletul Lumii. Acest Lucru Unic făcea ca alchimiștii să înțeleagă orice de pe fața Pământului, pentru că acela era limbajul prin care comunicau toate lucrurile. Numeau această descoperire Marea Operă, care era alcătuită dintr-o parte lichidă și una solidă.

— Oare nu este de ajuns să observi oamenii și semnele ca să descoperi acest limbaj? întrebă flăcăul.

— Ai mania să simplifici totul, îi răspunse Englezul iritat. Alchimia este o treabă serioasă. E nevoie ca fiecare pas să fie urmat exact așa cum ne-au învățat maestrul.

Flăcăul a aflat că partea lichidă a Marii Opere se numea Elixirul Vieții Lungi și lecuia toate bolile, pe lângă faptul că alchimistul nu îmbătrânea niciodată. Iar partea solidă se numea Piatra Filozofală.

— Nu este ușor să descoperi Piatra Filozofală, spuse Englezul. Alchimiștii petreceau ani de zile în laboratoare, observând focul care purifica metalele. Și de atâta privit la foc, unora le pieriau cu totul din cap deșertăciunile lumii. Și atunci, venea o zi când descopereau că purificarea metalelor sfârșise prin a-i purifica pe ei înșiși.

Flăcăul își aminti de Negustorul de Cristaluri. El spusese că a fost bine că au spălat paharele, pentru ca și ei să se spele de gândurile rele. Era din ce în ce mai convins că Alchimia putea fi învățată din viața de zi cu zi.

— Afară de asta, vorbi Englezul, Piatra Filozofală are o proprietate fascinantă. O mică așchie din ea este în stare să transforme mari cantități de metal în aur.

După aceste cuvinte, flăcăul deveni foarte interesat de Alchimie. Credea că, doar cu puțină răbdare, putea transforma totul în aur. A citit viața mai multor oameni care reușiseră: Helvetius, Elias, Fulcanelli, Geber. Erau istorii fascinante: toți trăiseră până la capăt Legenda lor Personală. Călătoriseră, se întâlniseră cu înțelepți, săvârșiseră minuni în fața neîncredătorilor, posedau Piatra Filozofală și Elixirul de Viață Lungă.

Dar când voia să înțeleagă cum se obține Marea Operă, băiatul se pierdea cu totul. Nu afla în cărți decât desene, instrucțiuni codificate, texte de neînțeles.

— De ce vorbesc atât de încâlcit? îl întrebă într-o noapte pe Englez. Observase și că Englezul era cam plictisit și simțea lipsa cărților.

— Pentru ca numai aceia care au responsabilitatea de a înțelege să înțeleagă, spuse el. Ce-ar fi dacă toată lumea s-ar apuca să transforme plumbul în aur? În scurt timp aurul nu ar mai face doi bani. Numai cei stăruitori, cei care caută îndelung, numai aceia reușesc să obțină Marea Operă. De aceea mă aflu și eu în mijlocul acestui deșert. Ca să întâlnesc un Alchimist adevărat, care să mă ajute să descifrez codurile.

— Când au fost scrise cărțile astea? întrebă flăcăul.

— Cu multe secole în urmă.

— Pe vremea aceea nu exista tiparul, insistă flăcăul. Nu oricine avea cum să afle despre Alchimie. De ce atunci limbajul ăsta așa de ciudat, plin de desene?

Englezul nu răspunse. Spuse că de multe zile observa caravana și nu reușea să descopere nimic nou. Singurul lucru pe care-l observase era că zvonurile despre război se înmulțeau pe zi ce trecea.

Într-o bună zi, flăcăul înapoie cărțile Englezului.

— Așadar, ai învățat multe lucruri? întrebă celălalt, plin de curiozitate. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească pentru ca să mai uite de teama războiului.

— Am învățat că lumea are un Suflet, și cine va înțelege acest Suflet va înțelege limbajul lucrurilor. Am învățat că mulți alchimiști și-au trăit Legenda Personală și au ajuns să descopere Sufletul Lumii, Piatra Filozofală și Elixirul. Dar mai ales am învățat că lucrurile acestea sunt așa de simple încât pot fi scrise pe un smarald.

Englezul fu dezamăgit. Anii de studiu, simbolurile magice, cuvintele dificile, aparatele de laborator, nimic din toate astea nu-l impresionaseră pe flăcău. „Trebuie să aibă un suflet din cale-afară de primitiv ca să înțeleagă așa”, gândi el.

Luă cărțile și le puse în sacii care atârnavă de cămilă.

— Întoarce-te la caravana ta, zise el. Nici ea nu m-a învățat nimic pe mine.

Flăcăul contemplă din nou tăcerea deșertului și nisipul ridicat de animale. „Fiecare are felul lui de a învăța”, își repeta el. „Felul lui nu este și al meu, felul meu nu e și al lui. Dar amândoi suntem în căutarea Legendei noastre Personale, și pentru asta eu îi port respect.”

Caravana începu să meargă zi și noapte. În fiecare ceas apăreau solii ascunși sub glugi, iar stăpânul de cămile — care devenise prietenul flăcăului — i-a explicat că izbucnise războiul între clanuri. Vor avea mult noroc dacă vor reuși să ajungă la oază.

Animalele erau frânte de oboseală, iar oamenii, din ce în ce mai tăcuți. Liniștea era și mai înspăimântătoare noaptea, când un simplu nechezat de cămilă — care înainte nu era decât un nechezat de cămilă, și atât — îi speria acum pe toți și putea fi semn că năvălea dușmanul.

Dar cămilarul nu părea prea impresionat de amenințarea războiului.

— Sunt în viață, îi spuse flăcăului, în timp ce mânca o farfurie de curmale în noaptea fără focuri și fără lună. Când mănânc, nu fac nimic altceva decât să mănânc. Dacă merg, doar atât voi face, voi umbla. Dacă va trebui să lupt, orice zi va fi la fel de bună ca să mor.

Și asta pentru că nu trăiesc nici în trecutul meu, nici în viitor. Nu am decât prezentul, și numai el mă interesează. Dacă vei putea rămâne mereu în prezent, vei fi un om fericit. Vei simți că în deșert există viață, că cerul are stele, și că războinicii se luptă pentru că asta face parte din rasa omenească. Viața va fi o sărbătoare, o mare sărbătoare pentru că ea este numai și numai momentul în care trăim.

Două nopți mai târziu, când se pregătea să se culce, flăcăul privi în direcția stelei pe care o urmau noaptea. I s-a părut că orizontul era puțin mai jos, pentru că deasupra deșertului sclipeau sute de stele.

— E oaza, spuse cămilarul.

— Și de ce nu mergem acolo imediat?

— Pentru că trebuie să și dormim.

Flăcăul deschise ochii când soarele începuse să apară la orizont. În fața lui, unde în timpul

noapți fuseseră stelele, se întindea un șir nesfârșit de curmali, acoperind toată întinderea deșertului.

— Am reușit! exclamă Englezul, care tocmai se trezise și el.

Flăcăul însă rămase tăcut. Învățase tăcerea deșertului și se mulțumea să privească la curmalii din fața lui. Mai avea încă mult de mers până la Piramide, și într-o bună zi, acea dimineață nu va mai fi decât o amintire. Dar acum ea era prezentul, sărbătoarea despre care îi vorbise cămilarul, iar el încerca să o trăiască prin învățămintele din trecut și cu visurile din viitor. Într-o bună zi, imaginea aceea a miilor de curmali va fi doar o amintire. Dar pentru el, în acest moment însemna umbră, apă și un refugiu în fața războiului. Tot așa cum un nechezat de cămilă se putea transforma în pericol, o frunză de curmali putea să însemne o minune.

“Lumea vorbește multe limbaje”, reflectă flăcăul.

“Când timpurile se grăbesc, și caravanele aleargă”, reflectă Alchimistul când văzu sute de oameni și animale intrând în Oază. Oamenii strigau după noii veniți, praful acoperea soarele deșertului, iar copiii țopăiau agitați la vederea străinilor. Alchimistul îi zări pe șefii de triburi cum se apropiau de Conducătorul Caravanei cu care stătura îndelung de vorbă.

Dar nimic din toate acestea nu-l interesau pe Alchimist. Văzuse atâta lume venind și plecând, dar Oaza și deșertul rămăneau neschimbate. Văzuse regi și cerșetori călcând acel nisip care-și schimba forma tot timpul, din cauza vântului, dar rămănea același pe care-l cunoscuse de copil. Dar și așa nu reușea să-și domolească, în străfundul inimii, o tresărire din fericirea de a trăi pe care orice călător o simte când, după atâta pământ galben și cer albastru, îi apare înaintea ochilor verdele curmalilor. „Poate că Dumnezeu a făcut deșertul pentru ca omul să poată zâmbi la vederea curmalilor”, gândi el.

Apoi se hotărî să se concentreze asupra unor lucruri mai practice. Știa că în acea caravană venea un bărbat pe care trebuia să-l învețe o parte din tainele lui. Semnele îi spusese asta. Încă nu-l cunoștea pe acel om, dar ochii lui experimentați aveau să-l recunoască cum îl vor vedea. Spera să fie cineva la fel de capabil ca și ucenicul lui precedent.

“Nu știu de ce lucrurile astea trebuie să fie transmise prin viu grai”, gândea el. Nu că lucrurile ar fi fost chiar secrete; Dumnezeu își revela cu mărinimie secretele tuturor făpturilor.

Nu găsea decât o singură explicație: lucrurile trebuiau să fie transmise astfel pentru că erau alcătuite din Viață Pură, iar acest fel de Viață cu greu ar putea fi captată în picturi sau cuvinte.

Căci oamenii rămân fascinați de tablouri sau cuvinte și termină prin a uita Limbajul Lumii.

Nou-veniții au fost imediat duși în fața șefilor de triburi din Al-Fayoum. Flăcăul nu-și putea crede ochilor: în loc să fie o fântână înconjurată de câțiva palmieri — cum citise cândva într-o carte de istorie — oaza era, dimpotrivă, mult mai mare decât multe sate din Spania. Avea trei sute de fântâni, cincizeci de mii de curmali și o mulțime de corturi colorate răspândite printre ei.

— Parcă am fi în *O mie și una de nopți*, îi spuse Englezului, care era nerăbdător să dea cât mai repede ochii cu Alchimistul.

Au fost încercuți imediat de copii, care priveau curioși animalele, cămilele și oamenii abia sosiți. Bărbații voiau să știe dacă văzuseră vreă luptă, iar femeile își disputau țesăturile și pietrele prețioase aduse de negustori. Liniștea deșertului părea un vis îndepărtat; oamenii vorbeau neîncetat, râdeau și strigau ca și cum ar fi ieșit dintr-o lume spirituală pentru a se amesteca din nou printre oameni. Erau mulțumiți și fericiți.

Aici lipseau precauțiile, spre deosebire de ziua precedentă, iar stăpânul de cămile îi explică flăcăului că oazele erau totdeauna considerate teren neutru, pentru că majoritatea locuitorilor lor erau femei și copii. Și erau oaze atât de o parte cât și de cealaltă, astfel că războinicii se duceau să lupte în nisipurile deșertului și lăsau oazele ca locuri de refugiu.

Conducătorul Caravanei îi strânse pe toți cu oarecare greutate, și începu să dea instrucțiuni. Aveau să rămână acolo până ce războiul dintre clanuri se va fi terminat. Cum erau oaspeți, vor împărți corturile cu locuitorii oazei, care aveau să le cedeze cele mai bune locuri. Aici, ospitalitatea era Lege. Apoi ceru ca toți, inclusiv propriile lui gârzi, să predea armele oamenilor indicați de șefii de triburi.

Acestea sunt regulile războiului, a explicat Conducătorul Caravanei. Astfel, oazele nu vor putea adăposti oștiri sau războinici.

Spre surprinderea flăcăului, Englezul scoase din haină un revolver cromat și-l dădu omului care strângea armele.

— La ce bun un revolver? îl întrebă.

— Ca să învăț să am încredere în oameni, răspuse Englezul. Era mulțumit că ajunsese la capătul căutărilor lui.

Dar flăcăul se gândea la comoara lui. Cu cât se afla mai aproape de visul său, cu atât lucrurile deveneau mai anevoioase. Acum nu mai mergea ceea ce bătrânul rege numise „norocul

începătorului”. Nu mergea decât testul stăruinței și al curajului celui care își caută Legenda Personală. De aceea el nu se putea grăbi, și nici nu-și putea pierde răbdarea. Dacă s-ar fi purtat așa, ar fi sfârșit prin a nu mai vedea semnele pe care Dumnezeu le pusese în calea lui.

“Dumnezeu le-a pus în calea mea”, se gândi flăcăul, surprins de el însuși. Până în acel moment considera semnele ca pe ceva lumesc, asemenea mâncatului sau somnului, căutării unei iubiri sau obținerii unei slujbe. Nu se gândise niciodată că era un limbaj pe care Dumnezeu îl folosea pentru a-i arăta ce avea de făcut.

“Nu-ți pierde răbdarea”, repetă flăcăul în sinea lui. „Așa cum a spus cămilarul, mănâncă la ora de mâncat. Și umblă la ora de umblat.”

În prima zi toți au dormit frânți de oboseală, inclusiv Englezul. Flăcăul rămăsese departe de el, într-un cort cu alți cinci tineri cam de aceeași vârstă cu el. Erau oameni ai deșertului și voiau să audă povești din marile orașe.

Flăcăul povesti câte ceva din viața lui de păstor, și tocmai începuse să istorisească experiența lui din prăvălia de cristaluri când Englezul intră în cort.

— L-am căutat toată dimineața, spuse, în timp ce-l trăgea pe flăcău afară. Am nevoie de ajutor ca să descopăr unde stă Alchimistul.

Mai întâi au încercat să-l găsească printre cei care erau singuri. Un Alchimist trebuia să locuiască altfel decât ceilalți din oază, iar în cortul lui era foarte probabil să ardă în permanență un cuptor. Au colindat mult până ce s-au convins că oaza era mult mai mare decât își imaginaseră ei, cu multe sute de corturi.

— Am pierdut aproape toată ziua, spuse Englezul, așezându-se cu flăcăul aproape de una din fântânile oazei.

— Poate ar fi mai bine să întrebăm, sugeră flăcăul.

Englezul nu voia să dezvăluie și celorlalți prezența lui în oază, așa că era cam nehotărât. Dar a acceptat într-un târziu și l-a rugat pe băiat, care vorbea mai bine decât el araba, să întrebe. Flăcăul se apropie de o femeie care venise la fântână ca să umple un sac din piele de berbec.

— Bună seara, doamnă. Aș dori să știu unde stă un Alchimist din oaza aceasta, întrebă el.

Femeia îi răspunse că nu auzise niciodată vorbindu-se despre așa ceva, și plecă repede. Dar mai înainte îi atrase atenția flăcăului că nu trebuia să vorbească femeilor îmbrăcate în negru, pentru că erau femei măritate. Se cuvenea să respecte și el Tradiția.

Englezul a fost foarte dezamăgit. Făcuse toată călătoria aceea degeaba. Și flăcăul se întristă; tovarășul lui își căuta, și el, Legenda Personală. Iar când cineva face asta, tot Universul se străduiește pentru ca omul să reușească ceea ce-și dorește, așa spusese bătrânul rege. Acela nu putea minți pe nimeni.

— Înainte n-am mai auzit vorbindu-se de alchimiști niciodată, spuse flăcăul. Că aș fi încercat să vă ajut.

Ceva sclipi în ochii Englezului.

— Asta e! Probabil că aici nimeni nu știe ce este un alchimist! Întrebă de omul care vindecă toate bolile din sat!

Mai multe femei îmbrăcate în negru veniră după apă la puț, dar flăcăul nu vorbi cu ele, oricât stăruia Englezul. Până ce, în sfârșit, se apropie un bărbat.

— Cunoașteți pe cineva care vindecă bolile în sat? întrebă flăcăul.

— Allah vindecă toate bolile, răspunse bărbatul, vizibil speriat de străini. Dumneavoastră căutați vrăjitori.

Și după ce a recitat câteva cuvinte din Coran, își caută de drum.

Se mai apropie un bărbat. Era mai bătrân și abia ducea o gălețică mică. Flăcăul repetă întrebarea.

— De ce vreți să cunoașteți un asemenea om? răspunse arabul tot cu o întrebare.

— Fiindcă prietenul meu a făcut o călătorie de luni de zile pentru a-l întâlni, a spus băiatul.

— Dacă omul acesta se află în oază, trebuie să fie foarte puternic, zise bătrânul, după ce se gândi câteva clipe. Nici șefii de triburi n-ar reuși să-l vadă când ar vrea. Numai când socotește el. Așteptați să se sfârșească războiul. Și atunci plecați cu caravana. Nu încercați să pătrundeți în viața oazei, încheie el, în timp ce se depărta.

Dar Englezul nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Erau pe drumul cel bun.

În sfârșit, apărură o fată care nu era îmbrăcată în negru. Ducea un ulcior pe umăr, iar capul îi era acoperit cu un văl, dar avea fața descoperită. Flăcăul s-a apropiat pentru a o întreba de Alchimist.

Și atunci a fost ca și cum timpul s-a oprit în loc, iar Sufletul Lumii ar fi apărut cu toată vigoarea în fața flăcăului. Când i-a privit ochii negri, buzele nehotărâte între zâmbet și tăcere, a înțeles că cea mai importantă și mai înțeleaptă parte a Limbajului pe care-l vorbea lumea era aceea care făcea ca toți pământeni să-și înțeleagă inimile. Și asta se chema Iubire, un lucru mai vechi decât oamenii și decât însuși deșertul, care totuși răsărea mereu cu aceeași forță oriunde

două perechi de ochi se întâlneau cum se întâlniseră acelea două în fața fântânii. Buzele s-au hotărât în sfârșit să zâmbească, și acela era un semn, un semn pe care el îl așteptase fără să știe, atâta timp din viața lui, pe care îl căutase între oi și prin cărți, în cristaluri și în liniștea deșertului.

Acela era limbajul pur al lumii, fără explicații, pentru că Universul nu avea nevoie de explicații ca să-și continue drumul în nesfârșit. Tot ce înțelegea flăcăul în clipa aceea era că se află în fața femeii vieții lui și, fără să fie nevoie de cuvinte, și ea trebuia să știe asta. Era mai sigur de asta ca de orice altceva pe lume, chiar dacă părinții lui și părinții părinților lui i-ar fi spus că se cuvenea mai întâi să faci curte, să fii logodit, să cunoști bine fata și să ai bani, și abia pe urmă să te căsătorești. Cine spunea asta poate că n-a cunoscut niciodată limbajul universal, fiindcă atunci când te cufunzi în el, totdeauna e ușor să înțelegi că pe lume există o persoană care o așteaptă pe cealaltă, fie în mijlocul deșertului, fie în mijlocul marilor orașe. Și când viețile unor asemenea oameni se întretaie, și ochii li se întâlnesc, orice trecut și orice viitor își pierd importanța, și rămâne numai acel moment și acea certitudine incredibilă că toate lucrurile sub soare sunt scrise de aceeași Mână. O Mână care trezește Dragostea și care face un suflet geamăn pentru fiecare om care muncește, se odihnește și caută comori sub soare. Fără asta n-ar avea nici o noimă visurile omenirii.

„*Maktub*”, și-a spus flăcăul.

Englezul se ridică de unde stătea și-l zgâlțâi pe flăcău.

— Hai, întreab-o!

Flăcăul s-a apropiat de fată. Ea zâmbi din nou. El îi întoarse zâmbetul.

— Cum te cheamă? a întrebat-o.

— Mă cheamă Fatima, spuse fata, lăsând privirea în jos.

— E un nume pe care unele femei îl poartă și pe meleagurile de unde vin eu.

— Este numele fiicei Profetului, spuse Fatima. Războinicii l-au adus până aici.

Fata, gingașă, vorbea de războinici cu mândrie. Lângă ea, Englezul insista, așa că flăcăul întrebă despre omul care vindeca toate bolile.

— E un om care cunoaște tainele lumii. Vorbește cu *djinii* deșertului, spuse ea.

Djinii erau demoni. Iar fata arătă spre sud, spre locul unde acel bărbat ciudat locuia.

Apoi își umplu ulciorul și plecă. Englezul plecă și el să-l caute pe Alchimist. Flăcăul rămase multă vreme așezat lângă fântână, înțelegând că într-o zi Levantul îi așternuse pe obraz parfumul acelei femei și că o iubea înainte chiar de a ști că există și că iubirea pentru ea îi va aduce toate comorile din lume.

A doua zi, flăcăul s-a întors la fântână, ca s-o aștepte pe fată. Spre uimirea lui, îl găsi acolo pe Englez, privind, pentru prima oară, deșertul.

— Am așteptat o după-amiază și o noapte, spuse Englezul. El a sosit o dată cu primele stele. I-am povestit ce căutam. Atunci m-a întrebat dacă transformasem vreodată plumbul în aur. I-am răspuns că asta era ceea ce voiam să învăț. M-a trimis să încerc. A fost tot ce mi-a spus: „Du-te și încearcă.”

Flăcăul rămase tăcut. Englezul călătorise atâta ca să audă ceea ce știa deja. Și-a amintit că și el îi dăduse bătrânului rege șase oi pentru același lucru.

— Atunci încearcă, îi spuse Englezului.

— Chiar asta am să fac. Și am să încep chiar acum.

Curând după ce Englezul plecă, Fatima veni să ia apă cu ulciorul.

— Am venit să-ți spun un lucru simplu, vorbi flăcăul. Vreau să fii nevasta mea. Te iubesc.

Fata lăsă apa să i se verse din ulcior.

— O să te aștept în fiecare zi aici. Am traversat deșertul în căutarea unei comori care se găsește lângă Piramide. Războiul a fost pentru mine o nenorocire. Acum este o binecuvântare, pentru că mă lasă aproape de tine.

— Războiul o să se sfârșească într-o bună zi, a spus fata.

Flăcăul privi curmalii din oază. Fusesse păstor. Și aici erau destule oi. Fatima era mai importantă decât comoara.

— Războinicii își caută comorile, spuse fata ca și cum ar fi ghicit gândurile flăcăului. Iar femeile deșertului sunt mândre de războinicii lor.

Apoi își umplu din nou ulciorul și a plecat.

În fiecare zi flăcăul se ducea la fântână ca să o aștepte pe fată. I-a povestit viața lui de păstor, despre rege, despre prăvălia de cristaluri. S-au împrietenit, și în afara celor cincisprezece minute cât petrecea cu ea, restul zilei se scurgea îngrozitor de greu. Se aflau de aproape o lună în oază când Conducătorul Caravanei îi strânse pe toți ca să le vorbească.

— Nu știm când se va sfârși războiul, și nici nu ne putem urma călătoria, le-a spus el. Luptele mai pot dura multă vreme, poate chiar ani. Sunt războinici puternici și viteji de ambele

părți, iar onoarea de a lupta însuflețește ambele tabere. Nu e un război între buni și răi. E un război între forțe care luptă pentru aceeași putere și când începe o asemenea luptă, durează mai mult decât altele, pentru că Allah este în amândouă taberele.

Oamenii s-au risipit. Seara, flăcăul s-a întâlnit iar cu Fatima, și i-a povestit despre adunare.

— De-a doua zi de când ne-am întâlnit, spuse Fatima, mi-ai vorbit de iubirea dumitale. Apoi m-ai învățat lucruri frumoase, cum ar fi Limbajul și Sufletul Lumii. Toate astea m-au făcut să devin, încet-încet, o parte din dumneata.

Flăcăul îi auzea vocea, și o găsea mai frumoasă decât foșnetul vântului în frunzișul curmalilor.

— E mult de când vin aici la fântână să te aștept. Nu reușesc să-mi mai amintesc de trecutul meu, de Tradiție, de felul în care bărbații doresc să se poarte femeile din deșert. De când eram copil visam că deșertul o să-mi facă cel mai frumos cadou din viața mea. Acest cadou a sosit în sfârșit, și ești acela dumneata.

Flăcăul vru să ia mâna fetei. Dar Fatima ținea ulciorul.

— Mi-ai vorbit de visele tale, de bătrânul rege și de comoară. Mi-ai vorbit despre semne. Acum nu mai mi-e frică de nimic, pentru că aceste semne mi te-au adus. Iar eu sunt parte din visul tău, din Legenda personală, cum îi spui tu. De aceea, vreau să-ți urmezi drumul pentru care ai plecat. Dacă trebuie să aștepti sfârșitul războiului, foarte bine. Dar dacă trebuie să mergi înainte, du-te spre legenda ta. Dunele se schimbă după vânt, dar deșertul rămâne același. Așa va fi și cu iubirea noastră. „*Maktub*”, mai spuse. Dacă eu sunt parte din Legenda ta, înseamnă că te vei întoarce într-o bună zi.

Flăcăul plecă trist de la întâlnirea cu Fatima. Își aduse aminte de câtă lume cunoscuse. Păstorilor căsătoriți le venea foarte greu să-și convingă nevestele că trebuiau să umble pe câmpuri. Dragostea cerea să fii alături de ființa iubită.

A doua zi i-a povestit lucrul acesta și Fătimei.

— Deșertul ne ia bărbații și nici măcar nu-i aduce totdeauna înapoi, spuse ea. Și atunci ne obișnuim cu asta. Iar ei încep să dăinuie în norii fără ploaie, în lighioanele care se ascund sub pietre, în apa care țâșnește generoasă din pământ. Ei încep să facă parte din toate, încep să fie Sufletul Lumii. Unii se întorc. Atunci toate celelalte femei sunt fericite, pentru că bărbații pe care îi așteaptă ele s-ar putea înapoia și ei într-o zi. Înainte eu priveam la femeile astea cu invidie și le pizmuiam fericirea. Acum o să am și eu pe cine să aștept. Sunt o femeie a deșertului și sunt mândră de asta. Vreau ca și bărbatul meu să umble liber ca vântul care vâlurește dunele. Și vreau să-mi pot vedea și eu bărbatul în nori, în animale și în apă.

Flăcăul se duse să-l caute pe Englez. Voia să-i povestească despre Fatima. Rămase surprins când văzu că Englezul construise un cuptor lângă cortul lui. Era un cuptor ciudat, cu un vas străveziu în vârf. Englezul punea lemne pe foc și privea deșertul. Ochii lui păreau să strălucească mai intens decât atunci când își petrecea timpul citind cărți.

— Asta e prima fază a operației, spuse Englezul. Trebuie să separ sulful impur. Pentru asta nu-mi este îngăduit să-mi fie frică de vreo greșală. Teama de greșală a fost aceea care m-a împiedicat să încerc Marea Operă până în ziua de azi. Abia acum încep ceea ce puteam începe acum zece ani. Dar sunt fericit că n-am așteptat douăzeci de ani pentru asta.

Și continuă să pună lemne pe foc și să privească deșertul. Flăcăul rămase lângă el o vreme, până ce deșertul începu să se îmbujoreze cu lumina inserării. Atunci simți o dorință enormă de a merge până acolo, pentru ca să vadă dacă liniștea reușea să răspundă întrebărilor lui.

Merse fără țintă o vreme, fără să scape din ochi curmalii oazei. Asculta vântul, simțea pietrele sub picior. Când și când întâlnea câte o scoică și-și amintea că acel deșert, în timpuri îndepărtate, fusese o mare uriașă. Apoi se așeză pe o piatră și se lăsă hipnotizat de orizontul din fața lui. Nu putea înțelege iubirea fără sentimentul posesiunii: dar Fatima era o femeie a deșertului, și dacă ar fi putut cineva să-l învețe asta, atunci numai deșertul putea.

Rămase așa, fără să se gândească la nimic, până ce simți o mișcare deasupra capului. Privi spre cer și văzu doi ereți zburând foarte sus. Flăcăul începu să observe ereții și desenele pe care le făceau pe cer. Păreau dezordonate, dar totuși aveau oarece sens pentru flăcău. Doar că nu reușea să înțeleagă semnificația. Se hotărî să urmărească cu privirea mișcările păsărilor, poate o să izbutească să descifreze ceva. Poate că deșertul ar putea să-i explice iubirea fără posesiune.

I se făcu somn. Inima însă îl îmboldea să nu doarmă: în pofida oboselii, trebui să se supună. „Eram pe cale să pătrund în Limbajul Lumii, căci totul pe lumea asta are un sens, până și zborul ereților”, își zise. Și profită de asta pentru a mulțumi că era îndrăgostit de o femeie. „Când iubești, lucrurile capătă un sens și mai adânc”, gândi.

Deodată, un erete se repezi spre cer și apoi plonjă rapid, atacându-l pe celălalt. Când a făcut mișcarea aceasta, flăcăul a avut o viziune fulgerătoare: o armată, cu săbiile scoase, năvălea în oază. Viziunea dispăru imediat, dar el se cutremură. Auzise vorbindu-se de miraje, și chiar văzuse câteva: erau dorințe care se materializau pe nisipul deșertului. Dar el nu dorea o oaste

care să invadeze oaza.

Se gândi să uite totul și să se întoarcă la meditațiile lui. Încercă încă o dată să se concentreze asupra deșertului de culoarea trandafirului și asupra pietrelor. Dar ceva din sufletul lui nu-i dădea pace.

“Urmărește totdeauna semnele”, îi spusese bătrânul rege. Și flăcăul se gândi la Fatima. Își aminti de ce văzuse și presimți că totul se va petrece foarte curând.

Cu mare greutate ieși din transa în care se cufundase. Se ridică și se îndreptă spre curmali. Încă o dată pricepea multitudinea de limbaje ale lucrurilor: de data aceasta, deșertul devenise sigur, iar oaza se preschimbase în pericol.

Cămilarul sta așezat la rădăcina unui curmal, privind și el asfințitul. L-a văzut pe flăcău apărând de după dune.

– Se apropie o armată, spuse. Am avut o vedenie.

– Deșertul umple de vedenii inima unui om, răspunse cămilarul.

Dar flăcăul îi povesti despre ereți: cum le privise zborul, se cufundase deodată în Sufletul Lumii.

Cămilarul tăcea; înțelegea ce voia flăcăul să spună. Știa că orice lucru de pe fața pământului poate povesti istoria tuturor lucrurilor. Dacă deschidea o carte la orice pagină, sau privea mâinile oamenilor, sau cărți de ghicit, sau zbor de pasăre sau orice altceva, orice om avea să descopere o legătură cu lucrul pe care tocmai îl trăia. În realitate, nu lucrurile arătau ceva; oamenii erau aceia care, dacă priveau spre lucruri, descopereau felul în care se pătrundea în Sufletul Lumii.

Deșertul era plin de oameni care-și câștigau viața pentru că puteau pătrunde cu ușurință în Sufletul Lumii. Erau cunoscuți ca Prezicători, și temuți de femei și bătrâni. Războinicii îi consultau foarte rar, pentru că era imposibil să intri într-o luptă știind când vei muri. Războinicii preferau gustul luptei și emoția necunoscutului; viitorul fusese scris de Allah, și tot ce scrisese El, era spre binele omului. Așa că războinicii trăiau numai pentru prezent, pentru că prezentul era plin de surprize și trebuiau să fie atenți la multe lucruri: unde era spada inamicului, unde se afla calul, ce lovitură trebuia să dea pentru a-și salva viața.

Cămilarul nu era războinic, așa încât fusese la câțiva prezicători. Mulți îi spusese lucruri adevărate, alții lucruri greșite. Până ce unul dintre ei, cel mai bătrân (și totodată cel mai temut) întrebă de ce era stăpânul de cămile așa de interesat în a cunoaște viitorul.

– Pentru ca să pot acționa, spuse cămilarul. Și să schimb ce nu mi-ar plăcea să se întâmple.

– Atunci acesta nu va mai fi viitorul tău, i-a spus ghicitorul.

– Dar poate că vreau să-mi cunosc viitorul pentru ca să mă pregătesc pentru lucrurile ce au să vină.

– Dacă vor fi lucruri bune, va fi o surpriză plăcută. Dacă vor fi lucruri rele, o să suferi cu mult înainte ca ele să se întâmple.

– Vreau să-mi cunosc viitorul pentru că sunt om, mai spuse cămilarul. Și oamenii trăiesc în funcție de viitorul lor.

Ghicitorul rămase tăcut o vreme. El era specialist în aruncarea bețișoarelor care cădeau pe jos și erau interpretate apoi după felul în care cădeau. În ziua aceea n-a mai aruncat bețișoarele. Le-a înfășurat într-o pânză și le-a pus la loc în sac.

– Îmi câștig pâinea ghicind viitorul oamenilor, zise el. Cunosc știința bețișoarelor și știu cum să pătrund în acest spațiu unde totul e scris. Aici pot să citesc trecutul, să descopăr ce a fost uitat și să înțeleg semnele prezentului. Când mă consultă oamenii eu nu citesc viitorul; ghicesc viitorul. Pentru că viitorul îi aparține lui Dumnezeu și el îl arată numai în împrejurări deosebite. Și cum reușesc eu să ghicesc viitorul? Prin semnele prezentului. În prezent stă tot secretul; dacă dai atenție prezentului, poți să-l îmbunătățești. Și dacă îți îmbunătățești prezentul, tot ce se va întâmpla apoi va fi mai bine. Uită de viitor și trăiește în fiecare zi în învățăturile Legii și cu încrederea că Dumnezeu are grijă de copiii Lui. Fiecare poartă în sine veșnicia.

Cămilarul vru să știe în ce împrejurări îngăduie Dumnezeu să se vadă viitorul.

– Când îl arată El însuși. Iar Dumnezeu arată viitorul foarte rar, și pentru un singur motiv: când este un viitor care a fost scris să fie schimbat.

Dumnezeu îi arătase un viitor băiatului, se gândi cămilarul. Pentru că voia ca băiatul să fie unealta Lui.

– Du-te să vorbești cu șefii de triburi, i-a zis cămilarul. Povestește-le despre războinicii care se apropie.

– Or să rădă de mine.

– Sunt oameni ai deșertului, și oamenii deșertului sunt deprinși cu semnele.

– Atunci pesemne că știu deja.

– Nu sunt atenți la asta. Ei cred că dacă ar trebui să știe ceva ce vrea Allah să le comunice,

atunci o să vină cineva să le spună. S-a mai întâmplat de multe ori înainte. Dar azi, acest mesager ești tu.

Flăcăul se gândi la Fatima. Și se hotărî să meargă la șefii de triburi.

– Aduc semne din deșert, îi spuse paznicului care stătea la ușa imensului cort alb din mijlocul oazei. Vreau să fiu primit de căpetenii.

Paznicul nu scoase o vorbă. Intră și zăbovi mult înăuntru. Apoi ieși cu un arab tânăr, îmbrăcat în veșmânt alb brodat cu aur. Flăcăul îi povesti tânărului ce văzuse. Acesta îi ceru să mai aștepte puțin și intră iar.

Se lăsă noaptea. Au intrat și au ieșit tot felul de arabi și de comercianți. Puțin câte puțin focurile se stingeau și oaza începu să fie la fel de tăcută ca și deșertul. Numai lumina din cortul cel mare continua să fie aprinsă. În tot acest timp, flăcăul se gândi la Fatima, fără să fi înțeles discuția din seara aceea.

În sfârșit, după multe ore de așteptare, paznicul îl pofti pe flăcău să intre.

Ceea ce văzu îl lăsă fără grai. Niciodată nu și-ar fi închipuit că, în mijlocul deșertului, ar fi putut exista un cort ca acela. Pe jos erau așternute cele mai frumoase covoaie pe care călcase vreodată și de tavan atârnavă candelabre cizelate dintr-un metal galben încrustat, purtând lumânări aprinse. Șefii de triburi stăteau așezați în fundul cortului, în semicerc, odihnindu-și brațele și picioarele pe perne de mătase cu broderii grele. Servitorii intrau și ieșeau cu tăvi de argint pline cu mirodenii și cu ceai. Unii înțețeau jăratecul din narghilele. Un parfum suav de fum plutea în aer.

Erau opt conducători, iar flăcăul văzu imediat care era cel mai important: un arab îmbrăcat în veșmânt alb brodat cu aur, așezat în mijlocul semicercului. Lângă el stătea tânărul arab cu care vorbise mai înainte.

– Cine este străinul care vorbește de semne? întrebă unul dintre șefi, privind-l.

– Eu sunt, răspunse, și povesti tot ce văzuse.

– Și de ce ar povesti deșertul toate astea unui străin, când știe că noi suntem aici de mai multe generații? zise alt șef de trib.

– Fiindcă ochii mei nu s-au obișnuit încă cu deșertul, răspunse flăcăul. Și eu pot să văd lucruri pe care ochii prea deprinși cu ele nu reușesc să le vadă.

“Și pentru că eu mai știu și despre Sufletul Lumii”, gândi în sinea lui. Dar nu spuse nimic, pentru că arabii nu cred în asemenea lucruri.

– Oaza este teren neutru. Nimeni nu ataca o oază, spuse alt șef.

– Eu spun doar ce am văzut. Dacă nu vreți să credeți, nu faceți nimic.

Asupra cortului căzu o liniște desăvârșită, urmată imediat de o discuție aprinsă între șefii de triburi. Vorbeau într-un dialect arab pe care flăcăul nu-l înțelegea, dar când a dat să plece, un paznic îi spuse să rămână pe loc. Flăcăul începu să se teamă; semnele îi spuneau că ceva nu este în regulă.

Îi păru rău că a vorbit despre asta cu stăpânul de cămile.

Deodată bătrânul din mijloc zămbi aproape imperceptibil și flăcăul se liniști. Bătrânul nu participase la discuție și nu scosese nici o vorbă până atunci. Dar flăcăul era obișnuit cu Limbajul Lumii și putu să simtă o vibrație de Pace traversând cortul dintr-un colț în altul. Intuiția îi spunea că acționase corect venind.

Discuția se termină. Rămaseră tăcuți, ascultându-i pe bătrân. Apoi, el se întoarse spre flăcău; de data aceasta, fața lui era rece și distantă.

– Acum două mii de ani, pe un pământ depărtat, a fost aruncat în fântână și apoi vândut ca sclav un bărbat care credea în vise, spuse bătrânul. Negustorii noștri l-au cumpărat și l-au adus în Egipt. Dar toți știm că cine crede în vise știe să le și interpreteze.

“Dar nu totdeauna reușește să le transforme în realitate”, gândi flăcăul, amintindu-și de bătrâna țigancă.

– Interpretând visele faraonului cu vacile slabe și grase, acest om a scăpat Egiptul de foamete. Numele lui era Iosif. Și el era un străin pe pământ străin, ca tine, și pesemne că avea aproape vârsta ta.

Liniștea se instăpâni iar. Ochii bătrânului continuau să fie reci.

– Noi am urmat totdeauna Tradiția. Tradiția a salvat Egiptul de foame în acele vremuri, și l-a făcut cel mai bogat dintre popoare. Tradiția ne învață cum să străbatem deșertul și cum să ne căsătorim fetele. Tradiția spune că o oază este teren neutru, pentru că ambele tabere au oaze și sunt vulnerabile.

Nimeni nu scoase o vorbă cât timp vorbi bătrânul.

– Dar Tradiția mai spune că trebuie să credem și în soliile deșertului. Tot ce știm, de la deșert știm.

Bătrânul făcu un semn și toți arabii se ridicară. Adunarea se termina. Narghilelele au fost

stinse și gărzile s-au așezat în poziție de drepți. Flăcăul se pregăti să iasă, dar bătrânul mai spuse:

– Măine dimineată noi vom rupe o înțelegere care spune că nimeni în oază nu poate purta arme. Toată ziua îi vom aștepta pe inamici. Când soarele va coborî la orizont, bărbații îmi vor preda armele. Pentru fiecare zece inamici morți, vei primi un ban de aur.

Dar armele nu pot ieși din locul lor fără să cunoască lupta. Sunt capricioase ca deșertul, și dacă le învățăm cu asta, data viitoare s-ar putea să le fie lene să tragă. Dacă nici una nu va fi folosită mâine, cel puțin una va fi folosită pentru tine.

Oaza tocmai începea să fie luminată de luna plină când ieși băiatul. Avea de mers douăzeci de minute până la cortul lui și plecă într-acolo.

Era speriat de tot ce se întâmplase. Se amestecase în Sufletul Lumii și prețul pentru credința în acel lucru era viața lui. Un pariu scump. Dar pariase scump încă din ziua când își vânduse oile pentru a-și urma Legenda Personală. Și așa cum spunea stăpânul de cămile, fie că mori mâine, fie că mori în altă zi este același lucru. Oricare zi era făcută pentru a fi trăită sau pentru a părăsi lumea. Totul depindea numai de un cuvânt: „*Maktub*”.

Merse în tăcere. Nu se căia. Dacă avea să moară a doua zi, va fi pentru că Dumnezeu nu voia să schimbe viitorul. Dar murea după ce traversase Strâmtoarea, lucrase într-un magazin de cristaluri, cunoscuse tăcerea deșertului și ochii Fătimei. Trăise intens fiecare zi de când plecase de acasă cu atâta vreme în urmă. Dacă avea să moară mâine, ochii lui văzuseră deja mai multe lucruri decât ochii oricărui alt păstor, și flăcăul era mândru de asta.

Deodată auzi o bubuitură și fu aruncat la pământ de forța unui vânt pe care nu-l cunoștea. Locul se umplu de praf care aproape că acoperi luna. În fața lui, un enorm cal alb se cabra scoțând un nechezat îngrozitor.

Flăcăul abia vedea ce se petrece, dar când praful se mai potoli, simți că-l cuprinde o groază care nu-l mai încercase niciodată. Pe cal stătea un călăreț îmbrăcat în negru cu un șoim pe umărul stâng. Purta turban și un văl care-i ascundea toată fața, lăsând să se vadă numai ochii. Părea solul deșertului, dar prezența lui era mai puternică decât a tuturor oamenilor pe care-i cunoscuse în viața lui.

Straniul cavaler scoase spada enormă și curbată pe care o purta prinsă la șa. Oțelul străluci în lumina lunii.

– Cine a îndrăznit să citească zborul ereților? întrebă cu o voce răsunătoare, încât ecoul ei se auzi parcă printre cei cincizeci de mii de curmali din Al-Fayoum.

– Eu, răspunse flăcăul. Imediat își aduse aminte de imaginea sfântului Santiago Matamouros pe calul lui alb care strivea necredincioșii sub copite. Exact așa era. Numai că acum situația era pe dos.

– Eu am îndrăznit, repetă flăcăul și-și plecă capul ca să primească lovitura spadei. Multe vieți vor fi salvate pentru că ați uitat de Sufletul Lumii.

Dar spada nu coborî imediat. Mâna străinului se lăsă încet, până ce vârful oțelului atinse fruntea flăcăului. Era așa de ascuțită încât țâșni o picătură de sânge.

Călărețul stătea nemișcat ca o stană. La fel și flăcăul. Nu se gândi nici o clipă să fugă. În străfundul sufletului, o bucurie ciudată pusese stăpânire pe el: avea să moară pentru Legenda lui Personală. Și pentru Fatima. Semnele se adevărau, în sfârșit, în fața lui era Dușmanul. dar el nu mai trebuia să se preocupe de moarte, pentru că exista un Suflet al Lumii. În scurt timp avea să facă parte din el. Iar mâine, și Dușmanul avea să facă parte din el. Însă străinul abia dacă îi atinge capul cu spada.

– De ce ai citit zborul păsărilor?

– N-am citit decât ce voiau păsările să povestească. Ele vor să salveze oaza și voi o să pieriți. Oaza are mai mulți oameni decât voi.

Spada se rezema tot pe fruntea lui.

– Cine ești tu să schimbi voința lui Allah?

– Allah a făcut oștirile, dar tot el a făcut și păsările. Allah mi-a dezvăluit limba păsărilor. Totul a fost scris de aceeași Mână, spuse flăcăul, amintindu-și de cuvintele cămilarului.

Străinul îi luă, în sfârșit, spada de deasupra capului. Flăcăul simți o oarecare ușurare. Dar nu putea fugi.

– Ai grijă cu prezicerile, spuse străinul. Când lucrurile sunt deja scrise, n-ai cum să le eviți.

– Eu n-am văzut decât o armată, spuse flăcăul. Nu am văzut rezultatul bătăliei.

Cavalerul păru mulțumit de răspuns. Dar continua să țină spada în mână.

– Ce caută un străin pe pământuri străine?

– Îmi caut Legenda Personală. Ceva ce n-o să înțelegeți niciodată.

Cavalerul puse spada în teacă, iar șoimul de pe umărul lui dădu un țipăt ciudat. Flăcăului începu să-i vină inima la loc.

– Trebuia să-ți încerc vitejia, spuse străinul. Curajul este darul cel mai de preț pentru cine caută Limbajul Lumii.

Flăcăul rămase surprins. Omul acela vorbea despre niște lucruri pe care puțini le cunoșteau.

– Nu trebuie să te culci vreodată pe o ureche, chiar dacă ai ajuns atât de departe, continuă el. Trebuie să iubești deșertul, dar să nu te încrezi pe de-a-ntregul niciodată în el. Pentru că deșertul este o încercare pentru toți oamenii: îi încearcă la fiecare pas și-l ucide pe cel neatent.

Cuvintele lui aminteau de vorbele bătrânului rege.

– Dacă vin războinicii și încă vei mai avea capul pe umeri după apusul soarelui, să mă cauți, zise străinul.

Aceeași mână care ținuse spada înșfăcă acum un bici. Calul se cabră din nou, ridicând alt nor de praf.

– Dar unde locuiți? strigă flăcăul în timp ce călărețul se depărta.

Mâna cu biciul arată spre sud. Flăcăul îl întâlnise pe Alchimist.

A doua zi în zori erau două mii de bărbați înarmați printre curmalii din Al-Fayoum. Înainte ca soarele să ajungă în înaltul cerului, cinci sute de războinici au apărut la orizont. Călăreții au pătruns în oază prin partea de nord; părea o expediție pașnică, dar toți ascundeau arme sub mantiile albe. Când au ajuns aproape de marele cort din centrul oazei Al-Fayoum, au scos iataganele și puștile. Și au atacat un cort gol.

Bărbații din oază i-au încercuit pe cavalerii deșertului, într-o jumătate de oră patru sute nouăzeci și nouă de trupuri zăceau răspândite pe nisip. Copiii se aflau în cealaltă parte a livezii de curmal și n-au văzut nimic. Femeile se rugau pentru bărbații lor în corturi, așa că nici ele n-au văzut nimic. Dacă n-ar fi fost leșurile, oaza ar fi părut că trăiește o zi normală.

Numai un războinic a fost cruțat, comandantul batalionului. Pe seară a fost condus în fața șefilor de trib care l-au întrebat de ce încălcase Tradiția. Comandantul a răspuns că oamenii lui sufereau de foame și sete, sleiți de atâtea zile de lupte, și hotărâseră să cucerească o oază pentru a putea să reîncepă lupta.

Șeful tribului spuse că-i pare rău pentru războinici, dar Tradiția nu poate fi încălcată niciodată. Singurul lucru care se schimbă în deșert sunt dunele, când suflă vântul.

Apoi îl osândi pe comandant la o moarte rușinoasă, în loc de sabie sau de glonț, a murit spânzurat într-un curmal, mort și el. Trupul i se legăna cu vântul deșertului.

Șeful de trib l-a chemat pe flăcău și i-a dat cincizeci de monede de aur. Apoi a reamintit povestea lui Iosif din Egipt și i-a cerut să fie Sfetnicul Oazei.

Când soarele a apus pe deplin și primele stele au început să apară (nu străluceau prea tare, pentru că era lună plină) flăcăul porni spre sud. Nu era decât un cort, și câțiva arabi care treceau pe acolo spuneau că locul era plin de *djini*. Flăcăul însă se așeză și se puse pe așteptat.

Alchimistul apărură când luna era sus pe cer. Avea doi ereți morți pe umăr.

– Iată-mă, aici sunt, spuse flăcăul.

– Nu trebuia să fii aici, răspunse Alchimistul. Sau Legenda ta Personală era să ajungi aici?

– Este război între clanuri. Nu este posibil să traversez deșertul.

Alchimistul coborî de pe cal și făcu un semn pentru ca flăcăul să-l urmeze în cort. Era un cort la fel cu toate celelalte pe care le văzuse în oază, cu excepția cortului celui mare, central, care avea luxul din basmele cu zâne. Căută cu privirea aparatele și cuptoarele de alchimie, dar nu văzu nimic. Erau numai câteva cărți puse teanc, o mașină de gătit și pereții plini de desene misterioase.

– Așază-te, fiindcă vreau să pregătesc un ceai, spuse Alchimistul. Și vom mânca împreună acești ereți.

Flăcăul a bănuit că erau aceleași păsări pe care le văzuse cu o zi înainte, dar nu spuse nimic. Alchimistul aprinse focul și în scurt timp un miros delicios de carne umplu cortul. Era mai plăcut decât parfumul de narghilea.

– De ce ați vrut să mă vedeți? întrebă flăcăul.

– Din cauza semnelor, răspunse Alchimistul. Vântul mi-a dat de știre că o să vii. Și că ai nevoie de ajutor.

– Nu eu. E celălalt străin, Englezul. El vă căuta.

– El trebuie să găsească alte lucruri înainte de a mă întâlni. Dar e pe drumul cel bun. S-a apucat să privească deșertul.

– Și eu?

– Când îți dorești un lucru, tot Universul conspiră pentru ca să-ți realizezi visul, spuse Alchimistul, repetând cuvintele bătrânului rege.

Flăcăul înțelese. Altcineva apăruse în drumul lui pentru a-l conduce spre Legenda lui

Personală.

– Atunci o să mă învățați?

– Nu. Știi tot ce e nevoie. O să te ajut doar să găsești drumul spre comoară.

– E război între clanuri, repetă flăcăul.

– Eu cunosc deșertul.

– Eu mi-am găsit deja comoara. Am o cămilă, banii de la magazinul de cristaluri și cincizeci de monede de aur. Pot fi un om bogat la mine acasă.

– Dar nimic din lucrurile acestea nu este aproape de Piramide, spuse Alchimistul.

– O am pe Fatima. E o comoară mai mare decât tot ce am izbutit să strâng.

– Nici ea nu este aproape de Piramide.

Mâncară ereții în tăcere. Alchimistul deschise o carafă și vărsă un lichid roșu în paharul flăcăului. Era vin, unul dintre cele mai bune vinuri pe care le băuse în viața lui. Dar vinul era interzis prin lege.

– Rău nu este ce intră în gura omului, spuse Alchimistul. Rău este ce iese.

Flăcăul începu să se simtă vesel din cauza vinului. Dar Alchimistul îi inspira teamă. Se așezară afară lângă cort, privind strălucirea lunii care umbrea stelele.

– Bea și distrează-te nițel, zise Alchimistul, observând că flăcăul devenea din ce în ce mai vesel. Odihnește-te cum se odihnește un războinic înainte de luptă. Dar nu uita că inima ta este acolo unde este comoara. Și că această comoară a ta se cere să fie găsită, pentru ca tot ce ai descoperit pe drum să capete un sens. Măine vinde-ți cămila și cumpără-ți un cal. Cămilele sunt înșelătoare: fac mii de pași și nu dau vreun semn de oboseală. Dar dintr-o dată se pun în genunchi și mor. Caii obolesc treptat. Și vei ști totdeauna cât poți cere de la ei sau când le sosește ceasul.

Noaptea următoare flăcăul veni cu un cal la cortul Alchimistului. Curând apăru și acesta, călare pe cal și cu șoimul pe umărul stâng.

– Arată-mi unde e viața din deșert, spuse Alchimistul. Numai cine găsește viață poate descoperi comori.

Au pornit să meargă pe nisipuri, cu luna încă strălucind deasupra lor. „Nu știu dacă voi fi în stare să gădesc viață în deșert”, se gândi flăcăul. „Încă nu cunosc deșertul.”

Vru să se întoarcă și să-i mărturisească asta Alchimistului, dar îi fu teamă de el. Ajunseră la locul cu pietre, unde băiatul văzuse ereții pe cer; acum, totul era liniște și vânt.

– Nu pot să gădesc viață în deșert, spuse flăcăul. Știu că există, dar nu reușesc s-o descopăr.

– Viața atrage viață, răspunse Alchimistul.

Flăcăul înțelese. În scurt timp scoase căpăstrul calului și acesta porni liber peste pietre și nisip. Alchimistul îi urma tăcut, iar calul flăcăului a umblat aproape o jumătate de oră. Nu mai vedeau curmalii oazei, ci numai luna enormă pe cer și pietrele strălucind cu culoarea argintului. Deodată, într-un loc unde nu mai fusese niciodată, flăcăul văzu cum calul se oprește.

– Aici există viață, îi spuse flăcăul Alchimistului. Nu cunosc limbajul deșertului, dar calul meu cunoaște limbajul vieții.

Descălecară. Alchimistul nu-i răspunse. Începu să privească pietrele, înaintând încet. Se opri brusc și se aplecă cu mare grijă. Între pietre era o gaură; Alchimistul vârî mâna în gaură, apoi brațul până la umăr. Înăuntru se mișcă ceva iar ochii Alchimistului – flăcăul nu-i putea vedea decât ochii – s-au micșorat de efort și de încordare. Brațul părea că se luptă cu ceea ce era în gaură. Și, cu un salt care-l sperie pe flăcău, Alchimistul trase brațul și sări în picioare. Mâna lui ținea strâns un șarpe, prins de coadă.

Și flăcăul sări, dar înapoi. Cobra se zbătea neîncetat, emițând zgomote și şuierături care răneau liniștea deșertului. Era un șarpe cu clopoței al cărui venin putea ucide omul în câteva minute.

“Atenție la venin”, gândi flăcăul. Dar Alchimistul își băgase mâna în gaură și pesemne că fusese deja mușcat. Însă chipul lui era liniștit. „Alchimistul are două sute de ani”, spusesese Englezul. Trebuie să fi știut cum să umble cu cobrele în deșert.

Flăcăul văzu când tovarășul lui se duse la cal și scoase spada cea lungă în formă de semilună. Cu ea, desenă un cerc pe nisip și așeză șarpele în mijloc. Animalul se liniști imediat.

– Poți să stai fără grijă, spuse Alchimistul. N-o să iasă de aici. Iar tu ai descoperit viața în deșert, semnul de care eu aveam nevoie.

– De ce era așa de important?

– Pentru că Piramidele sunt înconjurate de deșert.

Flăcăul nu voia să audă de Piramide. Sufletul lui era greu de tristețe încă din noaptea precedentă. Dacă-și continua căutarea comorii însemna s-o părăsească pe Fatima.

– Te voi călăuzi prin deșert, spuse Alchimistul.

– Vreau să rămân în oază, răspunse flăcăul. Am întâlnit-o pe Fatima. Iar ea, pentru mine, înseamnă mai mult decât comoara.

– Fatima este o femeie a deșertului, spuse Alchimistul. Știe că bărbații trebuie să plece pentru a putea să se întoarcă. Ea și-a găsit comoara: pe tine. Acum așteaptă ca tu să găsești ceea ce cauți.

– Și dacă mă hotărâsc să rămân?

– Vei fi sfetnicul Oazei. Ai aur destul ca să cumperi multe oi și multe cămile. Te vei însura cu Fatima și veți trăi fericiți în primul an. Vei învăța să iubești deșertul și vei cunoaște fiecare din cei cincizeci de mii de curmali. Vei observa cum cresc, dezvoltându-se o lume care se schimbă mereu. Și vei înțelege din ce în ce mai mult semnele, pentru că deșertul este un magistru mai bun ca toți. În al doilea an, îți vei aminti că există o comoară. Semnele vor începe să vorbească insistent despre asta, și tu vei încerca să le treci cu vederea. Îți vei folosi cunoștințele numai pentru binele oazei și al locuitorilor ei. Șefii de triburi îți vor mulțumi pentru asta. Cămilele îți vor aduce bogăție și putere. În al treilea an semnele vor continua să-ți vorbească despre comoară și despre Legenda Personală. O să stai noapți în șir rătăcind prin oază, iar Fatima va deveni o femeie tristă pentru că a făcut ca drumul tău să fie întrerupt. Dar îi vei dăruia iubire și ea îți va răspunde cu iubire. Îți vei aminti că ea nu ți-a cerut niciodată să rămâi, fiindcă o femeie a deșertului știe să-și aștepte bărbatul. De asta nu o să-i găsești nici o vină. Dar vei umbla multe noapți prin nisipul deșertului și printre curmali gândindu-te că poate ai fi putut să-ți urmezi calea, să te încrezi mai mult în iubirea ta pentru Fatima. Pentru că ceea ce te ține în oază este propria ta frică de faptul că nu te vei mai întoarce niciodată. Și-n acel moment, semnele îți vor arăta că acea comoară a ta este îngropată pe vecie. În al patrulea an semnele te vor părăsi pentru că n-ai vrut să le ascuți. Șefii de triburi vor înțelege asta și vei fi destituit din Sfat. În acel moment vei fi devenit un negustor bogat, cu multe cămile și multe mărfuri. Dar îți vei petrece restul zilelor rătăcind printre curmali și prin deșert, știind că nu ți-ai împlinit Legenda Personală și că în acel moment va fi prea târziu pentru asta. Și nu vei înțelege că Iubirea nu-l împiedică niciodată pe un om să-și urmeze Legenda Personală. Iar când se întâmplă asta, este pentru că nu era Iubirea Adevărată, aceea care vorbește Limbajul Lumii.

Alchimistul șterse cercul de pe nisip, iar șarpele fugi și dispăru printre pietre. Flăcăul își aminti de Negustorul de cristaluri care a vrut mereu să meargă la Mecca, și de Englezul care căuta un Alchimist. Flăcăul își mai aminti și de o femeie care s-a încrezut în deșert și deșertul i-a adus într-o bună zi pe omul pe care-l dorea ca iubit.

Au încălecat, și de data asta băiatul îl urma pe Alchimist. Vântul aducea zgomotele oazei, iar el încerca să ghicească vocea Fatimei. În ziua aceea nu fusese la fântână din cauza luptei.

Dar în noaptea aceasta, când priveau la un șarpe închis într-un cerc, straniul călăreț cu șoimul pe umăr îi vorbise de iubire și comori, de femeile deșertului și de Legenda sa Personală.

– Merg cu dumneavoastră, spuse flăcăul. Și deodată își simți inima împăcată.

– Plecăm mâine în zori, înainte de răsăritul soarelui, fu singurul răspuns al Alchimistului.

Flăcăul își petrecu toată noaptea trează. Cu două ore înainte de răsăritul soarelui, îl trezi pe unul dintre băieții care dormeau în cort și-i ceru să-i arate unde locuia Fatima. Au ieșit împreună și au mers până acolo. Drept plată, flăcăul îi dădu bani ca să-și cumpere o oaie.

Apoi îi ceru să caute unde dormea Fatima, să o trezească și să-i spună că el o aștepta. Tânărul arab făcu și acest lucru, și căpătă în schimb alți bani cu care să-și mai cumpere o oaie.

– Acum lasă-ne singuri, îi spuse flăcăul băiatului arab, care se întoarse la cortul lui ca să se culce, mândru că-l ajutase pe sfetnicul Oazei; și mulțumit că avea bani ca să-și cumpere oi.

Fatima apăsă în ușa cortului. Amândoi au plecat printre curmali. Flăcăul știa că era împotriva Tradiției, dar asta nu avea acum nici o importanță.

– Am să plec, spuse el. Și vreau să știi că mă voi întoarce. Eu te iubesc pentru că...

– Nu spune nimic, îl întrerupse Fatima. Iubești pentru că iubești. Nu există nici un motiv pentru ca să iubești.

Dar flăcăul continuă:

– Eu te iubesc pentru că am avut un vis, am întâlnit un rege, am vândut cristaluri, am traversat deșertul, clanurile au declarat război și am fost la o fântână pentru a afla unde stătea un Alchimist. Eu te iubesc pentru că tot Universul a contribuit ca eu să ajung la tine.

Cei doi s-au îmbrățișat. Era prima oară când trupurile li se atingeau.

– Mă voi întoarce, repetă flăcăul.

– Înainte priveam deșertul cu dorință, spuse Fatima. Acum o voi face cu speranță. Tatăl meu a plecat într-o zi, dar s-a întors la mama, și continuă să se întoarcă mereu.

Nu și-au mai spus nimic. Au mers puțin pe sub curmali, apoi flăcăul o lăsă la intrarea în cort.

– Mă voi întoarce așa cum tatăl tău s-a întors la mama ta, spuse.

Își dădu seama că ochii Fatimei înotau în lacrimi.

– Plângi?

– Sunt femeie a deșertului, spuse ea, ascunzându-și fața. Dar mai înainte de toate sunt femeie.

Fatima intră în cort. În scurt timp soarele avea să apară. Când se va fi făcut ziuă, ea avea să iasă și să facă ce făcuse atâția ani înainte; dar totul se schimbase acum. Flăcăul nu mai era în oază, iar oaza nu mai însemna același lucru. Nu avea să mai fie locul cu cincizeci de mii de curmali și trei sute de fântâni unde poposeau pelerinii, bucuroși, după o călătorie atât de lungă. Oaza, de acum încolo, avea să fie un loc gol pentru ea.

Începând cu ziua aceea deșertul va deveni mai important. Avea să privească mereu în zare, încercând să afle ce stea urmează flăcăul în căutarea comorii lui. Avea să-și trimită sărutările vântului, în speranța că ele vor atinge chipul flăcăului și-i vor povesti că era în viață, că-l aștepta așa cum o femeie îl așteaptă pe un bărbat curajos, plecat în căutarea viselor și a comorilor. Începând cu ziua aceea, deșertul avea să fie un singur lucru: speranța întoarcerii lui.

– Nu te gândești la ce a rămas în urmă, îi spuse Alchimistul când începură cavalcada peste nisipurile deșertului. Totul este gravat în Sufletul Lumii și acolo va rămâne pentru vecie.

– Oamenii visează mai mult la întoarceri decât la plecări, zise flăcăul care se obișnuise iar cu tăcerea deșertului.

– Dacă ceea ce ai găsit este făcut din materie pură, niciodată nu va putrezi. Și te vei putea întoarce într-o bună zi. Dacă nu a fost decât o clipă de lumină, ca explozia unei stele, atunci nu vei mai găsi nimic la înapoiere. Dar vei fi văzut o explozie de lumină. Și numai asta, și tot va fi meritat.

Bărbatul vorbea în limbajul alchimiei. Dar flăcăul știa că se referea la Fatima.

Era greu să nu te gândești la ce a rămas în urmă. Deșertul, cu peisajul lui aproape neschimbat, se umplea de vise. Flăcăul încă mai vedea curmalii, fântânile și chipul femeii iubite. Îl vedea pe Englez cu laboratorul lui, și pe cămilar care era un învățător fără să știe. „Poate că Alchimistul n-a iubit niciodată”, gândi băiatul.

Alchimistul călărea înaintea lui, cu șoimul pe umăr. Șoimul cunoștea bine limbajul deșertului, și când se opreau, pleca de pe umărul Alchimistului și zbura în căutare de hrană. În prima zi a adus un iepure. A doua zi a adus două păsări.

Noaptea își așterneau păturile pe jos, dar nu aprindeau focul. Noaptea din deșert erau reci și se întunecau pe măsură ce luna descreștea pe cer. Timp de o săptămână au mers în tăcere, vorbind doar despre precauțiile necesare pentru a ocoli luptele dintre clanuri. Războiul continua, iar vântul aducea uneori miros dulceag de sânge. Pesemne se dăduse vreo bătălie în apropiere, și vântul îi amintea flăcăului că există Limbajul Semnelor, mereu gata să-i arate ceea ce ochii nu reușeau să vadă.

După șapte zile de drum, Alchimistul hotărî să facă popas mai devreme decât de obicei. Șoimul plecă la vânatoare, iar el scoase bidonul de apă și-l oferî flăcăului.

– Ești aproape de sfârșitul călătoriei, spuse Alchimistul. Felicitările mele pentru că ți-ai urmat Legenda Personală.

– Iar dumneavoastră m-ați călăuzit în tăcere, răspunse flăcăul. Credeam că mă veți învăța ce știți. De curând am străbătut deșertul alături de un om care avea cărți de Alchimie. Dar n-am reușit să învăț nimic.

– Nu există decât un singur fel de a învăța, replică Alchimistul. Prin acțiune. Călătoria te-a învățat tot ce trebuia să știi. Nu mai lipsește decât un lucru.

Flăcăul vru să știe care era acela, dar Alchimistul rămase cu ochii în zare, așteptând întoarcerea șoimului.

– De ce vi se spune Alchimistul?

– Pentru că asta sunt.

– Și ce era greșit la ceilalți alchimiști, care căutau aur și nu reușeau să-l obțină?

– Nu căutau decât aur, îi răspunse însoțitorul lui. Căutau comoara Legendei lor Personale fără să dorească să-și trăiască propria legendă.

– Ce nu știu eu încă? insistă flăcăul.

Dar Alchimistul continuă să privească orizontul. După o vreme, șoimul se întoarse cu hrana. Au săpat o groapă și au aprins focul în ea, astfel încât nimeni să nu vadă lumina flăcărilor.

– Sunt Alchimist pentru că sunt Alchimist, zise el în timp ce pregăteau mâncarea. Am învățat știința asta de la bătrânii mei, care au învățat-o de la bunicii lor și tot așa până la facerea lumii. În acele vremuri, toată știința Marii Opere se putea scrie pe un singur smarald. Dar oamenii n-au dat importanță lucrurilor simple și au început să scrie tratate, interpretări și studii filozofice. Și unii au început să spună că știau drumul mai bine decât ceilalți. Însă Tabla de Smarald este vie până în zilele noastre.

– Ce scria pe Tabla de Smarald? vru să știe flăcăul.

Alchimistul începu să deseneze ceva pe nisip, dar nu zăbovi mai mult de cinci minute. În timp ce el desena, flăcăul își aminti de bătrânul rege și de piața unde se întâlniseră în acea zi; parcă trecuseră ani și ani de atunci.

– Iată ce era scris pe Tabla de Smarald, zise Alchimistul când termină de desenat.

Flăcăul se apropie și citi cuvintele de pe nisip.

– E un cod, zise băiatul, cam dezamăgit de Tabla de Smarald. Seamănă cu cărțile Englezului.

– Ba nu, răspuse Alchimistul. Este ca zborul ereților; nu trebuie să fie înțeles pur și simplu prin rațiune. Tabla de Smarald este o trecere directă spre Sufletul Lumii. Înțelepții au înțeles că lumea aceasta naturală este doar o imagine și o copie a Paradisului. Simpla existență a acestei lumi este o garanție că există altă lume, mai perfectă decât ea. Dumnezeu a creat-o pentru ca, prin mijlocirea lucrurilor vizibile, oamenii să poată înțelege învățăturile spirituale și minunile științei Lui. Asta este ceea ce eu numesc Acțiune.

– Trebuie să înțeleg Tabla de Smarald? întrebă flăcăul.

– Poate, dacă ai fi într-un laborator de Alchimie, acum ar fi momentul să studiezi cel mai bun mod de a înțelege Tabla de Smarald. Dar acum ești în deșert. Deci cufundă-te în deșert. Este la fel de bun pentru a înțelege lumea ca oricare alt lucru de pe fața pământului. Nu ai nevoie să înțelegi deșertul: este de ajuns să privești un simplu grăunte de nisip și vei vedea în el toate minunile Creației.

– Cum să fac să mă cufund în deșert?

– Ascultă-ți inima. Ea cunoaște totul, pentru că a venit din Sufletul Lumii și într-o zi se va întoarce în el.

Mai merseră în tăcere încă două zile. Alchimistul era din ce în ce mai precaut, pentru că se apropiau de zona luptelor celor mai crâncene. Iar flăcăul încerca să-și asculte inima.

Era o inimă complicată: înainte era obișnuită să plece mereu, iar acum voia să ajungă cu orice preț. Uneori inima lui stătea ore în șir povestindu-i istorii de dor, alteori se emoționa de răsăritul soarelui în deșert și-l făcea pe flăcău să plângă pe ascuns. Inima bătea mai repede când îi vorbea flăcăului despre comoară și abia se mai simțea când ochii flăcăului se pierdeau în nesfârșirea deșertului. Dar niciodată nu tăcea, nici chiar când flăcăul nu schimba nici o vorbă cu Alchimistul.

– De ce trebuie să ne ascultăm inima? întrebă flăcăul când se opriră în acea zi.

– Pentru că acolo unde este ea, acolo va fi și comoara ta.

– Inima mea e agitată, spuse flăcăul. Visează, se emoționează și e îndrăgostită de o femeie din deșert. Îmi cere tot felul de lucruri și nu mă lasă să dorm noapți în șir când mă gândesc la ea.

– Asta-i bine. Inima ta e vie. Ascultă în continuare tot ce are să-ți spună.

În următoarele trei zile cei doi s-au întâlnit cu câțiva războinici și i-au văzut pe alții la orizont. Inima flăcăului începu să vorbească despre frică. Îi povestea istorii pe care le auzise de la Sufletul Lumii, povești despre oameni care plecaseră în căutarea comorilor lor și nu le găsiseră niciodată. Uneori îl speria cu gândul că nu va avea niciodată comoara sau că putea muri în deșert. Alteori îi spunea flăcăului că e mulțumită, că-și găsise iubirea și găsise mulți bani de aur.

– Inima mea e înșelătoare, îi spuse flăcăul Alchimistului, când s-au oprit ca să-și odihnească puțin caii. Nu vrea ca eu să merg mai departe.

– Asta e bine, răspuse Alchimistul. Dovedește că inima ta e vie. Este normal să-ți fie frică să dai pentru un vis tot ce ai câpătat până acum.

– Atunci, pentru ce trebuie să-mi ascult inima?

– Pentru că niciodată nu vei reuși s-o faci să tacă. Și chiar dacă te prefaci că nu ascuți ce spune, ea va sta în pieptul tău repetând mereu tot ce crede despre viață și lume.

– Și dacă e înșelătoare?

– Înșelăciunea este o lovitură neașteptată. Dacă îți cunoști bine inima, niciodată nu va reuși asta. Pentru că tu îi vei cunoaște visele și dorințele și vei ști ce să faci cu ele. Nimeni nu reușește să fugă de propria inimă. De aceea e mai bine să ascuți ce spune. Pentru ca niciodată să nu vină o lovitură pe care n-o aștepți.

Flăcăul continuă să-și asculte inima în timp ce străbăteau deșertul. Începu să-i cunoască șiretlicurile și trucurile și începu s-o accepte așa cum era.

Atunci flăcăului nu i-a mai fost frică și n-a mai vrut să se întoarcă, pentru că într-o seară inima îi spuse că era mulțumită. „Chiar dacă eu mai cârtesc puțin”, îi spunea inima, „o fac pentru că sunt inimă de om, și inimile oamenilor așa sunt. Le este teamă să-și îplinească cele mai îndrăznețe visuri, pentru că li se pare că nu merită sau că nu vor reuși. Noi, inimile, murim de frică numai la gândul unor iubiri care dispar pentru totdeauna, la clipe care ar fi putut să fie

bune și n-au fost, la comori care ar fi putut fi descoperite dar au rămas pentru totdeauna îngropate în nisip. Pentru că atunci când se întâmplă așa ceva, suferim îngrozitor.”

– Inimii mele îi este frică de suferință, îi spuse flăcăul Alchimistului într-o noapte când priveau cerul fără lună.

– Spune-i că frica de suferință este mai rea decât suferința însăși. Și că nici o inimă nu a suferit când a plecat în căutarea visurilor ei, pentru că fiecare moment de căutare este un moment de întâlnire cu Dumnezeu și cu Veșnicia.

“Fiecare clipă de căutare este o clipă de regăsire”, îi spuse flăcăul inimii lui. „Cât mi-am căutat comoara am avut numai zile luminoase, pentru că știam că fiecare oră făcea parte din visul de a o găsi. Cât am căutat comoara, am descoperit pe drum lucruri pe care niciodată n-aș fi visat să le întâlnesc dacă n-aș fi avut curajul să încerc lucruri imposibile pentru păstori.”

Și atunci sufletul lui se potoli pentru o întreagă după-amiază. Noaptea, flăcăul dormi liniștit și când se trezi, inima începu să-i povestească despre Sufletul Lumii. Îi spuse că omul fericit este omul care îl poartă pe Dumnezeu în sine. Și că fericirea putea fi întâlnită într-un simplu grăunte de nisip din deșert, așa cum îi spusese Alchimistul. Pentru că un grăunte de nisip este un moment al Creației și Universului i-au trebuit mii de milioane de ani ca să-l creeze.

“Pe fiecare om de pe fața Pământului îl așteaptă o comoară undeva”, îi spuse inima. Noi, inimile, obișnuim să vorbim puțin despre aceste comori pentru că atunci oamenii nu mai vor să le găsească. Vorbim despre ele numai copiilor. Apoi lăsăm viața să-l îndrepte pe fiecare spre destinul său. Dar, din nefericire, puțini urmează drumul care le este trasat, adică drumul Legendei Personale și al fericirii. Ei cred că lumea este un lucru amenințător, și de aceea lumea chiar devine amenințătoare.

“Și atunci noi, inimile, vorbim din ce în ce mai încet, dar nu tăcem niciodată. Și evităm ca vorbele noastre să fie auzite: nu vrem ca oamenii să sufere pentru că nu și-au urmat inimile.”

– De ce inimile nu spun oamenilor că trebuie să-și urmeze visele? îl întreabă flăcăul pe Alchimist.

– Pentru că, în cazul acesta, inima suferă cel mai mult. Iar inimilor nu le place să sufere.

Începând din ziua aceea, flăcăul și-a ascultat inima. I-a cerut să nu-l mai părăsească niciodată. I-a cerut ca, atunci când se depărta de visele lui, inima să-i bubue în piept și să-i dea semnalul de alarmă. Flăcăul a jurat că de câte ori va auzi acest semnal, avea să-l asculte.

Toată noaptea aceea stătu de vorbă cu Alchimistul. Iar Alchimistul înțelese că inima flăcăului se întorsese către Sufletul Lumii.

– Ce să fac acum? întreabă flăcăul.

– Continuă-ți drumul spre Piramide, spuse Alchimistul. Și fii atent la semne. Acum inima ta este în stare să-ți arate comoara.

– Asta era ceea ce trebuia să aflu?

– Nu, răspunse Alchimistul. Ceea ce trebuie să aflu este următorul lucru: Înainte să împlinesc un vis, totdeauna Sufletul Lumii hotărăște să pună la încercare tot ce visătorul a învățat pe parcurs. El face asta nu pentru că știe mai multe, ci ca să putem, împreună cu visul nostru, să posedăm și lecțiile pe care le-am învățat urmând drumul către vis. Este momentul în care cea mai mare parte a oamenilor renunță. Este ceea ce numim, în limbajul deșertului, „să mori de sete când curmalii au apărut la orizont”. O căutare începe totdeauna cu Norocul începătorului. Și termină totdeauna cu Proba Cuceritorului.

Flăcăul își aminti de un vechi proverb de la el de-acasă. Spunea că ora cea mai întunecată era aceea dinaintea răsăritului.

A doua zi a apărut primul semn concret de primejdie. Trei războinici s-au apropiat și au întrebat ce făceau cei doi acolo.

– Am venit la vânătoare cu șoimul, răspunse Alchimistul.

– Trebuie să vă controlăm ca să vedem dacă nu aveți arme, spuse unul dintre războinici.

Alchimistul descălecă fără grabă. Flăcăul făcu același lucru.

– La ce-ți trebuie atâta bănet? întreabă războinicul, când văzu punga flăcăului.

– Ca să ajung în Egipt, răspunse el.

Paznicul care-l controla pe Alchimist găsi un flacon mic de cristal plin cu un lichid și un ou de sticlă gălbuie, ceva mai mare decât oul de găină.

– Ce sunt astea? întreabă paznicul.

– Sunt Piatra Filozofală și Elixirul de Viață Lungă. Sunt Marea operă a Alchimistilor. Cine va bea din acest elixir nu va mai cunoaște boala și o fărâmă din această piatră transformă orice metal în aur.

Soldații au râs cu poftă, iar Alchimistul râse și el. Găsiseră răspunsul foarte caraghios, așa că-i lăsară să plece fără nici o piedică, cu toate lucrurile lor.

– Sunteți nebun? îl întreabă flăcăul pe Alchimist, după ce se depărtaseră îndeajuns. De ce

ați făcut asta?

– Ca să-ți arăt o simplă lege a lumii acesteia. Când ne aflăm în fața marilor comori, nu le vedem niciodată. Și știi de ce? Pentru că oamenii nu cred în comori.

Și-au continuat drumul prin deșert. Cu fiecare zi care trecea, inima flăcăului devenea tot mai tăcută. Nu mai voia să știe nici de lucrurile trecute, nici de cele viitoare; se mulțumea să contemple și ea deșertul, și să soarbă împreună cu flăcăul din Sufletul Lumii. El și inima lui s-au împrietenit la cataramă – unul deveni incapabil să-l trădeze pe celălalt.

Când vorbea, inima o făcea ca să-l îmboldească și să-i dea putere flăcăului, care uneori găsea îngrozitor de enervante zilele de tăcere. Inima îi povesti pentru prima oară despre marile lui calități: curajul de a-și fi părăsit oile, de a-și trăi Legenda Personală, sau entuziasmul lui la prăvălia de cristaluri.

Și-i mai povesti despre un lucru pe care el niciodată nu-l observase: despre primejdiile care trecuseră pe lângă el și el nu le luase în seamă niciodată. Inima i-a spus că odată îi ascunsese un pistol pe care el îl furase de la tatăl lui, pentru că putea foarte bine să se rănească cu el. Și-i mai aminti acea zi în care flăcăului i se făcuse rău în plin câmp și vomitase, apoi căzuse într-un somn adânc și lung; mai departe, pe drumul lui, erau doi tâlhari care plănuseră să-i fure oile și să-l omoare. Dar cum flăcăul n-a apărut, au plecat crezând că el își schimbase traseul.

– Inimile îi ajută totdeauna pe oameni? îl întrebă flăcăul pe Alchimist.

– Numai pe aceia care-și trăiesc Legenda Personală. Dar îi ajută mult pe copii, pe beți și pe bătrâni.

– Vreți să spuneți că în aceste cazuri nu suntem în primejdie?

– Vreau numai să spun că inimile fac tot ce le stă în putință, răspuse Alchimistul.

Într-o seară au trecut pe la tabăra unuia dintre clanuri. Erau arabi în haine albe arătoase, cu arme așezate prin toate colțurile. Bărbații fumau narghilea și vorbeau despre lupte. Nimeni nu-i băgă în seamă pe cei doi drumeți.

– Nu-i nici un pericol, spuse flăcăul, când se depărtară puțin de tabără.

Alchimistul se înfurie.

– Încrede-te în inima ta, dar nu uita că ești în deșert. Când este război, și Sufletul Lumii simte strigătele de luptă. Nimeni nu e scutit să sufere consecințele fiecărui lucru care se petrece sub soare.

“Toate sunt un singur lucru”, își aminti flăcăul.

Și ca și cum deșertul ar fi vrut să arate că bătrânul Alchimist avea dreptate, doi călăreți apărură pe urmele călătorilor.

– Nu puteți merge mai departe, spuse unul dintre ei. Vă aflați pe nisipuri unde luptele sunt în toi.

– Nu merg prea departe, răspuse Alchimistul, privind fix în ochii războinicilor. Aceștia rămaseră nemișcați câteva minute, apoi se învoiră ca cei doi să-și vadă de drum.

Flăcăul asistă fascinat la toate acele lucruri.

– I-ați dominat cu o privire, comentă el.

– Ochii dezvăluie puterea sufletului, răspuse Alchimistul.

Era adevărat, gândi flăcăul. Observase că, în mijlocul mulțimii de soldați din tabără, unul dintre ei îi privise fix. Și era așa de departe că nici nu-i puteai vedea fața. Dar flăcăul era sigur că-i privise pe ei.

În sfârșit, când au început să traverseze niște munți care se întindeau de-a lungul zării, Alchimistul spuse că mai aveau două zile până să ajungă la Piramide.

– Dacă ne despărțim curând, spuse flăcăul, învățați-mă Alchimia.

– O știi deja. Înseamnă să pătrunzi în Sufletul Lumii și să descoperi comoara pe care ne-a rezervat-o.

– Nu asta vreau să aflu. Vreau să transform plumbul în aur.

Alchimistul respectă liniștea deșertului și nu vorbi decât când se opriră să mănânce.

– Totul evoluează în Univers, spuse el. Și pentru înțelepți, aurul este metalul cel mai evoluat. Nu întreba de ce; nu știu. Știi numai că Tradiția este totdeauna adevărată. Oamenii nu au interpretat corect cuvintele înțelepților. Așa că din simbolul evoluției, aurul a devenit semnul războaielor.

– Lucrurile vorbesc multe limbaje, spuse flăcăul. Am văzut când nechezatul cămilei era doar un nechezat, apoi a redevenit semn de pericol, și după aceea s-a întors la simplul nechezat.

Dar a tăcut. Pesemne că Alchimistul știa toate acestea.

– Am cunoscut alchimiști adevărați, continuă el. Se încuiau în laborator și încercau să evolueze ca aurul; descopereau Piatra Filozofală. Pentru că au înțeles că atunci când evoluează un lucru, avansează și tot ce este în jurul lui. Alții au obținut piatra din întâmplare. Erau înzestrați, sufletele lor erau mai treze decât ale celorlalți oameni. Dar aceștia nu contează pentru că sunt rari. Alții, în sfârșit, nu căutau decât aur. Aceștia nu au descoperit niciodată taina. Au uitat că

plumbul, arama, fierul își au și ele o Legendă Personală pe care trebuie să și-o împlinească. Cine se amestecă în Legenda Personală a altuia, niciodată nu și-o va descoperi pe a lui.

Cuvintele Alchimistului au sunat ca un blestem. S-a aplecat și a luat o scoică de pe nisipul deșertului.

– Aici a fost cândva o mare, spuse.

– Am băgat de seamă, zise flăcăul. Alchimistul îi ceru băiatului să apropie scoica de ureche. În copilărie făcuse asta de multe ori, și ascultase murmurul mării.

– Marea continuă să se mai afle în această scoică, pentru că este Legenda ei Personală. Și niciodată n-o va părăsi, până ce deșertul se va acoperi din nou de apă.

Încălecară apoi, și-și continuară drumul spre Piramidele din Egipt.

Soarele începuse să coboare când inima flăcăului dădu semnalul de pericol. Se aflau în mijlocul unor dune uriașe și flăcăul îl privi pe Alchimist, dar acesta părea că nu a observat nimic. Cinci minute mai târziu, flăcăul zări doi călăreți în fața lui, cu siluetele proiectate contra luminii. Până să apuce să-i spună ceva Alchimistului, cei doi călăreți se transformară în zece, apoi o sută, până ce dunele uriașe au fost năpădite de ei.

Erau războinici îmbrăcați în albastru, cu o țiară neagră peste turban. Aveau fețele acoperite de un văl tot albastru, lăsând să se vadă numai ochii.

Chiar de la depărtare, ochii lăsau să se vadă forța sufletelor lor. Iar ochii vorbeau despre moarte.

I-au dus pe cei doi la o tabără militară din apropiere. Un soldat i-a îmbrâncit pe flăcău și pe Alchimist într-un cort. Era un cort deosebit de acelea pe care le văzuse în oază; aici era un comandant împreună cu statul lui major.

– Aceștia sunt spionii, spuse unul din oameni.

– Nu suntem decât călători, răspunse Alchimistul.

– Ați fost văzuți în tabăra inamică acum trei zile. Și ați stat de vorbă cu unul dintre războinici.

– Sunt un om care călătorește prin deșert și cunoaște stelele, zise Alchimistul. Nu am informații despre trupe sau despre mișcările clanurilor. Mi-am călăuzit prietenul până aici.

– Cine e prietenul dumitale? întrebă comandantul.

– Un alchimist, răspunse Alchimistul. Cunoaște forțele naturii. Și vrea să-i arate comandantului puterile lui extraordinare.

Flăcăul asculta în tăcere. Și cu frică.

– Ce face un străin pe pământ străin? întrebă altul.

– A adus bani ca să-i ofere clanului acestuia, răspunse Alchimistul, înainte ca flăcăul să deschidă gura. Și luând punga flăcăului, dădu banii generalului.

Arabul îi luă în tăcere. Ajungeau pentru ca să cumpere multe arme.

– Ce e acela un alchimist? întrebă, în cele din urmă.

– Un om care cunoaște natura și lumea. Dacă vrea, poate distruge tabăra aceasta numai cu forța vântului.

Oamenii au răs. Erau obișnuiți cu forța războiului, dar vântul nu avea o lovitură mortală. Însă în pieptul fiecăruia inimile au tresărit. Erau oameni ai deșertului și se temeau de vrăjitori.

– Vreau să văd, spuse generalul.

– Avem nevoie de trei zile. El se va preschimba în vânt numai pentru a-și arăta puterile. Dacă nu reușește, noi vă oferim cu umilință viețile noastre, spre gloria clanului vostru.

– Nu-mi poți oferi ceea ce este deja al meu, spuse arogant generalul.

Dar le acordă călătorilor răgazul celor trei zile cerute.

Flăcăul era încremenit de groază. Ieși din cort pentru că Alchimistul îl prinsese de braț.

– Nu lăsa să se vadă că ți-e frică, zise Alchimistul. Sunt oameni curajoși și-i disprețuiesc pe lași.

Dar flăcăul rămăsese fără glas. Reuși să îngăime ceva doar după mult timp, când erau deja în mijlocul taberei. Nu era nevoie de închisoare: doar arabii le luaseră caii. Și încă o dată, lumea își dezvălu limbajele ei multiple: deșertul, mai înainte o zonă liberă fără sfârșit, era acum un zid de netrecut.

– Le-ați dat toată averea mea! zise flăcăul. Tot ce-am câștigat eu o viață întregă!

– Și la ce ți-ar fi servit, dacă tot mureai? răspunse Alchimistul. Banii te-au salvat pentru trei zile. Foarte rar servesc banii pentru ca să amâni moartea.

Dar flăcăul era prea speriat ca să audă cuvinte înțelepte. Nu știa cum avea să se transforme în vânt. Nu era Alchimist.

Alchimistul a cerut ceai unui războinic, și a turnat puțin pe încheieturile flăcăului. O undă de liniște îi umplu trupul în timp ce Alchimistul mormăia niște cuvinte pe care el nu reușea să le înțeleagă.

— Nu te lăsa pradă disperării, spuse Alchimistul, cu o voce ciudat de blândă. Asta te împiedică să vorbești cu inima ta.

— Dar eu nu știu să mă preschimb în vânt.

— Cine își trăiește Legenda Personală, știe tot ce are nevoie să știe. Un singur lucru face visele imposibile: frica de eșec.

— Nu mi-e frică să dau greș. Numai că nu știu cum să mă transform în vânt.

— Atunci va trebui să înveți. Viața ta depinde de asta.

— Și dacă nu reușesc?

— O să mori trăindu-ți Legenda Personală. E mult mai bine decât să mori ca milioane de oameni, care n-au avut habar vreodată că există o Legendă Personală. Până atunci, nu-ți face griji. În general, moartea face ca oamenii să devină mai sensibili față de viață.

Prima zi a trecut. A fost o bătălie crâncenă în apropiere, și mai mulți răniți au fost aduși în tabără. „Nimic nu se schimbă cu moartea”, gândi flăcăul. Războinicii care mureau erau înlocuiți de alții, și viața curgea mai departe.

— Puteai să fi murit mai târziu, prietene, spuse paznicul către trupul unui camarad. Puteai să fi murit când venea pacea. Dar oricum ai fi sfârșit tot murind.

La sfârșitul zilei, flăcăul îl căută pe Alchimist. Acesta își ducea șoimul în deșert.

— Nu știu să mă transform în vânt, repetă flăcăul.

— Amintește-ți de ce ți-am spus: lumea este numai partea vizibilă a lui Dumnezeu. Alchimia înseamnă să aduci în plan material perfecțiunea spirituală.

— Ce faceți aici?

— Îmi hrănesc șoimul.

— Dacă nu reușesc să mă preschimb în vânt o să murim, spuse flăcăul. La ce bun să mai hrănești șoimul?

— Tu o să mori, zise Alchimistul. Pentru că eu știu să mă transform în vânt.

A doua zi flăcăul se duse pe o stâncă înaltă, aproape de tabără. Santinelele l-au lăsat să treacă: auziseră deja de vrăjitorul care se transformă în vânt, și nu voiau să aibă de-a face cu el. În plus, deșertul era un zid uriaș, de netrecut.

A stat toată după-amiaza celei de-a doua zile privind deșertul. Și-a ascultat inima. Iar deșertul i-a ascultat frica.

Amândoi vorbeau aceeași limbă.

A treia zi, generalul își strânse principalii comandanți.

— Să-l vedem pe puștiul care se preschimbă în vânt, îi spuse Generalul Alchimistului.

— Să-l vedem, răspunse Alchimistul.

Băiatul îi conduse până la locul unde fusese în ajun. Acolo le ceru tuturor să șadă.

— O să dureze puțin, spuse flăcăul.

— Nu ne grăbim, răspunse Generalul. Suntem oameni ai deșertului.

Flăcăul începu să privească orizontul. În depărtare erau munți, erau dune, stânci și plante târâtoare care se încăpățâneau să trăiască acolo unde supraviețuirea era imposibilă. Aici era deșertul pe care el îl străbătuse atâtea luni, dar din care oricum cunoștea o parte foarte mică. În această parte mică întâlnise englezi, caravane, războaie între clanuri și o oază cu cincizeci de mii de curmali și trei sute de fântâni.

— Astăzi ce-ți mai dorești? întrebă deșertul. Nu ne-am privit destul înainte?

— Într-un anumit loc, tu o păstrezi pe ființa pe care eu o iubesc, spuse flăcăul. Și atunci când îți privesc nisipurile, o privesc și pe ea. Vreau să mă întorc la ea și pentru asta am nevoie de ajutorul tău ca să mă transform în vânt.

— Ce înseamnă iubire? întrebă deșertul.

— Iubire este atunci când șoimul zboară peste nisipurile tale. Pentru el, tu ești un câmp verde de pe care nu s-a întors niciodată fără vânat. El îți cunoaște Stâncile, dunele, munții, și tu ești generos cu el.

— Ciocul șoimului ia pietre din mine, răspunse deșertul. Ani în șir eu îi întrețin vânatul, cu puțină mea apă îl hrănesc, îi arăt unde este hrana. Și într-o zi coboară șoimul din cer chiar atunci când simt mângâierea vânatului pe nisipurile mele. Și-mi ia tot ce am crescut.

— Dar pentru asta ai crescut vânatul, răspunse flăcăul. Pentru a-l hrăni pe șoim. Iar șoimul îl va hrăni pe om. Și într-o bună zi, omul îți va hrăni nisipurile, și vânatul va răsări din nou. Așa se mișcă lumea.

— Și asta înseamnă iubire?

— Asta e iubirea. Este ceea ce face ca vânatul să devină șoim, șoimul să devină om, și omul din nou, deșert. Este ceea ce face plumbul să se transforme în aur; iar aurul, din nou, să se

ascundă sub pământ.

– Nu-ți înțeleg cuvintele, zise deșertul.

– Atunci înțelege măcar că într-un loc de pe nisipurile tale o femeie mă așteaptă. Și pentru asta, trebuie să mă transform în vânt.

Deșertul rămase tăcut câteva clipe.

– Eu îți dau nisipurile mele pentru ca vântul să poată sufla. Dar singur, nu pot face nimic. Cere ajutorul vântului.

O briză ușoară începu să sufle. Comandanții îl priveau pe flăcău de departe vorbind o limbă pe care n-o cunoșteau.

Alchimistul zâmbea.

Vântul ajunsese aproape de flăcău și-i atinse fața. Ascultase discuția cu deșertul, pentru că vântul știe întotdeauna tot. Străbătea lumea fără un loc anume de naștere, fără un loc unde să moară.

– Ajută-mă, îi spuse flăcăul vântului. Într-o zi mi-ai adus vocea iubitei mele.

– Cine te-a învățat să vorbești limbajul deșertului și al vântului?

– Inima mea, răspuse flăcăul.

Vântul avea multe nume. Aici i se spunea *siroco*, pentru că arabii credeau că vine de pe pământuri acoperite de ape, unde locuiau oameni negri. În locurile depărtate de unde venea flăcăul îl numeau *Levant*, pentru că se credea că aduce nisipurile deșertului și strigătele de război ale maurilor. Poate într-un loc mai depărtat de câmpurile oilor lui, oamenii se gândeau că vântul se năștea în Andaluzia. Dar vântul nu venea de nicăieri, și nu mergea niciunde și de aceea era mai puternic decât deșertul. Într-o zi, oamenii ar fi putut planta copaci în deșert și chiar crește oi, dar niciodată n-aveau să reușească să stăpânească vântul.

– Tu nu poți fi vânt, spuse vântul. Suntem de naturi diferite.

– Nu e adevărat, răspuse flăcăul. Am cunoscut secretele Alchimiei pe când rătăceam prin lume cu tine. Port în mine vânturile, deșerturile, oceanele, stelele și tot ce a fost creat în Univers. Am fost făcuți de aceeași Mână, și avem același Suflet. Vreau să fiu ca tine, să pătrund în toate colțurile, să străbat mările, să spulber nisipul care-mi acoperă comoara, să aduc aproape vocea iubitei mele.

– Am ascultat discuția ta cu Alchimistul de acum câteva zile, spuse vântul. El a spus că fiecare lucru are Legenda lui Personală. Oamenii nu se pot transforma în vânt.

– Învață-mă să fiu vânt pentru câteva clipe, se rugă flăcăul. Ca să putem vorbi despre posibilitățile nelimitate ale omului și ale vântului.

Vântul era curios, și acela era un lucru pe care nu-l știa. I-ar fi plăcut să vorbească despre acel lucru, dar nu știa cum să transforme oamenii în vânt. Chiar dacă el știa atâtea lucruri! Plăsmuia deșerturi, scufunda nave, culca la pământ păduri întregi și se plimba prin orașe pline de muzică și de zgomote ciudate. Se credea nemărginit, și dintr-o dată venea băiatul ăsta care spunea că mai sunt încă lucruri pe care le putea face vântul.

– Și lucrul ăsta care se cheamă Iubire, continuă flăcăul, văzând că vântul aproape că cedase rugăminților lui. Când iubești reușești să fii orice lucru al Creației. Când iubești nu-ți trebuie să înțelegi ce se petrece pentru că totul se petrece în noi și oamenii se pot transforma în vânt. Dacă vântul îi ajută, desigur.

Vântul era foarte mândru, așa că a fost foarte iritat când auzi vorbele flăcăului. Începu să sufle mai tare, ridicând nisipurile deșertului. Dar trebui să recunoască, la sfârșit, că și dacă a străbătut toată lumea, tot nu știa cum să-l transforme pe om în vânt. Și nu cunoștea Iubirea.

– Când hoinăream prin lume, am observat că mulți oameni vorbeau de iubire privind spre cer, spuse vântul, furios că trebuia să-și recunoască limitele. Poate că ar trebui să întreb cerul.

– Atunci ajută-mă, zise flăcăul. Umple locul ăsta de praf pentru ca eu să pot privi soarele fără să mă orbească.

Vântul suflă atunci cu toată puterea, și cerul se umplu de nisip lăsând doar un disc aurit în loc de soare.

În tabără era greu să mai zărești ceva. Oamenii deșertului cunoșteau acel vânt. Se numea *Simum* și era mai rău decât o furtună pe mare – pentru că ei nu cunoșteau marea. Caii nechezau, iar armele s-au acoperit de nisip.

Pe stâncă, unul dintre comandanți se întoarse spre general, spunând:

– Poate că e mai bine să ne oprim aici.

Aproape că nu-l mai zăreau pe flăcău. Chipurile erau acoperite de vălurile albastre iar ochii nu arătau acum decât spaimă.

– Să incetăm, stăruie alt comandant.

– Vreau să văd măreția lui Allah, spuse generalul cu respect. Vreau să văd cum se preschimbă oamenii în vânt.

Dar își notă în minte numele celor doi bărbați care au arătat frică. Imediat ce se va opri avea

să-i destituie din postul de comandă pentru că oamenii deșertului nu știu ce este frica.

– Vântul mi-a spus că știi ce este Iubirea, se adresează flăcăul Soarelui. Dacă cunoști Iubirea cu adevărat, cunoști și Sufletul Lumii, care e făcut din Iubire.

– De aici de unde mă aflu, spuse soarele, pot vedea Sufletul Lumii. El comunică cu sufletul meu și amândoi, împreună, facem să crească plantele și să umble oile în căutarea umbrei. De aici de unde mă aflu – și sunt foarte departe de lume – am învățat să iubesc. Știu că, dacă m-aș apropia puțin mai mult de Terra, tot ce-ar fi pe ea ar muri și Sufletul Lumii ar înceta să mai existe. Atunci ne privim și ne îndrăgim, și eu îi dau viață și căldură, iar ea îmi dă un motiv să trăiesc.

– Va să zică știi ce este Iubirea, spuse flăcăul.

– Și cunosc și Sufletul Lumii, pentru că am stat mult de vorbă în călătoria asta fără sfârșit prin Univers. El îmi spune că necazul lui cel mai mare este că până în ziua de azi numai mineralele și vegetalele au înțeles că totul e un singur lucru. Și pentru asta nu trebuie ca fierul să fie la fel cu cuprul, iar cuprul la fel cu aurul. Fiecare își are rolul lui în acest lucru unic și totul ar fi fost o Simfonie a Păcii dacă Mâna care a scris totul s-ar fi oprit în a cincea zi a Creației. Dar a existat și o a șasea zi, spuse Soarele.

– Ești înțelept pentru că vezi totul de la distanță, răspuse flăcăul. Dar nu cunoști Iubirea. Dacă n-ar fi existat a șasea zi a Creației n-ar fi existat omul, și cuprul ar fi pentru totdeauna cupru, plumbul, pentru totdeauna plumb. Fiecare își are Legenda lui Personală, e drept, dar într-o bună zi această Legendă Personală se va fi împlinit. Și atunci este nevoie să te transformi în ceva mai bun și să ai o nouă Legendă Personală, până ce Sufletul Lumii va fi cu adevărat un singur lucru.

Soarele căzu pe gânduri și se hotărî să strălucească mai tare. Vântul, căruia îi plăcuse discuția, suflă și el mai tare, pentru ca soarele să nu-l orbească pe flăcău.

– De aceea există Alchimia, continuă flăcăul. Pentru ca fiecare om să-și caute comoara și s-o găsească și pe urmă să vrea să fie mai bun decât până atunci. Plumbul își va împlini rolul său până ce lumea nu va mai avea nevoie de plumb; și atunci el va trebui să se transforme în aur. Alchimiștii fac acest lucru. Arată că, de câte ori căutăm să fim mai buni decât suntem, totul în jurul nostru devine mai bun.

– Și de ce spui că eu nu cunosc Iubirea? întrebă Soarele.

– Pentru că iubirea nu înseamnă să fii nemișcat precum deșertul, nici să cutreieri lumea precum vântul, nici să privești totul de la distanță, cum faci tu. Iubirea este forța care transformă și face ca Sufletul Lumii să fie mai bun. Când am pătruns în el pentru prima oară, am crezut că este perfect. Apoi am văzut că era o oglindă a tuturor ființelor și își avea războaiele și patimile lui. Noi suntem aceia care hrănim Sufletul Lumii, iar pământul pe care trăim va fi mai bun sau mai rău după cum noi vom fi mai buni sau mai răi. Aici intră în joc forța Iubirii, fiindcă atunci când iubim, vrem totdeauna să fim mai buni decât suntem.

– Și ce vrei de la mine? întrebă Soarele.

– Să mă ajuți să mă preschimb în vânt, răspuse flăcăul.

– Natura mă cunoaște ca cea mai înțeleaptă făptură, răspuse Soarele. Dar nu știu cum să te preschimb în vânt.

– Atunci cu cine trebuie să vorbesc?

Soarele nu răspuse. Vântul trăgea cu urechea și avea să umple lumea cu știrea că înțelepciunea aceluia era limitată. Dar până una alta nu avea chef să fugă de lângă acel flăcău care vorbea Limbajul Lumii.

– Încearcă să stai de vorbă cu Mâna care a scris totul, răspuse Soarele într-un sfârșit.

Vântul țipă de bucurie și suflă cu mai multă putere ca oricând. Corturile au fost smulse din nisip, iar animalele au rupt hățurile. Pe stâncă, oamenii se agățaseră unii de alții ca să nu fie aruncați cine știe unde.

Flăcăul se întoarse spre Mâna care Scrisese Totul. Dar în loc să vorbească ceva, simți că Universul rămase tăcut, așa încât tăcu și el.

O forță a Iubirii țâșni din sufletul lui, și flăcăul începu să se roage. Era o rugăciune pe care n-o mai spusese niciodată până atunci, era o rugăciune fără cuvinte și fără nici o cerere. Nu mulțumea pentru oile care găsiseră un islaz, nici nu implora să vândă mai multe cristaluri, nici nu cerea ca femeia pe care o întâlnise să-i aștepte întoarcerea. În liniștea care urmă, flăcăul înțelese că deșertul, vântul și soarele căutau semnele pe care acea Mână le scrisese și care încercau să-și îplinească menirea și să înțeleagă ce stătea scris pe un simplu smarald. Știa că acele semne erau răspândite pe Pământ și în Spațiu și că aparent nu aveau nici un rost, nici un temei, și că nici deșerturile, nici vânturile, nici sorii și nici oamenii nu știau pentru ce fuseseră creați. Numai Mâna aceea avea un motiv pentru toate acestea și numai ea era în stare să săvârșească minuni, să transforme oceanele în deșerturi și oamenii în vânt. Pentru că numai ea înțelegea că un scop major împingea Universul spre un punct unde cele șase zile ale Creației se

vor transforma în Marea Operă.

Flăcăul s-a cufundat în Sufletul Lumii și a văzut că Sufletul Lumii era o parte a sufletului lui Dumnezeu și a văzut că Sufletul lui Dumnezeu era propriul lui suflet. Și că putea deci să facă minuni.

Vântul *simum* suflă în ziua aceea cum n-o mai făcuse niciodată. Multe generații după aceea arabii și-au povestit legenda unui flăcău care s-a transformat în vânt și a nimicit o tabără militară și a înfruntat puterea celui mai mare general din deșert.

Când *simumul* s-a oprit, toți au privit spre locul unde se aflase flăcăul. Acesta nu mai era acolo; stătea lângă o santinelă îngropată aproape cu totul în nisip și care păzea de fapt cealaltă latură a taberei.

Oamenii s-au înspăimântat de vrăjitorie. Numai doi zâmbeau — Alchimistul, pentru că își găsisse adevăratul discipol, și Generalul, pentru că discipolul înțelesese gloria lui Dumnezeu.

A doua zi, Generalul și-a luat rămas bun de la flăcău și de la Alchimist și le-a dat o escortă care să-i însoțească până unde vor dori ei să meargă.

Umblară toată ziua. Când se însera ajunseră lângă o mănăstire coptă. Alchimistul trimise escorta înapoi și descălecă.

— De aici încolo mergi singur, spuse Alchimistul. Nu mai sunt decât trei ore până la Piramide.

— Mulțumesc, răspuse flăcăul. Domnia ta m-ai învățat Limbajul Lumii.

— Eu ți-am amintit numai ceea ce știai deja.

Alchimistul bătu la poarta mănăstirii. Un călugăr îmbrăcat tot în negru veni să-i deschidă. Au vorbit ceva în limba coptă și Alchimistul îl pofti pe flăcău să intre.

— I-am cerut să mă lase puțin la bucătărie, zise el.

Se duseră la bucătăria mănăstirii. Alchimistul aprinse focul, călugărul aduse puțin plumb pe care Alchimistul îl topi într-un vas de fier. Când plumbul se făcu lichid, Alchimistul scoase din sac acel ou ciudat de sticlă galbenă. Răzui un strat de mărimea unui fir de păr, îl acoperi cu ceară și îl aruncă în vasul cu plumb.

Amestecul căpătă o culoare de roșu aprins ca sângele. Alchimistul luă vasul de pe foc și-l lăsă să se răcească. În același timp stătea de vorbă cu călugărul despre războiul dintre clanuri.

— O să mai dureze, îi spuse el călugărului.

Călugărul era sătul. Caravanele se opriseră la Gizeh de nu mai știa când, și tot așteptau să se sfârșească războiul. „Dar facă-se voia Domnului”, spuse el.

— Chiar așa, întări și Alchimistul.

Când se răci vasul, călugărul și flăcăul priviră uimiți. Plumbul se întărise după forma rotundă a vasului, dar nu mai era plumb. Era aur.

— O să învăț și eu vreodată să fac asta? întrebă flăcăul.

— Asta a fost Legenda mea Personală, nu a ta, răspuse Alchimistul. Dar voiam să-ți arăt că se poate.

Merseră înapoi până la poarta mănăstirii. Aici, Alchimistul împărți discul în patru.

— Aceasta este pentru dumneata, îi spuse călugărului, întinzându-i o parte. Pentru mărinimia dumitale față de pelerini.

— Dar răsplata este mai mare decât generozitatea mea, răspuse călugărul.

— Să nu mai spui asta niciodată. Viața te poate auzi și data viitoare îți dă mai puțin.

Apoi s-a apropiat de flăcău.

— Asta este pentru tine. Ca să te despăgubesc pentru ce i-ai dat generalului.

Flăcăul era să spună că era mult mai mult decât îi dăduse generalului. Dar tăcu, pentru că auzise ce-i spusese Alchimistul călugărului...

— Asta e pentru mine, spuse Alchimistul, păstrându-și o parte. Pentru că trebuie să mă întorc în deșert și acolo este război între clanuri.

Atunci luă și a patra parte și se întoarse către călugăr.

— Asta este tot pentru flăcău. În caz că are trebuință de ea.

— Dar eu mă duc acum după comoară, spuse flăcăul. Sunt foarte aproape de ea acum!

— Și sunt sigur că o vei găsi, vorbi Alchimistul.

— Atunci de ce lăsați încă una?

— Pentru că ai pierdut deja de două ori, o dată cu hoțul și altă dată cu generalul, toți banii pe care i-ai câștigat de la începutul drumului. Eu sunt un arab bătrân și superstițios care cred în proverbele de-acasă. Și există un proverb care zice: „Tot ce se întâmplă o dată, poate să nu se mai întâmple niciodată. Dar tot ce se întâmplă de două ori, se va întâmpla cu siguranță și a treia oară.”

Și au încălecat.

— Vreau să-ți istorisesc o poveste despre vise, spuse Alchimistul.

Flăcăul își apropie calul:

— În Roma antică, pe timpul împăratului Tiberiu, trăia un om foarte bun care avea doi băieți: unul era militar, și când a intrat în armată, a fost trimis în cele mai depărtate regiuni ale imperiului. Celălalt fiu era poet, și încânta Roma întreagă cu versurile lui frumoase. Într-o noapte, bătrânul avu un vis. Se făcea că-i apăruse un înger care i-a spus că vorbele unuia dintre fiii lui vor fi cunoscute și repetate în toată lumea de către toate generațiile viitoare. Bătrânul se trezi plângând de fericire în acea noapte, pentru că viața era generoasă și-i dezvăluise un lucru pe care orice părinte ar fi fost mândru să-l cunoască. Puțin după aceea, bătrânul muri încercând să salveze un copil care era cât pe ce să fie strivit de roțile unei șarete. Cum se purtase corect și drept toată viața lui, se duse drept în rai și se întâlni cu îngerul care-i apăruse în vis.

“Ai fost un om bun, îi spuse îngerul. Ți-ai trăit viața în iubire și ai murit demn. Acum pot să-ți împlinesc orice dorință.”

“Și viața a fost bună cu mine, răspunse bătrânul. Când mi-ai apărut în vis, am simțit că toate strădaniile mele n-au fost zadarnice. Pentru că versurile fiului meu vor rămâne în amintirea oamenilor în secolele viitoare. N-am nimic de cerut pentru mine; orice tată s-ar mândri să vadă faima de care se bucură cineva pe care l-a crescut și l-a educat. Mi-ar plăcea să văd, în viitorul depărtat, cuvintele fiului meu.”

Îngerul l-a atins pe umăr pe bătrân și amândoi au fost proiectați în viitorul depărtat. În jurul lor apărură un loc imens cu mii de oameni care vorbeau o limbă ciudată.

Pe bătrân îl podidiră lacrimile.

“Știam eu că versurile băiatului meu, poetul, erau geniale și nemuritoare, îi spuse îngerului printre lacrimi. Aș vrea să-mi spui care dintre poeziile lui sunt recitate de acești oameni.”

Îngerul se apropie de bătrân cu blândețe și amândoi se așezară pe o bancă.

“Versurile fiului tău, poetul, au fost foarte populare la Roma, a spus îngerul. Tuturor le plăcea și se amuzau cu ele. Dar o dată cu sfârșitul domniei lui Tiberiu și versurile lui au fost date uitării. Aceste cuvinte sunt ale fiului care s-a dus la armată.”

Bătrânul se uită surprins la înger.

“Fiul acesta s-a dus într-un loc depărtat și a devenit centurion. Și era un om bun și drept. Într-o seară, unul dintre sclavii lui s-a îmbolnăvit și trăgea să moară. Fiul tău a auzit vorbindu-se despre un rabin care-i vindeca pe bolnavi și a plecat, mergând zile întregi în căutarea acestui om. Pe drum, a descoperit că omul pe care-l căuta era Fiul lui Dumnezeu. A mai întâlnit și alți oameni care fuseseră vindecați de el, și-a însușit învățăturile aceluia și chiar dacă era centurion roman, s-a convertit la credința lui. Până ce într-o dimineață ajunse aproape de Rabin. I-a povestit că avea un rob bolnav. Iar rabinul s-a oferit să meargă până la el acasă. Dar centurionul era om cu credință, și privind adânc în ochii Rabinului, a înțeles că se afla în fața Fiului Domnului și atunci toți cei care-l înconjurau s-au ridicat în picioare.”

“Iată cuvintele fiului tău, îi spuse îngerul bătrânului. Sunt cuvintele pe care el i le-a spus Rabinului în acel moment, și care niciodată nu au mai fost uitate. Acestea spun: „*Doamne, eu nu sunt demn să-mi calci pragul, dar spune numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit.*”

Alchimistul își îmboldi calul.

— Indiferent ce face, orice om de pe acest Pământ joacă un rol principal în Istoria lumii, a spus el. Și, firește, nu știe acest lucru.

Flăcăul zâmbi. Niciodată nu se gândise că viața unui păstor putea să fie așa de importantă.

— Rămâi cu bine, îi spuse Alchimistul.

— Rămâi cu bine, îi răspunse flăcăul.

Flăcăul a umblat două ore și jumătate prin deșert, încercând să asculte atent ce anume îi spunea inima. Numai ea îi putea dezvălui locul exact unde era ascunsă comoara lui.

“Unde va fi comoara ta, acolo îți va fi și inima”, îi spusese Alchimistul.

Dar inima lui îi vorbea de alte lucruri. Povestea cu mândrie istoria unui păstor care-și părăsise oile pentru un vis care se repetase două nopți la rând. Povestea despre Legenda Personală și de oamenii mulți care și-au împlinit-o, care plecaseră în căutarea unor țărâmurii depărtate sau femei frumoase, înfruntându-și semenii cu judecățile și prejudecățile lor. Tot timpul vorbi despre călătorii, descoperiri, cărți și mari schimbări.

Când tocmai începuse să suie o dună — dar exact în acel moment — inima îi susură la ureche: „Fii atent la locul unde vei plânge. Pentru că în acel loc sunt eu, și-n acel loc se află comoara ta.”

Flăcăul începu să suie duna încet. Pe cerul, plin de stele, se vedea din nou lună plină; merseseră timp de o lună prin deșert. Luna lumina și duna, într-un joc de umbre care făcea deșertul să pară o mare vălurită și făcea ca flăcăul să-și amintească de ziua în care își lăsase

slobod calul prin deșert, dându-i semnul cel bun Alchimistului. Și în sfârșit, luna lumina liniștea deșertului și călătoria făcută de oamenii care caută comori.

Când, după câteva minute, ajunse pe creasta dunei, inima-i tresări. Luminate de lumina lunii pline și de albul deșertului, se ridicau maiestuoase și solemne Piramidele Egiptului.

Flăcăul căzu în genunchi și plânse. Îi mulțumi lui Dumnezeu că a crezut în Legenda lui Personală și că a întâlnit într-o bună zi un rege, un negustor, un englez și un alchimist. Și mai ales pentru că a întâlnit o femeie a deșertului care l-a făcut să înțeleagă că Iubirea nu-l va abate niciodată pe un om de Legenda lui Personală.

Multe veacuri ale Piramidelor egiptene îl contemplau, de sus, pe flăcău. Dacă voia, acum se putea întoarce în oază, s-o ia pe Fatima și să trăiască ca un simplu păstor de oi. Pentru că Alchimistul trăia în deșert chiar dacă înțelegea Limbajul Lumii, chiar dacă știa să transforme plumbul în aur. Nu trebuia să dezvăluie nimănui știința și arta lui. În timp ce mergea către Legenda lui Personală, învățase toate lucrurile de care avea nevoie și trăise tot ce visase să trăiască.

Dar ajunsese la comoara lui, și o operă este desăvârșită numai atunci când țelul este atins. Acolo, pe duna aceea, flăcăul plânse. Privi în pământ și văzu că acolo unde căzuseră lacrimile se plimba un scarabeu. Cât timp petrecuse în deșert învățase că, în Egipt, scarabeii erau simbolul lui Dumnezeu.

Îată deci încă un semn. Și flăcăul începu să sape, după ce-și aduse aminte de Negustorul de cristaluri: nimeni n-ar reuși să aibă în ograda lui o Piramidă, nici chiar dacă ar îngrămădi acolo pietre o viață întreagă.

Toată noaptea flăcăul a săpat în locul marcat, dar nu a găsit nimic. Din înălțimea Piramidelor secolele îl contemplau, tăcute. Dar flăcăul nu se lăsa: săpa și iar săpa, luptându-se cu vântul, care de multe ori umplea la loc groapa cu nisip. Măinile îi obosiseră, apoi i se umplură de răni, dar flăcăul avea încredere în inima lui. Iar inima-i spusese să sape acolo unde au căzut lacrimile.

Deodată, când încerca să scoată niște pietre ce-i apăruseră în cale, flăcăul auzi niște pași. Câțiva oameni se apropiară de el. Stăteau cu luna în spate și flăcăul nu le putea vedea nici ochii, nici chipurile.

– Ce faci aici? l-a întrebat una din umbre.

Flăcăul nu răspunse. Dar se simți înfricoșat. Trebuia să dezgroape o comoară, de aceea îi era frică.

– Suntem refugiați de la războiul între clanuri, spuse altă umbră. Trebuie să știm ce ascunzi acolo. Avem nevoie de bani.

– Nu ascund nimic, spuse flăcăul.

Dar unul dintre ei îl trase afară din groapă. Altul începu să-l buzunărească. Și îi găsiră bucata de aur.

– Are aur, a spus unul dintre tâlhari.

Luna luminează fața celui care-l căuta prin buzunare, și băiatul văzu moartea în ochii aceluia.

– Trebuie să mai fie aur ascuns în pământ, spuse un altul.

Și l-au silit pe flăcău să sape. Flăcăul sapă, dar nu era nimic acolo. Atunci începură să-l bată. L-au snopit până ce apărură pe cer primele raze de soare. Hainele îi erau sfâșiate și simțea că moartea era aproape.

“La ce mai folosesc banii dacă tot trebuie să mori? Rareori banul e capabil să scape pe cineva de la moarte”, spusese Alchimistul.

– Caut o comoară! strigă flăcăul într-un târziu.

Și gura lui umflată și stâlcită de lovituri povesti tâlharilor că visase de două ori o comoară care era ascunsă lângă Piramidele din Egipt.

Cel ce părea să fie șeful bandei rămase tăcut multă vreme. Apoi îi spuse unuia dintre ai lui:

– Lasă-l. Nu mai are nimic. Pesemne că a furat aurul ăsta.

Flăcăul căzu cu fața în nisip. Apoi, doi ochi i-au căutat pe ai lui: era șeful tâlharilor. Numai că flăcăul privea Piramidele.

– Să mergem, zise șeful celorlalți.

Apoi se întoarse spre flăcău:

– N-o să mori, îi spuse. O să trăiești și-o să înveți că omul nu poate fi așa de prost. Aici, în locul unde te afli, am avut și eu un vis repetat, în urmă cu aproape doi ani. Am visat că trebuia să merg pe câmpiile Spaniei, să caut o biserică în ruine unde ciobanii obișnuiau să doarmă cu oile, și unde în sacristie creștea un sicomor, și dacă săpam la rădăcina lui, aveam să găsesc o comoară ascunsă. Dar nu-s prost să străbat deșertul numai pentru că am avut același vis de două ori.

Apoi plecă.

Flăcăul se ridică cu greutate și mai privi o dată spre Piramide. Piramidele i-au zâmbit, și el

le întoarse zâmbetul cu inima cuprinsă de fericire.

Își descoperise comoara.

Epilog

Flăcăul se numea Santiago. Ajunse la mica biserică părăsită când aproape se lăsase noaptea. Sicomorul încă mai creștea în sacristie, iar prin acoperișul aproape năruit încă se mai vedeau stelele strălucind. Își aminti că odată fusese aici cu oile și fusese o noapte liniștită, cu excepția visului.

Acum nu mai avea turma. În schimb luase cu el o sapă.

A rămas multă vreme privind la cer. Apoi a scos din desagă o carafă cu vin și a băut. Și-a amintit de noaptea din deșert, când privise și acolo stelele și băuse vin cu Alchimistul. Se gândi la drumurile lungi pe care le făcuse și la modul straniu în care Dumnezeu îi arătase comoara. Dacă nu credea în visele ce se repetă, nu întâlnea o țigancă, nici un rege, nici un tâlhar, nici... „Bine, lista e lungă. Dar drumul era scris și eu nu aveam cum să mă pierd”, își spuse.

Adormi fără să-și dea seama, și când se trezi, soarele era sus pe cer. Atunci începu să sape la rădăcina sicomorului.

“Vrăjitor bătrân”, își zise flăcăul. „Știi totul. Chiar mi-ai lăsat ceva aur ca eu să mă pot întoarce la biserică asta. Călugărul a râs când m-a văzut întorcându-mă în zdrențe. Nu puteai să mă scutești de asta?”

“Nu”, auzi el vântul, care-i spunea: „Dacă ți-aș fi spus, n-ai fi văzut Piramidele. Sunt foarte frumoase, nu-i așa?”

Era vocea Alchimistului. Flăcăul zâmbi și continuă să sape. O jumătate de oră mai târziu, sapa lovi în ceva tare. O oră mai târziu, avea înaintea-i un cuțar plin cu monede vechi de aur, spaniole. Erau și pietre scumpe, măști de aur cu pene albe și roșii, idoli de piatră încrustați cu diamante. Piese dintr-o cucerire de care țara uitase de mult, iar cuceritorul uitase s-o povestească copiilor.

Flăcăul le scoase pe Urim și Turim din desagă. Folosise pietrele numai o dată, când se afla într-o piață, într-o dimineață. Viața și drumul îi fuseseră mereu pline de semne.

Le puse pe Urim și Turim în cuțarul plin cu aur. Și ele erau o parte a comorii lui, pentru că aminteau de un bătrân rege pe care nu avea să-l mai întâlnească.

“Într-adevăr, viața este darnică pentru cine-și trăiește *Legenda Personală*”, reflectă flăcăul. Atunci își aminti că trebuia să meargă la Tarifa ca să dea țigăncii o zecime din tot ce avea. „Ce deștepti sunt țigăni”, se gândi el. „Poate pentru că umblă atâta.”

Dar vântul începu să sufle. Era *Levantul*, vântul care venea din Africa. Nu aducea miresmele deșertului, nici amenințarea vreunei invazii a maurilor. Dimpotrivă, aducea un parfum pe care flăcăul îl cunoștea prea bine și boarea unui sărut, pe care-l văzu plutind încet, până ce se opri pe buzele lui.

Flăcăul zâmbi. Era prima oară când ea făcea așa ceva.

— Vin, Fatima, spuse el.
